

AGATHA CRISTIE

OASPETELE NEAȘTEPTAT

CAPITOLUL I

Era cu puțin înainte de miezul nopții într-o noapte friguroasă de noiembrie și valuri de ceață ascundeau porțiuni din drumul de țară întunecos și îngust, străjuit de copaci, din sudul Wales-ului, nu departe de Bristol Chanel de unde o sirena de alarmă pentru ceață își trimitea automat, la intervale dese, strigătul melancolic. La răstimpuri se puteau auzi lătratul îndepărtat al unui câine și țipătul unei păsări de noapte. Puținele case ce se aflau în lungul drumului ceva mai răsărit decât o uliță, se găseau cam la o jumătate de milă una de alta. Drumul cotea pe una din cele mai întunecate porțiuni, trecând pe lângă o casă frumoasă cu trei etaje, retrasă în fundul unei grădini întinse, și întâmplarea făcu ca tocmai în acest loc roțile unei mașini să se împotmolească în șanțul de la marginea drumului. După câteva încercări de a scoate roțile din șanț accelerând, șoferul mașinii trebuie să fi hotărât că nu avea rost să persevereze și motorul tăcu.

După câteva minute șoferul ieși din autovehicul, trântind portiera după el. Era un bărbat bine legat, cu părul de culoarea nisipului, la vreo treizeci și cinci de ani, cu aspectul unui om care își petrece mult timp în aer liber, îmbrăcat într-un costum aspru de tweed, un trenchi de culoare închisă și purta pălărie. Folosind o lanternă către casă, oprindu-se la jumătatea drumului pentru a trece în revistă eleganta fațadă a clădirii din secolul al optsprezecelea. Casa părea cufundată în întregime în întuneric, în timp ce el se apropia de glasvandul aflat pe latura casei, cu fața spre el. După ce se întoarse și se uită la peluza pe care o traversase și la drumul de dincolo de ea, păși direct spre glasvand, șterse geamul cu mâinile și se uită înăuntru. Cum nu observă nici o mișcare, bătut în geam. Nu primi nici un răspuns și, după o pauză, bătut din nou mult mai tare. Când își dădu seama că bătăile nu aveau nici un efect încercă clanța. Ușa se deschise pe loc și bărbatul intră într-o încăpere cufundată în întuneric.

În cameră se opri din nou, parcă încercând să distingă vreun sunet sau vreo mișcare. Apoi strigă: „Hei, e cineva aici?” Plimbându-și lanterna prin camera ce se dovedi a fi un birou mobilat, cu pereții căptușiți cu cărți, văzu în mijlocul camerei un bărbat frumos, de vârstă mijlocie, șezând într-un scaun cu rotile cu fața spre glasvand, cu o pătură pe genunchi. Bărbatul părea să fi adormit în scaun.

— Oh, bună, spuse intrusul. N-am vrut să te sperii. Îmi pare nespus de rău. De vină e ceața asta derutantă. Tocmai m-am împotmolit cu mașina într-

un șanț și nu am nici cea mai mică idee unde mă aflu. Oh, și am lăsat ușa deschisă. Mii se scuze. Continuând să se scuze, se duse la ușile glasvandului și le închise, trăgând draperiile. Trebuie că am ieșit undeva din șoseaua principală, explică el. Mă învârtesc pe ulițele astea întortocheate de mai bine de o oră.

Nu primi nici un răspuns.

— Dormi? Întrebă intrusul, revenit lângă bărbatul din scaunul cu roțile.

Neprimind nici de astă dată răspuns, îndreptă lanterna spre fața celui din scaun și atunci se opri brusc. Bărbatul din scaun nu deschise ochii, nici nu se mișcă. Când intrusul se aplecă asupra lui atingându-i umărul ca pentru a-l trezi, trupul bărbatului se prăbuși în scaun într-o poziție ghemuită.

— Doamne Dumnezeule! Exclamă bărbatul cu lanterna.

Se opri o clipă parcă neștiind ce să facă, apoi, plimbând fasciculul de lumină al lanternei prin cameră, văzu lângă ușă un întrerupător, traversă încăperea și apăsă pe el.

Veioza de pe un birou se aprinse. Intrusul puse lanterna pe birou și, uitându-se atent la bărbatul din scaunul cu roțile, îi dădu ocol. Observând o altă ușă lângă care se afla un comutator, se duse și apăsă pe el aprinzând astfel veiozele de pe două mese plasate strategic prin cameră. Apoi, făcând un pas spre bărbatul din scaunul de invalid, tresări când observă pentru prima dată o femeie blondă, atrăgătoare, într-o rochie de seară și jachetă asortată, stând în picioare lângă o nișă captușită cu cărți din peretele din partea opusă a camerei. Cu brațele atârând inerte pe lângă corp, femeia nici nu vorbi, nici nu se mișcă. Părea că încerca chiar și să nu respire. În acel moment de tăcere se holbară unul la celălalt. Apoi bărbatul vorbi.

— E... e mort! Exclamă el.

Total lipsită de expresie, femeia îi răspunse:

— Da.

— Știai deja?

— Da.

Apropiindu-se precaut de cadavrul din scaunul cu roțile, bărbatul spuse:

— A fost împușcat. În cap. Cine...?

Se opri când femeia ridică încetșor mâna dreaptă ascunsă până atunci de faldurile rochiei. În mână ținea un revolver. Bărbatul icni și își ținu respirația. Când înțelese că ea nu îl amenința cu arma se apropie de ea și i-o luă cu blândețe din mână.

— Dumneata l-ai împușcat? Întrebă el.

— Da, răspunse femeia după o pauză.

Bărbatul se îndepărtă de ea și puse arma pe o masă de lângă scaunul cu roțile. O clipă rămase uitându-se la cadavru, apoi își plimbă nesigură privirea prin cameră.

— Telefonul e acolo, spuse femeia arătând din cap către birou.

— Telefonul? Îngână bărbatul, parcă uimit.

— Dacă vrei să suni la poliție, continuă femeia pe același ton detașat, lipsit de expresie.

Bărbatul se uită lung la ea, de parcă nu era în stare să-și dea seama dacă vorbea serios sau nu. Apoi spuse:

— Ce mai contează câteva minute în plus sau în minus? Oricum vor avea ceva de furcă să ajungă aici din pricina ceții. Mi-ar plăcea să mai aflu câte ceva... Se întrerupse și se uită la cadavru. Cine e?

— Soțul meu, răspuse femeia. Richard Warwick. Eu sunt Laura Warwick.

Bărbatul continuă să o privească lung.

— Înțeleg, spuse el într-un sfârșit. N-ar fi mai bine... Să stai jos?

Laura Warwick porni încetșor și oarecum nesigură pe picioare spre o canapea. Uitându-se prin cameră, bărbatul întrebă:

— Să-ți dau ceva de băut? Trebuie că a fost un șoc.

— Să-mi împușc bărbatul?

Tonul ei era sec și ironic.

Părând să își recapete stăpânirea de sine, bărbatul încercă să-i răspundă pe același ton.

— Da, așa mi-aș imagina. Sau a fost doar amuzamentul?

— A fost amuzament, răspuse impasibilă Laura Warwick în timp ce se așeza pe canapea.

Bărbatul se încruntă, părând nedumerit.

— Dar aș vrea... Băutura aia, continuă ea.

Bărbatul își scoase pălăria și o aruncă pe un fotoliu, apoi turnă coniac dintr-o sticlă aflată pe masa de lângă scaunul cu rotile și îi dădu paharul. Ea bău și, după o pauză, bărbatul spuse:

— Acum presupun că ai să-mi povestești totul despre afacerea asta.

Laura Warwick ridică ochii spre el.

— N-ar fi mai bine să suni la poliție? Întreba ea.

— Toate la timpul lor. Nu e nimic rău în a avea mai întâi o mică discuție, nu-i așa?

Își scoase mânușile, le îndesă în buzunarul treniului, apoi începu să își descheie haina.

Calmul Laurei Warwick începu să se destrame.

— Eu nu... Începu ea. Se opri apoi continuă: Cine ești dumneata? Cum de ai venit aici în noaptea asta?

Fără să-i dea timp să răspundă, continuă aproape strigând:

— Pentru Dumnezeu, spune-mi cine ești!

CAPITOLUL II

— Cum să nu? Răspuse bărbatul.

Își trecu mâna prin păr, se uită o clipă prin cameră parcă întrebându-se cum să înceapă, apoi continuă:

— Mă numesc Michael Starkwedder. Știu că e un nume neobișnuit. Sunt inginer. Lucrez pentru o companie anglo-iraniană, și tocmai m-am întors în țară după o perioadă petrecută în Golful Persic. Se opri, amintindu-și parcă de Orientul Mijlociu, sau poate încercând să se hotărăscă dacă să intre sau nu în detalii, apoi dădu din umeri. Sunt aici în Wales de câteva zile cercetând împrejurimile. Familia mamei mele se trăgea de prin părțile astea și m-am

gândit că mi-aș putea cumpăra o căsuță. Clătină din cap, zâmbind. Ultimele două ore, mai degrabă trei, aș zice, am rătăcit aiurea. Am condus pe toate ulițele întortocheate din sudul Wales-ului și am sfârșit într-un șanț! Pretutindeni ceață deasă. Am găsit o poartă, mi-am croit drum către casa asta sperând să dau de un telefon sau poate, cu puțin noroc, să primesc găzduire peste noapte. Am încercat clanța glasvandului de acolo, am văzut că nu era încuiat, așa că am intrat. Apoi am descoperit...

Făcu un gest spre cadavrul prăbușit în scaunul cu roțile.

Laura Warwick ridică privirea spre el, cu ochii lipsiți de expresie.

— Mai întâi ai bătut în geam de câteva ori, murmură ea.

— Da, am bătut. Nu mi-a răspuns nimeni.

Laura își ținu răsuflarea.

— Nu, n-am răspuns.

Glasul ei era aproape o șoaptă.

Starkwedder se uită la ea, cercetător. Făcu un pas spre cadavrul din scaunul de invalid, apoi se întoarse la femeia de pe canapea. Pentru a o încuraja să vorbească din nou, repetă:

— Cum spuneam, am încercat clanța, ușa nu era încuiată așa că am intrat.

Laura se uită, țintă în paharul cu coniac. Vorbi de parcă cita.

— Ușa se deschide și intră oaspetele neașteptat. Se cutremură ușor.

Fraza asta mă înspăimânta întotdeauna când eram copil. „Oaspetele neașteptat”.

Aruncându-și capul pe spate, se uită lung la vizitatorul neașteptat și rosti cu o intensitate bruscă:

— De ce nu telefonezi la poliție și să terminăm odată?

Starkwedder se duse către cadavrul din scaun.

— Încă nu, spuse el. Puțin mai târziu, poate. Poți să-mi spui de ce l-ai împușcat?

Nota ironică reveni în glasul Laurei când îi răspunse:

— Pot să-ți dau câteva motive excelente. În primul rând, bea. Bea excesiv. În al doilea rând, era crud. Insuportabil de crud. Îl uram de ani de zile.

Observând privirea tăioasă a lui Starkwedder la auzul acestor vorbe, continuă mânioasă:

— Oh, ce te așteptai să spun?

— Îl urai de ani de zile? Îngână Starkwedder ca pentru sine. Se uită gânditor la cadavru. Dar în seara asta s-a întâmplat ceva... Ceva special, nu-i așa?

— Ai mare dreptate, răspunse cu tărie Laura. În noaptea asta chiar s-a întâmplat ceva special. Și așa... Am luat arma de pe masa de lângă el și..., l-am împușcat. A fost atât de simplu! Oh, dar ce rost are să mai vorbim despre asta? Până la urmă tot va trebui să telefonezi la poliție. Nu există cale de ieșire.

Glasul îi coborî când repetă:

— Nu există cale de ieșire!

Starkwedder se uită la ea din cealaltă parte a camerei.

— Nu-i atât de simplu cum crezi, spuse el.

— De ce nu e simplu? Întrebă Laura cu glas istovit.

Apropiindu-se de ea, Starkwedder rosti încetisor:

— Nu e simplu să fac ce mă îndemni să fac. Ești femeie. O femeie foarte atrăgătoare.

Laura îl privi iute.

— Are vreo importanță asta? Întrebă ea.

Glasul lui Starkwedder sună aproape vesel când răspunde:

— Teoretic, categoric nu. Dar în termeni practici, da.

Își duse treniul în nișă, îl puse pe un fotoliu, apoi se întoarse și rămase în picioare lângă cadavru uitându-se la el.

— Oh, vorbești de cavalerism, spuse placid Laura.

— Ei bine, numește-o curiozitate dacă preferi. Mi-ar plăcea să știu totul despre povestea asta.

Laura nu răspunde imediat. Apoi spuse doar atât:

— Ți-am spus.

Starkwedder dădea ocol scaunului în care se afla cadavrul soțului Laurei, ca fascinat de el.

— Mi-ai spus faptele simple, recunoscui el. Dar nimic mai mult.

— Și ți-am spus ce motiv am avut, replică Laura. Nu mai e nimic de spus. În orice caz, de ce ai crede ce-ți spun eu? Aș putea inventa orice mi-ar plăcea. Nu ai decât cuvântul meu că Richard era o bestie crudă și că era bețiv și că îmi făcea viața mizerabilă... Și că îl uram.

— Cred că pot accepta ultima afirmație fără discuție. În definitiv, există probe care să susțină acest lucru.

Apropiindu-se de canapea, se uită la Laura.

— Totuși, a fost un pic cam drastic, nu crezi? Spui că îl urai de ani de zile. De ce nu l-ai părăsit? De bună seamă ar fi fost mult mai simplu.

Laura răspunde ezitant:

— N-am... Nu aveam și nici n-am bani.

— Fată dargă, dacă puteai dovedi cruzimea și faptul că bea excesiv și toate celelalte, puteai să obții divorțul sau separarea, și atunci ai fi obținut pensie de întreținere, sau cum s-o fi numind.

Se opri, așteptând un răspuns.

Fiindu-i greu să răspundă, Laura se ridică și, cu spatele la el, se duse și puse paharul pe masă.

— Aveți copii? Întrebă Starkwedder.

— Nu... Nu, slavă Domnului.

— Atunci, de ce nu l-ai părăsit?

Derutată, Laura se întoarse cu fața la el.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, vezi dumneata... Acum am să-i moștenesc toți banii.

— Oh, nu, n-ai să moștenești. Legea nu-ți va permite să profiți de pe urma unei crime.

Făcând un pas spre Laura, întrebă:

— Sau credeai că.?

Ezită, apoi continuă:

— Ce credeai?

— Nu știu ce vrei să spui.

— Nu ești proastă, spuse Starkwedder cu ochii la ea. Chiar dacă i-ai fi moștenit banii, nu ți-ar fi fost prea mult de folos dacă erai întemnițată pe viață.

Instalându-se confortabil într-un fotoliu, adăugă:

— Dacă nu apăream puțin mai înainte? Ce aveai de gând să faci?

— Are vreo importanță?

— Poate că nu, dar mă interesează. Ce poveste ai fi născocit dacă nu mi vâram nasul aici prinzându-te în flagrant delict? Aveai de gând să spui că a fost un accident? Sau suicid?

— Nu știu! Exclamă Laura. Părea distrusă. Ducându-se la canapea, se așeză întorcându-și fața de la Starkwedder. Habar n-am, adăugă ea. N-am... N-am avut timp să mă gândesc.

— Nu, aprobă el. Nu, poate că nu... Nu cred că a fost ceva premeditat. Cred că a fost sub impulsul momentului. De fapt, cred că soțul dumitale a spus ceva care te-a scos din minți: Ce a spus?

— Nu contează, răspuse Laura.

— Ce a spus? Insistă Starkwedder. Ce?

Laura îl privi drept.

— Asta n-am s-o spun nimănui niciodată!

Starkwedder se duse la canapea și rămase în picioare în spatele ei.

— Te vor întreba la proces, o informă el.

Ea răspuse cu fața întunecată:

— N-am să răspund. Nu mă pot obliga să răspund.

— Dar avocatul dumitale va trebui să știe. Răspunsul dumitale ar putea fi foarte important. Ar putea schimba totul.

Laura se întoarse cu fața la el.

— Oh, nu înțelegi? Chiar nu înțelegi? Nu sper nimic. Sunt pregătită pentru ce e mai rău.

— Doar pentru că am intrat eu pe ușă? Dacă n-aș fi intrat...

— Dar ai intrat! Îl întrerupse Laura.

— Da, am intrat. Și ca urmare ești în pom. Asta crezi?

Ea nu răspuse.

— Poftim, spuse el întinzându-i o țigară și luând și el una. Și-acum, să ne întoarcem puțin în timp. Îți urai soțul de mult, iar în noaptea asta el a spus ceva care te-a împins dincolo de limita răbdării. Ai înhățat arma de pe masă. Totuși, de ce stătea cu arma lângă el? Nu e ceva obișnuit.

— Oh! Avea obiceiul să tragă în pisici.

Starkwedder o privi uimit.

— Pisici? Întrebă el.

— În fine, presupun că o să trebuiască să mă chinui să-ți explic, spuse resemnată Laura.

CAPITOLUL III

Starkwedder se uită la ea cu o expresie oarecum amuzată.

— Ei bine? O îndemnă el.

Laura trase adânc aer în piept. Apoi, privind drept în fața ei, începu să vorbească.

— Pe vremuri Richard era un vânător pasionat. Așa ne-am cunoscut, în Kenya. Pe atunci era o cu totul altă persoană. Sau poate că îi ieșeau în evidență doar calitățile, nu și defectele. Chiar avea calități, să știi. Generozitate și curaj. Un curaj fără limite. Era foarte atrăgător în ochii femeilor.

Ridică brusc privirea, părând să ia seama pentru prima dată de prezența lui Starkwedder. Susținându-i privirea, el îi aprinse țigara cu bricheta, apoi și-o aprinse pe a lui.

— Continuă, o îndemnă.

— Ne-am căsătorit la scurt timp după ce ne-am cunoscut. Apoi, după doi ani, el a avut un accident groaznic - a fost schilodit de un leu. A avut noroc că a scăpat cu viață, dar atunci a rămas pe jumătate infirm, incapabil să meargă ca lumea.

Laura se rezemă de speteaza canapelei arătând mai relaxată, iar Starkwedder se așeză pe un taburet, cu fața la ea.

Laura trase din țigară, apoi slobozi fumul.

— Se spune că nenorocirea te face mai bun, spuse ea. Pe el nu l-a făcut. În loc de asta, i-a dezvoltat toate punctele rele. L-a făcut răzbunător, un pic sadic și bețiv. Le făcea tuturor din casa asta viața imposibilă, și toți am răbdat pentru că... Oh, știi cum se spune: „E teribil de trist pentru bietul Richard că e invalid”. Desigur, n-ar fi trebuit să răbdăm. Acum înțeleg asta. Faptul l-a încurajat pur și simplu să se considere altfel decât ceilalți și să creadă că putea face tot ce avea chef fără să dea socoteală.

Se ridică și se duse la masa de lângă fotoliu ca să scuture scrumul în scrumieră. Continuă:

— Lucrul care i-a plăcut cel mai mult în viață era să tragă cu arma. Astfel că, atunci când ne-am mutat în casa asta, în fiecare noapte, după ce toți ceilalți se retrăgeau la culcare, el stătea acolo, în scaunul de invalid, și valetul lui, Angell, îi aducea coniacul și una din arme și le pune lângă el. Apoi cerea să i se deschidă larg ușile glasvandului, și stătea aici privind afară, pândind licărul ochilor pisicilor, sau un iepure rătăcit, sau chiar un câine. În ultima vreme nu mai erau mulți iepuri, firește. Boala asta, miximatoză sau cum s-o numi, l-a răpus... Dar împușca o grămadă de pisici. Le împușca și în timpul zilei. Și păsări.

— Vecinii nu s-au plâns niciodată? Întrebă Starkwedder.

— Firește că s-au plâns, răspunse Laura așezându-se iar pe canapea. Locuim aici doar de câțiva ani. Înainte am locuit pe coasta de est, în Norfolk. Acolo au căzut victimă împușcăturilor lui Richard animalele de casă a câtorva gospodării și am primit o mulțime de reclamații. De fapt, de asta ne-am mutat aici. Casa asta este foarte izolată. Pe o rază de câteva mile nu avem decât un vecin. Dar există o mulțime de veverițe și păsări și pisici rătăcite.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Principalul necaz în Norfolk a fost stârnit, de fapt, de vizita unei femei care a venit într-o zi să ne ceară să donăm niște bani pentru sărbătoarea satului. Richard s-a pornit să tragă cu arma în stânga și în dreapta ei în timp ce femeia pleca pe alee. Femeia a zbughit-o țopăind ca un iepure, spunea el. Râdea cu lacrimi când ne-a povestit. Îmi amintesc că spunea că fundul ei gras tremura ca piftia. Dar ea s-a dus la poliție și a ieșit un scandal monstru pe tema asta.

— Îmi imaginez, comentă sec Starkwedder.

— Dar Richard a ieșit basma curată din treaba asta. Avea permis pentru toate armele de foc, bineînțeles, și a respins învinuirile sărmane domnișoare Butterfield afirmând că era o domnișoară bătrână nervoasă care și-a închipuit că el trăgea în ea, lucru pe care a jurat că nu l-a făcut. Richard era întotdeauna convingător. Nu i-a fost deloc greu să facă poliția să-l creadă.

Starkwedder se ridică de pe taburet și se duse lângă cadavrul lui Richard Warwick.

— Soțul dumitale se pare că a avut un simț al umorului cam deformat, observă el răutăcios. Se uită la masa de lângă scaunul, de invalid. Înțeleg ce vrei să spui, continuă el. Așadar, avea alături o armă pentru distracția nocturnă. Dar de bună seamă nu putea să se aștepte să împuște ceva în noaptea asta. Nu pe ceața asta.

— Oh, întotdeauna avea o armă pe masă. În fiecare noapte. Era ca o jucărie. Uneori trăgea în perete. Acolo, de pildă. Laura arată spre glasvand. Jos în stânga, după draperie.

Starkwedder se duse și ridică draperia din stânga, dând la iveală un model alcătuit din găuri de gloanțe.

— Doamne Sfinte, și-a înscris inițialele în perete! „R. W.”. Dădu drumul draperiei și se întoarse spre Laura. Trebuie să recunosc că era un țintaș foarte bun. Hm, da. Trebuie să fi fost destul de înspăimântător de trăit cu el.

— A fost, răspunse cu tărie Laura.

Cu o vehemență aproape isterică, se ridică de pe canapea și se apropie de musafirul neinvitat.

Iară Trebuie să mai vorbim despre asta? Nu facem decât să amânăm ce are să se întâmple într-un sfârșit. Nu-ți dai seama că trebuie să suni la poliție? N-ai altă alternativă. Nu înțelegi că ar fi mult mai bine s-o faci chiar acum? Sau vrei s-o fac eu? Asta vrei? Perfect, am s-o fac.

Se duse repede la telefon, dar Starkwedder o ajunse din urmă și o împiedică să ridice receptorul.

— Trebuie să discutăm mai întâi, spuse el.

— Am discutat. Și, oricum, nu e nimic de discutat.

— Ba da, este, insistă el. Sunt prost, îndrăznesc să spun. Dar trebuie să găsim o cale de ieșire.

— O cale de ieșire? Pentru mine?

Laura părea neîncrezătoare.

— Da. Pentru dumneata. Cât curaj ai? Poți să minți, dacă e nevoie, și să minți convingător?

Laura se holbă la el.

- Ești nebun.
- Probabil, admise Starkwedder.
- Ea clătină din cap uimită și spuse:
- Nu știi ce faci.
- Știu bine ce fac. Vreau să te ajut.
- Dar de ce? De ce?

Starkwedder se uită o clipă la ea înainte să răspundă.

— Da, de ce? Repetă el. Pentru simplul motiv că ești o femeie foarte atrăgătoare și nu-mi place gândul că ai să stai la închisoare pentru tot restul vieții. După părerea mea e la fel de oribil ca spânzurătoarea. Iar situația nu arată deloc promițător pentru dumneata. Soțul dumitale era infirm. Orice dovadă că ai fost provocată, s-ar sprijini doar pe cuvântul dumitale, un cuvânt pe care pari extrem de puțin doritoare să-l dai. De aceea pare cât se poate de puțin probabil ca un juriu să te achite.

Laura îl privi drept.

— Nu mă cunoști, spuse ea. S-ar putea ca tot ce ți-am spus să fi fost minciuni.

— S-ar putea, admise cu voioșie Starkwedder. Și poate că eu sunt un suger. Dar te cred.

Laura își luă ochii de la oaspete, apoi se lăsă pe taburet, cu spatele la el. Preț de câteva minute domni tăcerea. Apoi Laura se întoarse spre el, cu ochii brusc luminați de speranță, îl privi întrebătoare, după care dădu încet din cap.

— Da, spuse ea, pot să mint dacă trebuie.

— Bun! Exclamă cu hotărâre Starkwedder. Acum vorbește și vorbește repede. În primul rând, cine anume se află în casa asta?

După un moment de ezitare, Laura începu să vorbească aproape mecanic.

— Mama lui Richard. Apoi, Benny - domnișoara Bennett, dar noi îi spunem Benny - care e o combinație de menajeră și secretară. E o fostă soră medicală. E aici de ani de zile și îi era devotată lui Richard. Și mai este Angell. Parcă am mai pomenit de el. E un fel de infirmier și... Ei bine, valet, presupun. El avea grijă de Richard mai în toate privințele.

— Există și servitori care locuiesc aici?

— Nu, nu avem servitori interni, ci doar zilieri care vin.

Se opri.

— Oh, era să uit! Mai este și Jan, desigur.

— Jan? Întrebă repede Starkwedder. Cine e Jan?

Laura îi aruncă o privire stânjenită înainte de a răspunde. Apoi, cu un aer reținut, spuse:

— E fratele vitreg al lui Richard. Mai mic ca el. El... Locuiește cu noi. Starkwedder se apropie de ea.

— Hai, vorbește pe șleau, insistă el. Ce îmi ascunzi în legătură cu Jan? Ezitând și încă reținută, Laura vorbi.

— Jan e un scump. E foarte afectuos și dulce. Dar... Dar nu e chiar la fel ca alți oameni. Vreau să spun că e... e ceea ce se cheamă retardat.

— Înțeleg, murmură cu compătimire Starkwedder. Dar ții la el, nu-i așa?

— Da, recunosc Laura. Da, țin foarte mult la el. De asta... De asta n-am putut să plec pur și simplu și să-l părăsesc pe Richard. Din cauza lui Jan. Vezi dumneata, dacă ar fi fost după Richard, el l-ar fi internat pe Jan într-un ospiciu sau, mă rog, într-un sanatoriu pentru retardați.

Starkwedder dădu ocol scaunului cu rotile, uitându-se la cadavrul lui Richard Warwick și cumpănind.

— Înțeleg, îngână el. Cu asta te amenința? Îți spunea că dacă îl părăsești îl va trimite pe băiat la un sanatoriu?

— Da. Dacă... Dacă aș fi fost sigură că puteam să câștig suficient ca să-l întrețin pe Jan și să mă întrețin și pe mine... Dar nu știu dacă aș fi putut. Și, oricum, Richard era tutorele legal al băiatului.

— Richard era bun cu el?

— Uneori.

— Și alteori?

— Vorbea foarte des despre faptul că o să-l trimită de acasă pe Jan. Îi spunea lui Jan: „Vor fi foarte buni cu tine, băiete. Vei fi bine îngrijit. Și sunt sigur că Laura va veni la tine o dată sau de două ori pe an”. Îl făcea pe Jan să se îngrozească, să se frământa, să-l roage, să-l implore. Și pe urmă Richard se rezema în scaunul lui și se cutremura de râs. Își dădea capul pe spate și râdea în hohote.

— Înțeleg, spuse Starkwedder urmărind-o cu atenție.

După o pauză, repetă gânditor:

— Înțeleg.

Laura se ridică repede și se duse la masa de lângă fotoliu ca să stingă țigara.

— Nu trebuie să mă crezi, rosti ea cu vehemență. Nu trebuie să crezi un cuvânt din cele ce spun. N-ai de unde să știi că n-am inventat totul.

— Ți-am spus că voi risca, răspunse Starkwedder. Și acum, vorbește-mi despre această Bennett-Benny. Cum e? E isteasă? E foc de inteligentă?

— E foarte eficientă și capabilă, îl asigură Laura.

Starkwedder pocni din degete.

— Tocmai mi-a venit ceva în minte, spuse el. Cum se face că nimeni din casă n-a auzit în noaptea asta împușcătura?

— Mama lui Richard e foarte bătrână și destul de surdă. Camera lui Benny e pe partea cealaltă a casei, iar odăile lui Angell sunt total separate, izolate de restul casei printr-o ușă capitonată. Mai e și tânărul Jan, desigur. El doarme în camera de deasupra acesteia. Dar el se culcă devreme și doarme foarte adânc.

— Toate astea par un adevărat noroc, spuse Starkwedder.

Laura se arată nedumerită.

— Ce sugerezi? Că am putea face să pară sinucidere?

El se întoarse și se uită din nou la cadavru.

— Nu. Mă tem că nu avem nici o șansă să spunem că a fost sinucidere. Era dreptaci, presupun?

— Da.

— Da, mă temeam de asta. În cazul ăsta nu putea să se împuște sub unghiul ăsta. Arată tâmpla stângă a lui Warwick. În plus, nu există nici o urmă de arsură. Se gândi câteva clipe, apoi adăugă: Nu, e clar că s-a tras de la o anumită distanță. Sinuciderea este exclusă. Dar rămâne accidentul, firește. În definitiv, putea să fi fost un accident.

După o pauză lungă, continuă:

— Uite ce m-am gândit. Să spunem, de pildă, că eu am venit aici în seara asta. Cum s-a întâmplat de fapt. Am dat buzna pe ușa glasvandului: Richard a crezut că eram un spărgător și a tras în direcția mea. Asta e foarte plauzibil, din tot ce mi-ai povestit despre obiceiurile lui. Ei bine, atunci eu m-am aruncat asupra lui și i-am luat arma.

Laura îl întrerupse nerăbdătoare.

— Iar ea s-a descărcat în timpul încăierării, da?

— Da, aprobă Starkwedder, dar se corectă imediat. Nu, nu ține. Cum spuneam, poliția se va prinde imediat că nu s-a tras de atât de aproape.

Se gândi câteva clipe, apoi continuă:

— În fine, să spunem că i-am luat arma. Clătină din cap și dădu din mâini într-un gest neputincios. Nu, nu ține. O dată ce i-am luat arma, de ce naiba să-l fi împușcat? Nu, mă tem că treaba asta e cu două tășuri. Oftă. În regulă, s-o lăsăm crimă. Pur și simplu crimă. Dar crimă înfăptuită de cineva, din afară. Persoană sau persoane necunoscute.

Se duse la glasvand, dădu la o parte draperia și se uită afară de parcă ar fi căutat inspirație.

— Un spărgător autentic, poate? Sugeră Laura.

Starkwedder se gândi o clipă, apoi spuse:

— Cred că putea să fie un spărgător, dar e cam cusută cu ață albă. Ce-ar fi să spunem ca a fost un dușman? Poate că sună melodramatic, dar din cele ce mi-ai povestit despre soțul dumitale se pare că era genul care ar fi putut avea dușmani. Am dreptate?

— Da, răspunse nesigură Laura, presupun că Richard avea dușmani, dar...

— Fără „dar” deocamdată, o întrerupse Starkwedder strivindu-și țigara în scrumiera de pe masă, apoi se duse spre canapeaua pe care stătea ea. Povestește-mi tot ce poți despre dușmanii lui Richard. Presupun că Numărul Unu ar fi domnișoara... Știi dumneata, domnișoara căreia îi tremura fundul... Femeia în care a tras. Dar nu cred că ea e o potențială criminală. Oricum, presupun că trăiește tot în Norfolk, și ar fi cam exagerat să ți-o imaginezi dând fuga în Wales ca să-l lichideze. Cine altcineva? Cine altcineva va avea un dinte împotriva lui?

Laura părea îndoită. Se ridică, începu să se plimbe prin cameră și își descheie jacheta.

— Ei bine, începu ea circumspectă, cam acum un an a existat un grădinar. Richard l-a concediat și n-a vrut să-i dea referințe. Omul s-a supărat foarte tare și a proferat o mulțime de amenințări.

— Cine era? Un flăcău de pe aici?

— Da. A venit din Llanfechan, un sat aflat la vreo patru mile depărtare.

Își scoase jacheta și o lăsă pe brațul canapelei.
Starkwedder se încruntă.

— Nu pun bază pe grădinarul dumitale ca posibil asasin. Pun pariu că are un alibi solid. Și dacă nu are alibi, sau dacă e un alibi pe care poate să-l confirme doar nevasta lui, am putea sfârși prin a face ca sărmanul om să fie condamnat pentru ceva ce n-a făcut. Nu, nu ține. Nouă ne trebuie vreun dușman din trecut, cineva căruia să nu i se dea de urmă atât de ușor. Ce zici de cineva de pe vremea când Richard vâna lei și tigri? Cineva din Kenya, sau Africa de Sud, sau India? Un loc în care poliția să nu-l poată verifica prea ușor?

— Măcar dacă aș putea să mă gândesc! Spuse cu disperare Laura.
Măcar de mi-aș aminti unele din poveștile pe care ni le-a spus Richard despre acele vremuri!

— Nu avem nimic de care să ne legăm, bombăni Starkwedder.

Își apăsă fruntea cu degetele, concentrându-se.

— La naiba, nouă ne trebuie cineva înrăit, cineva căruia Richard să-i fi făcut zile fripte. Gândește-te!

— Nu... Nu pot să mă gândesc, rosti cu glas înecat Laura.

— Mi-ai povestit ce fel de om era soțul dumitale. Trebuie să fi existat incidente, oameni. Pe toți sfinții, trebuie să fi existat ceva!

Laura se plimba prin cameră, încercând cu disperare să își amintească.

— Cineva care l-a amenințat. Amenințări justificate, poate.

Laura se întoarse cu fața la el.

— Tocmai mi-am amintit, spuse ea încet. A existat un om pe al cărui copil Richard l-a călcat cu mașina.

CAPITOLUL IV

Starkwedder se uită lung la Laura.

— Richard a călcat un copil? Întrebă el surescitat. Când a fost asta?

— Cam acum doi ani. Când trăiam în Norfolk. Bineînțeles că tatăl copilului l-a amenințat.

Starkwedder se așeză pe taburet.

— Ei, asta pare să fie o posibilitate, spuse el. Povestește-mi tot ce îți amintești despre afacerea asta.

Laura se gândi o clipă, apoi începu să vorbească.

— Richard se întorcea cu mașina de la Cromer. Băuse foarte mult, ceea ce nu era nicicum ceva neobișnuit. A trecut printr-un sătuc cu vreo șazeci de mile la oră; mergând mai mult în zigzag. Copilul, un băiețel, a ieșit în fugă din hanul de acolo, Richard a dat peste el și l-a omorât pe loc.

— Vrei să spui că soțul dumitale conducea mașina în ciuda infirmității lui?

— Da, putea să șofeze. Oh, mașina era construită special, cu comenzi speciale, dar, da, era în stare să conducă.

— Înțeleg. Ce s-a întâmplat după aceea? De bună seamă că poliția putea să-l rețină pe Richard pentru omucidere.

— A fost o anchetă, firește, explică Laura.

Glasul îi fu străbătut de o notă de amărăciune când adăugă:

— Richard a fost declarat nevinovat.

— Nu a existat nici un martor?

— Tatăl copilului. El a văzut cum s-a întâmplat. Dar a mai fost o asistentă medicală, sora Warburton, care era în mașină cu Richard. Firește, a depus și ea mărturie. Iar conform spuselor ei, Richard mergea cu sub treizeci de mile la oră și băuse doar un pahar de sherry. Ea a spus că accidentul a fost absolut inevitabil, că băiețelul a sărit drept în fața mașinii. Au crezut-o pe ea și nu pe tatăl copilului. Am înțeles că sărmanul om și-a manifestat extrem de violent sentimentele. Vezi dumneata, oricine ar fi crezut-o pe sora Warburton. Părea chintesența cinstei și a preciziei, extrem de demnă de încredere și tot tacâmul.

— Dumneata nu erai în mașină?

— Nu. Eram acasă.

— Atunci de unde știi că sora cutărică nu a spus adevărul?

Laura spuse cu amărăciune:

— Oh, subiectul a fost discutat foarte deschis de Richard, după ce s-au întors de la anchetă. Îmi amintesc foarte bine. El a spus: „Bravo, Warby, ai dat un spectacol fantastic de bun. Probabil că m-ai scăpat de o condamnare zdravănă”. Iar ea a spus: „Nu meritați să scăpați, domnule Warwick. Știți că ați condus mult prea repede. E păcat de acel sărman copil”. Și atunci Richard a spus: „Oh, las-o baltă! Te-am răsplătit din plin. Oricum, ce contează un plod în minus în lumea asta supraaglomerată? A scăpat de toate. Asta nu o să-mi tulbure somnul, te asigur.”

Starkwedder se ridică de pe taburet și, uitându-se peste umăr la cadavrul lui Richard Warwick, spuse întunecat:

— Cu cât aud mai mult despre soțul dumitale, cu atât doresc să cred că ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta este mai degrabă un omor justificat decât o crimă.

Apropiindu-se de Laura, continuă:

— Să revenim. Cum îl cheamă pe tatăl copilului călcat de mașină?

— Avea un nume scoțian, parcă. Mac și ceva... Macleod? Macrae? Nu-mi aduc aminte.

— Dar trebuie să încerci să-ți aduci aminte. Trebuie. Trăiește tot în Norfolk?

— Nu. Era în Anglia doar în vizită. La rudele soției lui, parcă venise din Canada.

— Canada - asta e destul de departe. Ar lua timp să i se dea de urmă. Da, cred că e o posibilitate. Dar, pentru Dumnezeu, încearcă să-ți amintești cum îl cheamă.

Starkwedder se duse la treniul lăsat pe fotoliu, scoase mânușile din buzunar și le trase pe mâini. Apoi, uitându-se prin cameră întrebă:

— Ai niște ziare pe aici?

— Ziare? Întrebă mirată Laura.

— Nu de azi. De ieri de alaltăieri.

Ridicându-se de pe canapea, Laura se duse la un dulap din spatele fotoliului.

— Sunt niște ziare vechi în dulapul ăsta. Le țineam ca să aprindem focul.

Starkwedder veni lângă ea, deschise dulapul și scoase un ziar. După ce verifică data, spuse:

— Asta e grozav. Exact ce ne trebuie.

Închise dulapul, duse ziarul la masă și scoase dintr-un compartiment un foarfece.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă Laura.

— Vom fabrica niște dovezi.

— Dar dacă poliția reușește să dea de urma acestui om? Ce se va întâmpla atunci?

Starkwedder îi zâmbi.

— Dacă încă mai trăiește în Canada, o să dureze ceva timp până să fie găsit. Iar când va fi găsit, fără îndoială va avea un alibi pentru noaptea asta. Faptul că s-a aflat la câteva sute de mile depărtare ar trebui să fie suficient. Iar atunci va fi nițel cam târziu pentru poliție să verifice lucrurile de aici. Oricum, e cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Asta ne dă o perioadă de respiro.

Laura se arată îngrijorată.

— Nu-mi place, se vaită ea.

Starkwedder îi aruncă o privire oarecum exasperată.

— Fată dragă, nu-ți poți permite să faci mofturi. Dar trebuie să încerci să-ți amintești numele aceluia om.

— Nu pot, îți spun, nu pot! Insistă Laura.

— Macdaugall, poate? Sau Mackintosh?

Laura se îndepărtă de el, ducându-și mâinile la urechi.

— Încetează! Strigă ea. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile. Acum nu mai sunt sigură nici măcar că începea cu Mac.

— Mă rog, dacă nu poți să-ți amintești, nu poți, cedă Starkwedder, va trebui să ne descurcăm fără nume. Îți amintești cumva data sau ceva de genul ăsta care să ne fie folositor?

— Data pot să ți-o spun foarte bine. Cinsprezece mai.

Mirat, Starkwedder întrebă:

— Cum naiba pe asta ți-o poți aminti?

Laura răspunse cu amărăciune:

— Pentru că era ziua mea de naștere.

— Ah, înțeleg... Da... Ei bine, asta rezolvă o mică problemă. Și avea și o fărâmă de noroc. Ziarul ăsta are data de cincisprezece. Decupă cu grijă data de pe ziar.

Venind lângă el la masă și uitându-se peste umărul lui, Laura îi atrase atenția că data de pe ziar era cincisprezece noiembrie, nu mai.

— Da, admise el, dar numerele sunt cele care dau mai mult de furcă. Acum, mai. Mai e un cuvânt scurt – ah, da, uite un M. Iar acum un A, și un I.

— În numele cerului, ce faci? Întrebă Laura.

Starkwedder nu catadixi să răspundă. Așezându-se pe scaunul de la birou, întrebă:

— Ai niște lipici?

Laura era pe cale să ia un borcănel cu lipici dintr-un compartiment al biroului când el o opri.

— Nu, nu-l atinge. Nu trebuie să lăsăm amprente pe el.

Luă borcănelul cu mâinile înmănușate și îi scoase capacul.

— Cum să fii criminal - curs rapid, fără profesor, continuă el. Și, da, uite și un teanc de coli de scris simple, tipul care se găsește de vânzare în toată Marea Britanie.

Luând o coală de hârtie, începu să lipească pe ea cuvinte și litere.

— Și-acum, privește - un, doi, trei și gata. „Cincisprezece Mai. Plătit din plin”. Cum ți se pare?

Îi arată coala, apoi se duse spre cadavrul lui Richard Warwick.

— O vom băga frumușel în buzunarul hainei lui. Așa.

În timp ce făcea asta, din buzunarul mortului căzu o brichetă.

— Hei, ce e asta?

Laura scoase o exclamație stridentă și încercă să apuce bricheta, dar Starkwedder i-o luă înainte.

— Dă-mi-o! Strigă gâfâind Laura.

Ușor mirat, Starkwedder i-o întinse.

— E... e bricheta mea, explică Laura fără să fie nevoie.

— Perfect, deci e bricheta dumitale. N-ai de ce să te agiți. Se uită curios la ea. Doar n-ai început să-ți pierzi calmul nu-i așa?

Laura se duse spre canapea, timp în care șterse bricheta de rochie ca pentru a înlătura de pe ea eventualele amprente, având grijă să se asigure că Starkwedder nu o vedea.

— Nu, bineînțeles că nu mi-am pierdut calmul, îl liniști ea.

După ce băgă cu grijă mesajul în buzunarul de la piept al lui Richard Warwick lăsând să se vadă o bună parte din el, Starkwedder se duse la birou, puse la loc capacul borcănelului cu lipici, își scoase mănușile, scoase o batistă și se uită la Laura.

— Gata! O anunță el. Ne pregătim de pasul următor. Unde e paharul din care ai băut adineaori?

Laura luă paharul de pe masa pe care îl puse. Lăsând bricheta pe masă, se întoarse cu paharul la Starkwedder. El îl luă, dădu să îl șteargă cu batista, apoi se opri.

— Nu, îngână el. Asta ar fi o prostie.

— De ce?

— Trebuie să existe amprente atât pe pahar cât și pe sticlă. În primul rând cele ale valetului, și probabil și cele ale soțului dumitale. Lipsa totală a amprentelor ar părea dubioasă în ochii polițiștilor. Luă o înghițitură din paharul pe care îl ținea. Acum trebuie să mă gândesc cum să le explic pe ale mele, adăugă el. Crima nu e un lucru simplu, nu-i așa?

Cu o patimă bruscă, Laura, strigă:

— Oh, nu! Nu te amesteca! S-ar putea ca poliția să te suspecteze pe dumneata.

Starkwedder răspunse amuzat:

— Eu sunt un tip foarte respectabil, deasupra oricărei bănuieli. Dar, într-un fel, sunt deja amestecat. La urma urmelor, mașina mea e acolo afară, împotmolită bine în șanț. Dar nu-ți face griji, o fărâmiță de sperjur și o mică nepotrivire în elementul timp sunt cele mai rele lucruri de care m-ar putea învinovăți. Și o vor face, dacă îți joci cum trebuie rolul.

Înspăimântată, Laura se așeză pe taburet, cu spatele la el. El veni în fața ei.

— Ești gata? O întrebă.

— Gata... Pentru ce?

— Hai, trebuie să te aduni, o îndemnă el.

Parcă amețită, Laura murmură:

— Mă simt... Proastă. Nu. Nu pot gândi.

— Nu trebuie să gândești. Trebuie doar să te supui ordinelor. Iată planul. Mai întâi, există în casă vreun cuptor sau sobă?

Laura se gândi, apoi răspunse:

— Există boilerul de apă.

— Bun.

Starkwedder se duse la birou și adună ziarul și bucățelele tăiate și le făcu ghem. Întorcându-se la Laura, spuse:

— la asta și du-te în bucătărie și bag-o în boiler. Pe urmă du-te sus, scoateți hainele și îmbracă un capot sau un neglijeu sau ce ai. Se opri. Ai niște aspirină?

— Da, spuse Laura, nedumerită.

Parcă gândindu-se și făcând planuri în timp ce vorbea, Starkwedder continuă:

— Golește flaconul în closet. Pe urmă du-te la cineva - la soacra dumitale sau la domnișoara... Bennett, nu? Și spune că te doare capul și vrei câteva aspirine. Apoi, când ești cu persoana respectivă, lasă ușa deschisă... Apropo, vei auzi împușcătura.

— Ce împușcătură? Întrebă Laura holbându-se la el.

Fără să răspundă, Starkwedder se duse la masa de lângă scaunul cu rotile și luă arma.

— Da, da, îngână el absent, mă voi ocupa eu de asta. Examină arma. Hm. Mi se pare străină. Amintire din război, nu-i așa?

— Nu știu. Richard avea mai multe mărci străine de pistol.

— Mă întreb dacă e înregistrat, spuse Starkwedder mai mult pentru sine...

Laura răspunse:

— Richard avea permis pentru colecția lui, dacă permis se numește.

— Da, îmi închipui că avea. Dar asta nu înseamnă că toate armele erau înregistrate pe numele lui. În practică oamenii sunt adesea neglijenți cu astfel de lucruri. Există cineva care ar putea să știe precis?

— Angell, răspunse Laura. Are importanță?

Starkwedder începu să se plimbe prin cameră.

— Ei bine, conform scenariului nostru în care protagonist este Mac-Cutare, tatăl copilului călcat de Richard, este mai plauzibil ca acesta să fi dat

buzna aici foc și pară, ațâțat de gândul răzbunării, cu propria-i armă la îndemână. Dar, la urma urmelor, se poate scorni o versiune la fel de plauzibilă și altfel. Omul ăsta năvălește în cameră. Richard, treaz doar pe jumătate, înșfacă pistolul. Celălalt i-l smulge și trage. Mă rog, recunosc că e nițel exagerat dar va trebui să țină. Trebuie să ne asumăm niște riscuri, treaba asta nu se poate evita.

Puse arma pe masa de lângă scaunul cu roțile și se apropie de Laura.

— Să vedem, ne-am gândit la toate? Așa sper. Faptul că a fost împușcat cu un sfert de oră sau douăzeci de minute mai devreme nu va sări în ochi la vremea când poliția va ajunge aici.

Se duse la draperia de lângă glasvand, o ridică și se uită la găurile lăsate de gloanțe în perete. R. W.

— Foarte frumos. Am să încerc să adaug un sfârșit.

Dând drumul draperiei, se întoarse la Laura.

— Când auzi împușcătura, trebuie să te arăți alarmată și să o aduci pe domnișoara Bennett, sau pe cine reușești să găsești, aici jos. Povestea dumitale este că nu știi nimic. Te-ai culcat, te-ai trezit cu o durere de cap violentă, te-ai dus să cauți aspirină și asta e tot ce știi. Ai înțeles?

Laura dădu din cap afirmativ.

— Bun. Restul lasă-l în seama mea. Acum te simți bine?

— Da, așa cred. Șopti Laura.

— Atunci du-te și fă-ți numărul.

Laura ezită.

— N-ar... N-ar trebui să faci asta, spuse ea. N-ar trebui să te implici.

— Să nu mai vorbim despre asta. Fiecare are propriul său mod de a se amuza. Dumneata te-ai amuzat împușcându-ți soțul. Acum mă amuz eu. Să spunem doar că tânjesc de mult să știu cum m-aș descurca într-o poveste polițistă adevărată.

Îi aruncă un zâmbet scurt, liniștitor.

— Deci, poți să faci ce ți-am spus?

— Da.

— Perfect. Oh, văd că ai ceas. Bun. Stai să mi-l potrivesc pe-al meu după al dumitale. E fără zece. Îți dau patru, nu, cinci minute. Cinci minute să te duci la bucătărie, să bagi în boiler hârtia asta, să urci la etaj, să-ți scoți hainele și să-ți pui un capot, apoi să te duci la domnișoara Bennett sau cine o fi. Crezi că te încadrezi în timp, Laura?

Laura dădu din cap.

— Atunci, la douăsprezece fără cinci fix vei auzi împușcătura. Acum du-te.

Luând-o spre ușă, Laura întoarse capul spre el, nesigură pe ea. Starkwedder se duse și îi deschise ușa.

— N-ai să mă dezamăgești, nu-i așa? Întrebă el.

— Nu, răspunse slab Laura.

— Bine.

Laura își luă jacheta de pe brațul canapelei și părăsi camera.

CAPITOLUL V

După ce închise ușa în urma Laurei, Starkwedder își frământă mintea ce să facă. O clipă se uită la ceas, apoi scoase o țigară. Se duse la masa de lângă fotoliu și era pe cale să ia bricheta când observă pe unul din rafturi o fotografie a Laurei. O luă, se uită la ea, zâmbi, o puse la loc, apoi își aprinse țigara și lăsă bricheta pe masă. Scoțându-și batista, șterse amprente de pe brațele fotoliului și de pe fotografie, apoi împinse scaunul în poziția inițială. Luă din scrumieră țigara Laurei, apoi se duse la masa de lângă scaunul cu roțile și luă din scrumieră mucul țigării lui. Ducându-se la birou, șterse amprente de pe el, puse la loc foarfecele și teancul de coli de scris și potrivii sugativa. Se uită pe podea, văzu o bucățică tăiată din ziar, o ridică și o făcu ghemotoc, apoi o băgă în buzurnarul pantalonilor. Șterse amprente de pe întrerupătorul de lângă ușa și de pe scaunul de la birou, își luă lanterna de pe birou, se duse la glasvand și trase puțin draperia, apoi îndreptă lanterna prin geam spre poteca de afară.

„Pământul e prea uscat ca să se vadă urme de pași” îngână pentru sine. Puse lanterna pe masa de lângă scaunul cu roțile și luă revolverul. Asigurându-se că era încărcat, îl șterse de amprente, apoi se duse la taburet și puse arma pe el. După ce se uită din nou la ceas, se duse la fotoliul din nișă și își puse pălăria, fularul și mănușile. Cu treniul pe braț, porni spre ușă. Tocmai se pregătea să stingă lumina când își aminti că nu înlăturase amprente de pe tăblia ușii și de pe clanță. Le șterse cu batista, stinse lumina și, punându-și treniul, se întoarse la taburet. Luă arma și era pe cale să tragă în inițialele de pe perete când își dădu seama că erau ascunse de draperie.

„La naiba!”, bombăni el. Luând repede scaunul de la birou, îl folosi ca să țină draperia la o parte. Se întoarse lângă taburet, trase un foc, apoi se duse repede să vadă rezultatul. „Nu e rău!”, se felicita el.

În timp ce pune la loc scaunul de la birou, auzi glasuri pe hol. Ieși în grabă pe ușa glasvandului, luând arma cu el. Un moment mai târziu apăru iar, înșfacă lanterna și țâșni afară în întuneric.

Din diferite părți ale casei patru persoane se grăbeau spre birou. Mama lui Richard Warwick, o doamnă bătrână și înaltă, impunătoare, era în halat. Arăta palidă și mergea cu ajutorul unui baston.

— Ce este, Jan? Îl întrebă ea pe adolescentul în pijama, cu o față ciudată, destul de inocentă, semănând cu a unui faun, care era chiar în spatele ei pe palier. De ce hoinărește toată lumea în toiul nopții? Adăugă ea în timp ce se apropiau de o femeie între două vârste cu părul cărunt îmbrăcată într-un halat decent de flanel. Spune-mi ce se petrece, Benny, îi ordonă ea femeii.

Laura era și ea acolo, și doamna Warwick continuă:

— V-ați pierdut cu toții mințile? Laura, ce s-a întâmplat? Jan... Jan... Vrea cineva să-mi spună ce se petrece în casa asta?

— Aș paria că e Richard, spuse băiatul care arăta de vreo nouăsprezece ani, deși glasul lui și comportarea erau ale unui copil mai mic. Trage iarăși în ceață.

În glasul lui se citea o notă de nervozitate când adăugă:

— Spune-i că nu trebuie să tragă și să ne trezească pe toți din somn. Dormeam adânc, și la fel și Benny. Nu-i așa, Benny? Ai grijă, Laura, Richard e primejdios. E primejdios, Benny, ai grijă.

— Afară e ceață deasă, spuse Laura uitându-se pe fereastra de pe palier. Nu-mi închipui în ce poate să tragă pe ceața asta. E absurd. În plus, mi s-a părut că am auzit un strigăt.

Domnișoara Bennett, o femeie vioaie arăta exact ca o soră medicală, ceea ce fusese, vorbi oarecum împăciuitor.

— Zău că nu văd de ce ești atât de tulburată, Laura. E doar Richard care se amuză ca de obicei. Dar eu n-am auzit nici un foc de armă. Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic rău. Cred că e o închipuire de-a ta. Dar de bună seamă el e foarte egoist și am să i-o spun. Richard, strigă ea în timp ce intra în birou, zău, Richard, nu e deloc frumos să tragi la ora asta. Ne-ai speriat pe toți, Richard.

Laura, în halat, intră după domnișoara Bennett. În timp ce se îndrepta spre canapea după ce aprinse lumina, băiatul o urmă. El se uită la domnișoara Bennett care se holba la Richard Warwick.

— Ce este, Benny? Întrebă Jan. Care-i problema?

— E vorba de Richard, răspuse domnișoara Bennett cu glasul ciudat de calm. S-a sinucis.

— Uite, strigă Jan, arătând spre masă. Revolverul lui Richard a dispărut. Un glas din grădină strigă:

— Ce se petrece acolo? S-a întâmplat ceva?

Uitându-se pe ferestruica din nișă, Jan strigă:

— Ascultați! E cineva afară!

— Afară? Întrebă domnișoara Bennett. Cine?

Se întoarse spre glasvand și se pregătea să tragă draperia când apăru brusc Starkwedder. Domnișoara Bennette se dădu înapoi alarmată, în timp ce Starkwedder înaintă întrebând precipitat:

— Ce s-a întâmplat aici? Care-i problema?

Privirea îi căzu pe Richard Warwick.

— Omul ăsta e mort! Exclamă el. Împuşcat.

Se uită bănuitor prin cameră.

— Cine ești dumneata? Întrebă domnișoara Bennett. De unde vii?

— Tocmai am intrat cu mașina într-un șanț, răspuse Starkwedder. Am rătăcit ore întregi. Am văzut o poartă și am venit spre casă în speranța că am să găsesc un telefon și am să primesc ajutor. Am auzit o împuşcătură, și cineva a ieșit în fugă pe ușa glasvandului și s-a ciocnit de mine.

Întinzând arma, Starkwedder adăugă:

— A aruncat asta.

— Unde s-a dus omul ăsta? Îl întrebă domnișoara Bennett.

— De unde naiba să știu eu pe ceața asta? Răspuse Starkwedder.

Jan stătea în fața cadavrului lui Richard, holbându-se surescitat la el.

— Cineva l-a împuşcat pe Richard! Strigă el.

— Așa se pare, aprobă Starkwedder. Ați face bine să luați legătura cu poliția.

Puse arma pe masa de lângă scaunul cu roțile, luă sticla și turnă coniac într-un pahar.

— Cine e?

— Soțul meu, răspunse plat Laura în timp ce se așeza pe canapea.

Cu o îngrijorare ușor forțată, Starkwedder îi spuse:

— Uite, bea asta.

Laura se uită la el.

— Ai avut un șoc, adăugă el apăsător.

Când ea luă paharul, Starkwedder, cu spatele la ceilalți, îi adresă un zâmbet conspirativ pentru a-i atrage atenția asupra soluției lui în rezolvarea problemei amprentelor. Se îndepărtă, își aruncă pălăria pe fotoliu, apoi observând că domnișoara Bennett era pe cale să se aplece asupra cadavrului lui Richard Warwick se răsuci rapid.

— Nu, să nu atingeți nimic, doamnă, spuse el. Se pare că e vorba de o crimă și, în cazul ăsta, nu trebuie atins nimic.

Îndreptându-se de spate, domnișoara Bennett se îndepărtă de cadavrul din scaunul cu roțile cu un aer înspăimântat.

— Crimă? Întrebă ea. Dar nu poate fi crimă!

Doamna Warwick, mama mortului, se oprise chiar în ușa biroului. Acum înaintă, întrebând:

— Ce s-a întâmplat?

— Richard a fost împușcat! Richard a fost împușcat! Îi spuse Jan.

Părea mai mult surescitat decât îngrijorat.

— Taci, Jan! Îi ordonă domnișoara Bennett.

— Ce-am auzit că ai spus? Întrebă doamna Warwick.

— El a spus că e crimă, îi spuse Benny, arătându-l pe Starkwedder.

— Richard, șopti doamna Warwick în timp ce Jan se apleca asupra cadavrului, strigând:

— Uite... Uite... Are ceva pe piept... O hârtie... Scrisă.

Întinse mâna spre buzunarul de la pieptul mortului din care ieșea pe jumătate biletul, dar fu oprit de Starkwedder.

— Să nu-l atingi, îl avertiză acesta. Se vede și așa ce scrie. Apoi citi rar, cu glas tare: „Cincispreze... Mai... Plătit din plin”.

— Doamne Sfinte! Macgregor! Exclamă domnișoara Bennett trecând în spatele canapelei.

Laura se ridică. Doamna Warwick se încruntă și întrebă:

— Vrei să spui... Omul acela... Tatăl... Copilului care a fost călcat...?

— Desigur, Macgregor, murmură pentru sine Laura în timp ce se așeza în fotoliu.

— Uite, e scris numai cu litere decupate din ziar, spuse surescitat Jan.

— Să nu-l atingi, îl opri din nou Starkwedder. Trebuie lăsat pentru poliție.

Se duse spre telefon.

— Să sun...

— Nu, spuse cu fermitate doamna Warwick. Voi suna eu.

Luând controlul asupra situației și adunându-și curajul, se duse la birou și începu să formeze numărul.

Jan se duse emoționat la taburet și îngenunche pe el.

— Omul care a fugit, îi spuse el domnișoarei Bennett. Crezi că el...?

— Sst, Jan, îl întrerupse cu fermitate domnișoara Bennett în timp ce doamna Warwick vorbea la telefon cu un glas liniștit, dar limpede și autoritar.

— Secția de poliție? Aici e Llangelert House. Casa domnului Richard Warwick. Domnul Warwick tocmai a fost găsit... Împușcat mortal.

Continuă să vorbească la telefon. Glasul ei rămase coborât, dar ceilalți din cameră ascultau cu atenție.

— Nu, a fost găsit de un străin. Un om a cărui mașină s-a stricat lângă casă, parcă... Da, am să-i spun. Voi telefona la han. Ar putea una din mașinile dumneavoastră să-l ducă acolo după ce veți fi terminat aici?... Prea bine.

Întorcându-se spre ceilalți, anunță:

— Poliția va fi aici cât de repede va putea pe ceața asta. Vor veni cu două mașini, dintre care una îl va duce pe acest domn - arată spre Starkwedder - la hanul din sat. Vor ca el să rămână acolo peste noapte ca să poată sta de vorbă cu el mâine.

— Ei bine, cum nu pot pleca cu mașina mea care e tot în șanț, mie îmi convine, spuse Starkwedder.

În timp ce vorbea, ușa dintre coridor se deschise și în cameră intră un bărbat brunet, de înălțime medie, la vreo patruzeci și cinci de ani, legându-și cordonul halatului.

— S-a întâmplat ceva, doamnă? Întrebă el adresându-i-se doamnei Warwick.

Apoi, uitându-se pe lângă ea, văzu cadavrul lui Richard Warwick.

— Oh, Dumnezeule! Exclamă el.

— Mă tem că s-a întâmplat o mare tragedie, Angell, spuse doamna Warwick. Domnul Richard a fost împușcat, iar poliția este pe drum.

Întorcându-se spre Starkwedder, spuse:

— Acesta e Angell. Este... A fost valetul lui Richard.

Valetul se înclină ușor și distrat în fața lui Starkwedder.

— Oh, Dumnezeule! Repetă el continuând să se holbeze la cadavrul fostului său stăpân.

CAPITOLUL VI

În dimineața următoare, la unsprezece, biroul lui Richard Warwick arăta oarecum mai îmbietor decât arătase în precedenta noapte cețoasă. Era o zi rece și senină, soarele strălucea, iar ușile glasvandului erau larg deschise. Cadavrul fusese ridicat peste noapte, iar scaunul cu rotile fusese împins în nișă, fostul lui loc din mijlocul camerei fiind acum ocupat de fotoliu. Pe măsuță nu mai rămăseseră decât sticla cu coniac și scrumiera. Un tânăr arătos la vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul brunet tuns scurt și îmbrăcat într-o jachetă sport de tweed și pantaloni bleumarin stătea în scaunul cu rotile și citea o carte de poezii. După un timp, se ridică. „Frumos, își spuse el. Potrivit și frumos.” Avea un glas catifelat și muzical, cu un pronunțat accent galez.

Tânărul închise cartea și o puse la loc pe raftul din nișă. Apoi, după ce trecu în revistă încăperea, se duse spre glasvand și ieși pe terasă. Aproape imediat, pe ușa dinspre hol intră un bărbat între două vârste, îndesat, cu o figură impenetrabilă, purtând o servietă. Ducându-se la fotoliul orientat spre terasă, își lăsă servieta pe el și se uită afară.

— Sergent Cadwallader! Strigă el tăios.

Tânărul se întoarse în cameră.

— Bună dimineața, domnule inspector Thomas, spuse el și continuă cu glas ritmat. „Anotimpul cețurilor și al roadelor coapte, strâns bine la pieptul prietenos al soarelui în pârg”.

Inspectorul, care începu să-și descheie trenziul, se opri și se uită atent la tânărul sergent.

— Poftim? Întrebă el cu o notă clară de sarcasm în glas.

— Țsta e Keats, îl informă sergentul, foarte încântat de sine.

Inspectorul îi aruncă o privire răutăcioasă, apoi dădu din umeri, își scoase trenziul, îl puse pe fotoliul din nișă și se întoarse după servietă.

— Parcă nici nu-ți vine să crezi ce zi frumoasă e azi, spuse sergentul. Și când te gândești prin ce am trecut azi noapte ca să ajungem aici. N-am mai văzut de ani de zile așa o ceață. „Ceața galbenă care își freacă spatele de geamuri”. Țsta e T. S. Eliot.

Așteptă o reacție din partea inspectorului la citatul lui, dar nu obținu niciuna, drept pentru care continuă:

— Nu e de mirare câte accidente au avut loc pe șoseaua spre Cardiff.

— Putea fi mai rău, fu singurul comentariu al inspectorului.

— Nu știu dacă e așa, spuse sergentul, ambalându-se. La Porthcawl a avut loc o tamponare groaznică. Un mort și doi copii grav răniți. Mama plângea să-și dea sufletul pe șosea și...

Inspectorul îl întrerupse.

— Și-au terminat treaba băieții cu amprente? Întrebă el.

Dându-și seama brusc că era mai bine să revină la îndatoririle lui, sergentul Cadwallader răspunse:

— Da, domnule. Le am aici.

Luă de pe birou o mapă și o deschise.

Inspectorul se așeză pe scaunul de la birou și începu să examineze mai întâi foaia cu amprente.

— N-au avut probleme cu cei din casă când le-au luat amprente?

Întrebă el.

— Deloc. Au fost cât se poate de îndatoritori, dornici să se ajute, cum s-ar spune. Era și de așteptat, de altfel.

— Rămâne de văzut, spuse inspectorul. De regulă cei mai mulți fac un tărăboi groaznic. Au impresia Că amprente lor vor fi puse la dosar la Rogues' Gallery.

Inspiră adânc, își întinse brațele, și continuă să studieze amprente.

— Ia să vedem. Domnul Warwick - ăsta e decedatul. Doamna Laura Warwick, soția lui. Doamna Warwick bătrâna, asta e mama lui. Tânărul Jan Warwick, domnișoara Bennett și... Cine e asta? Angle? Oh, Angle. Ah, da, ăsta

e infirmierul. Și alte două seturi de amprente. Ia să vedem... Hm. Pe partea din afară a ușii, pe sticla de coniac, pe pahar sunt amprentele lui Richard Warwick și Angell și ale doamnei Laura Warwick, peste care se suprapun alte amprente pe care le găsim pe brichetă și pe revolver. Astea trebuie să fie ale tipului ăla, Michael Starkwedder. El i-a dat coniac doamnei Warwick, și tot el a fost cel care a adus arma din grădină.

Sergentul Cadwallader dădu încet din cap.

— Domnul Starkwedder, mârâi el pe un ton profund bănuitor.

Amuzat, inspectorul întrebă:

— Nu-l placi?

— Ce caută el aici? Asta aș vrea să știu. A intrat cu mașina în șanț și a venit la o casă unde s-a comis o crimă?

Inspectorul se întoarse cu fața spre tânărul său coleg.

— Și tu aproape că ai intrat în șanț cu mașina noastră azi noapte și ai venit la o casă unde s-a comis o crimă. Iar cât despre ce căuta aici, se află aici, în zona asta, de o săptămână, căutând o căsuță sau o vilioasă.

Sergentul păru neconvins, iar inspectorul se întoarse la birou, adăugând sec:

— Se pare că a avut o mamă galeză și venea aici în vacanțe când era copil.

Înmuiat, sergentul cedă.

— Mă rog, dacă a avut o mamă galeză se schimbă problema. Ridică brațul drept și recită: „Un drum duce la Londra, Un drum duce la Wales. Drumul meu mă duce spre mare, Spre albele talazuri”. Grozav poet a fost John Masefield, dar tare subapreciat.

Inspectorul deschise gura să protesteze, dar se răzgândi și, în schimb, rânji.

— Ar trebuie să ne parvină în orice clipă raportul despre Starkwedder de la Abadan, spuse el. Ai amprentele lui pentru comparare?

— L-am trimis pe Jones la hanul unde a stat noaptea trecută, dar el plecase la garaj să aranjeze să-și recupereze mașina. Jones a sunat, la garaj și a vorbit cu el. I-a spus să ia legătura cu secția cât mai repede.

— Bun. Acum despre acest al doilea set de amprente neidentificate. Ampretele unui bărbat care și-a pus palma întinsă pe masa de lângă cadavru, și urme neclare atât pe partea din afară cât și pe cea dinăuntru a glasvandului.

— Aș paria că ăsta e Macgregor! Exclamă sergentul pocnind din degete.

— D-da. S-ar putea, admise cu reținere inspectorul. Dar n-au fost și pe revolver. Și ai zice că orice om care umblă cu un revolver ca să ucidă pe cineva are destulă minte ca să poarte mănuși.

— Nu sunt atât de sigur. Un tip dezechilibrat ca acest Macgregor, deranjat la cap după moartea copilului, nu s-ar gândi la asta.

— Ei bine, ar trebui să primim curând de la Norwich o descriere a lui Macgregor.

Sergentul se așeză pe taburet.

— E o poveste tristă oricum te-ai uita la ea, spuse el. Un bărbat al cărui unic fiu a murit din pricina excesului de viteză și care mai înainte și-a pierdut și soția.

— Dacă ar fi fost exces de viteză, îi atrase atenția inspectorului, Richard Warwick ar fi fost condamnat pentru omucidere sau cel puțin pentru încălcarea regulilor de circulație. În realitate, nici măcar nu i s-a suspendat carnetul de conducere.

Se întinse spre servietă și scoase arma crimei, apoi se duse la masă și se uită la tăblia ei.

— O mână de bărbat sprijinită cu toată palma pe masă, murmură el. Stau și mă întreb...

— Se poate să fi fost un oaspete în casă, sugerează sergentul Cadwallader.

— Se poate. Dar am înțeles de la doamna Warwick că ieri n-au avut nici un musafir. Poate că ne-ar putea spune mai multe servitorul acela, Angell. Vrei să te duci să-l aduci?

— Da, domnule, spuse Cadwallader și ieși.

Rămas singur, inspectorul își propti palma stângă pe tăblia mesei și se aplecă asupra scaunului de parcă s-ar fi uitat la un invizibil ocupant al scaunului. Apoi porni spre glasvand și ieși afară, uitându-se în stânga și în dreapta. Examină broasca ușii glasvandului și reveni în cameră, moment în care apăru și sergentul însoțit de valetul lui Richard Warwick. Angell purta o jachetă gri de alpaca, cămașă albă, cravată de culoare închisă și pantaloni îndungi.

— Dumneata ești Henry Angell? Îl întrebă inspectorul.

— Da, domnule, răspunse valetul.

— Te rog să iei loc.

Angell se duse și se așeză pe canapea.

— De cât timp erai valetul și infirmierul domnului Richard Warwick?

— De trei ani și jumătate, domnule, răspunse Angell.

Purtarea lui era corectă, dar ochii aveau o privire vicleană.

— Îți plăcea slujba?

— O găseam absolut satisfăcătoare, domnule.

— Cum era să lucrezi pentru domnul Warwick?

— Ei bine, domnule era dificil.

— Dar existau avantaje, nu-i așa?

— Da, domnule, recunoscui Angell. Eram extrem de bine plătit.

— Iar asta compensa celelalte dezavantaje, nu-i așa? Insistă inspectorul.

— Da, domnule. Încerc să strâng ceva economii.

Inspectorul se așeză în fotoliu, punând arma pe masa de lângă el.

— Ce făceai înainte de a veni la domnul Warwick?

— Același gen de muncă, domnule. Vă pot arăta referințele.

Întotdeauna mi-am făcut treaba bine, sper. Am avut câțiva stăpâni, sau pacienți, destul de dificili. Sir James Walliston, de exemplu. Acum e internat într-un ospiciu. Era o persoană foarte dificilă, domnule.

Își coborî glasul înainte de a adăuga:

— Droguri!
— Înțeleg, spuse inspectorul. N-a fost nici o problemă de droguri în cazul domnului Warwick, presupun.

— Nu, domnule. Domnul Warwick recurgea la coniac.

— Bea foarte mult, nu-i așa?

— Da, domnule. Era mare băutor, dar nu era alcoolic, dacă mă înțelegeți.

Inspectorul făcu o pauză înainte de a întreba:

— Ce e cu povestea asta cu arme și revolvere și... Trasul în animale?

— Era hobby-ul lui, domnule. Ceea ce în profesia noastră numim compensație. Am înțeles că la vremea lui a fost mare vânător. În dormitorul lui e un adevărat arsenal. Carabine, puști de vânătoare, arme cu aer comprimat, pistoale și revolvere.

— Înțeleg, spuse inspectorul. Poți să pui mâna pe ea.

Angell ridică ușurel arma.

— O recunoști? Întrebă inspectorul.

— E greu de spus, domnule. Seamănă cu una din armele domnului Warwick, dar eu nu mă prea pricep la armele de foc. Nu pot spune cu certitudine ce armă a avut el aseară pe masa de lângă el.

— Nu avea aceeași armă în fiecare noapte?

— Oh, nu, era pe toane, domnule. Mereu folosea alte arme.

Valetul îi predă arma inspectorului.

— La ce îi folosea să aibă o armă aseară pe ceața aia? Întrebă inspectorul.

— Era pur și simplu un obicei, domnule, răspuse Angell. Așa era obișnuit.

— Foarte bine. Ia loc, te rog.

Angell se așeză din nou la un capăt al canapelei. Inspectorul examinează țeava revolverului, apoi întreabă:

— Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Warwick?

— Aseară, în jur de zece fără un sfert, domnule. Avea lângă el o sticlă de coniac și un pahar, și pistolul pe care și-l alesese. L-am aranjat pătura și i-am urat noapte bună.

— Nu s-a dus la culcare?

— Nu, domnule. Cel puțin, nu în sensul obișnuit al termenului.

Întotdeauna dormea în scaunul lui. La șase dimineața îi aduceam ceaiul, apoi îl duceam cu scaunul cu roțile în dormitorul lui care avea baie proprie, unde se-mbăia și se rădea și așa mai departe, iar apoi de regulă dormea până la prânz. Am înțeles că noaptea avea insomnie de aceea prefera să rămână în scaunul lui pe timpul nopții. Era un domn destul de excentric.

— Și ușile glasvandului erau închise când l-ai părăsit?

— Da, domnule. Aseară era o ceață deasă și el nu voia ca ceața să pătrundă în casă.

— Așadar glasvandul era închis. Era încuiat?

— Nu, domnule. Glasvandul nu se încuia niciodată.

— Astfel încât el să-l poată deschide dacă voia?

— Da, domnule. Putea să se deplaseze dacă noaptea s-ar fi înseninat.

— Înțeleg.

Inspectorul se duse lângă canapea și se uită la Angell.

— Nu crezi că e destul de ciudat că n-ai auzit?

— Nu chiar, domnule. Vedeți dumneavoastră, camera mea e la o oarecare distanță, în cealaltă parte a casei.

— Și nu era acest lucru un inconvenient în caz că stăpânul dumitale avea nevoie de dumneata?

— Nu, domnule. Avea o sonerie care suna în camera mea.

— Dar azi noapte nu te-a sunat deloc?

— Nu, domnule. Dacă ar fi făcut-o, m-aș fi trezit imediat. E o sonerie foarte zgomotoasă, domnule.

Inspectorul Thomas se aplecă pe brațul canapelei pentru a-l aborda pe Angell în alt fel.

— Ai... Începu el cu o lipsă de răbdare controlată, dar fu întrerupt de zbârnâitul strident al telefonului.

Așteptă ca sergentul Cadwallader să răspundă, dar sergentul părea să viseze cu ochii deschiși, cufundat probabil în cine știe ce reflecție poetică. După o clipă își dădu seama că inspectorul îl țintuia cu privirea și că telefonul suna.

— Scuzați-mă, dar tocmai se naște o poezie, spuse el și se duse la telefon. Alo, aici sergentul Cadwallader... Da, într-adevăr... O clipă.

Se întoarse spre inspector.

— E poliția din Norwich, domnule.

Inspectorul Thomas îi luă receptorul din mână și se așeză la birou.

— Dumneata ești, Edmundson? Întrebă el. Aici Thomas... Da... Calgary, da... Da, mătușa, când a murit... Oh, acum două luni... Da, înțeleg... Strada 34, nr. 18, Calgary.

Se uită nerăbdător la Cadwallader și îi făcu semn să noteze adresa.

— Da... A fost, nu-i așa?... Da, rar, te rog. Se uită din nou cu înțeleș la sergent, înălțime medie, repetă el. Ochi albaștri, brunet cu barbă... Da, cum spui, îți amintești cazul... Genul de tip violent?... Da... Trimiți acolo? Da... Mulțumesc, Edmundson. Dumneata personal ce părere ai?... Ah, da?... O dată sau de două ori înainte?... Da, firește, trebuie să-i acorzi cirmustanțe atenuante... Perfect. Mulțumesc.

Puse receptorul jos în furcă și îi spuse sergentului:

— Ei bine, am aflat câte ceva despre Macgregor. Se pare că după moartea soției lui a venit din Canada în Anglia să-și lase copilul la o mătușă a soției sale care locuia în North Walsham, pentru că tocmai căpătase o slujba în Alaska și nu-l putea lua pe băiat cu el. A fost teribil de marcat de moartea copilului și a jurat să se răzbune pe Warwick. Nu e ceva neobișnuit în cazuri de astfel de accidente. Oricum, s-a întors în Canada. Poliția din Norwich are adresa lui și va trimite o telegramă la Calgary. Mătușa la care urma să stea copilul a murit acum două luni. Se întoarse brusc spre Angell. Presupun că erai acolo la vremea aceea, Angell? Accidentul de mașină din North Walsham în care a murit un copil.

— Oh, da, domnule, răspuse Angell. Mi-l amintesc foarte bine.

Inspectorul se ridică de la birou și se duse la valet. Văzând scaunul de la birou gol, sergentul Cadwallader profită prompt de ocazie și se așează.

— Ce s-a întâmplat? Îl întrebă inspectorul pe Angell. Povestește-mi tot ce știi despre accident.

— Domnul Warwick mergea cu mașina pe strada principală și un băiețel a ieșit în fugă dintr-o casă. Sau o fi fost han. Da, cred că era han. Accidentul era inevitabil. Domnul Warwick n-a avut timp să frâneze și l-a călcat.

— Mergea cu viteză, nu-i așa?

— Nu, domnule. Asta a reieșit limpede la anchetă. Domnul Warwick era mult sub limita de viteză admisă.

— Știi că asta a spus el, comentă inspectorul.

— Era absolut adevărat, domnule, insistă Angell. Sora Warburton - o soră medicală care era angajată la domnul Warwick pe vremea aceea - era și ea în mașină și a confirmat.

— S-a uitat ea cumva la indicatorul de viteză în acel moment?

— Sunt convins că s-a uitat. A estimat că mergea cu vreo douăzeci, douăzeci și cinci mile la oră. Domnul Warwick a fost complet exonerat.

— Dar tatăl băiatului n-a fost de acord, nu?

— Poate că e ceva absolut firesc, domnule.

— Domnul Warwick băuse?

Răspunsul lui Angell fu evaziv.

— Cred că băuse un pahar de sherry, domnule, spuse el susținând privirea inspectorului.

Inspectorul porni către glasvand, își scoase batista și își suflă nasul.

— Ei bine, cred că deocamdată ajunge, îi spuse el valetului.

Angell se ridică și se duse la ușă. După o clipă de ezitare, se întoarse.

— Scuzați-mă, domnule, spuse el, dar domnul Warwick a fost împușcat cu propria-i armă?

— Asta rămâne de văzut, răspuse inspectorul. Cel care l-a împușcat s-a ciocnit cu domnul Starkwedder care venea spre casă să ceară ajutor ca să-și scoată mașina din șanț. În momentul ciocnirii, individul a scăpat arma. Domnul Starkwedder a ridicat-o. E vorba de arma asta de pe masă.

— Înțeleg, domnule. Vă mulțumesc.

Angell se întoarse din nou spre ușă.

— Apropo, a fost ieri aici vreun vizitator? Seara, mai ales?

Angell se opri o clipă, apoi se uită la inspector cu o privire dubioasă.

— Nu-mi amintesc, domnule... În momentul de față, răspuse el și ieși din cameră, închizând ușa după el.

Inspectorul Thomas se întoarse la birou și îi spuse liniștit sergentului:

— După părerea mea, tipul ăsta e dubios. Nu-l poți acuza de ceva anume, dar nu-mi place.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, răspuse Cadwallader. Nu e un om în care aș avea încredere și, mai mult, aș spune că s-ar putea să fi fost ceva dubios cu accidentul ăla.

Dându-și brusc seama că inspectorul era aplecat asupra lui, se ridică repede. Inspectorul luă însemnările pe care le făcuse Cadwallader și începu să le parcurgă cu privirea.

— Mă întreb dacă Angell știe ceva despre seara trecută, ceva ce nu ne-a spus, începu el dar se întrerupse brusc. Hei, ce-i asta? „Noiembrie e cețos, dar decembrie rareori”. Nu e Keats, sper?

— Nu, răspuse cu mândrie Cadwallader. E Cadwallader.

CAPITOLUL VII

Inspectorul îi înapoie cu brutalitate carnetul de însemnări, timp în care ușa se deschise și intră domnișoara Bennett, închizând cu grijă ușa după ea.

— Domnule inspector, spuse ea, doamna Warwick e nerăbdătoare să vă vadă. E puțin agitată. Mă refer la doamna Warwick cea bătrână, adăugă ea repede, mama lui Richard. Ea n-o recunoaște, dar părerea mea e că nu stă prea bine cu sănătatea, așa că vă rog să fiți blând cu ea. Vreți s-o primiți acum?

— Desigur, răspuse inspectorul. Poftește-o înăuntru.

Domnișoara Bennett deschise ușa și doamna Warwick intră.

— Totul e în regulă, doamnă, o asigură menajera și ieși din încăpere.

— Bună dimineața, doamnă, spuse inspectorul.

Doamna Warwick nu-i răspuse la salut ci intră direct în subiect.

— Spune-mi, inspectore, ce progrese ai făcut?

— E cam devreme de spus asta, doamnă, dar vă asigur că facem tot ce ne stă în putință.

Doamna Warwick se așeză pe canapea, rezemându-și bastonul de brațul canapelei.

— Omul ăsta, Macgregor, a fost văzut dând târcoale prin împrejurimi? Întrebă ea. L-a observat cineva?

— S-au făcut cercetări în privința asta, o informă inspectorul. Dar până acum nu s-a primit nici o informație că un străin a fost văzut în localitate.

— Sărmanul, băiețelul acela! Continuă doamna Warwick. Mă refer la cel pe care l-a călcat Richard. Presupun că asta l-a dezechilibrat mental pe tatăl lui. Știu că mi s-a spus că a fost foarte violent și insultător la vremea respectivă. Poate că a fost ceva absolut firesc. Dar după doi ani! Pare incredibil.

— Da, o aprobă inspectorul, a așteptat mult, dacă el a făcut-o.

— Dar, desigur, era scoțian. Scoțienii sunt oameni tenaci, răbdători.

— Chiar că sunt, spuse Cadwallader, gândind cu glas tare. Nimic pe lume nu e mai impresionant decât un scoțian urmărind un scop, continuă el, dar inspectorul îi aruncă o privire tăioasă care îl reduse la tăcere.

— Fiul dumneavoastră n-a fost deloc avertizat în prealabil? O întrebă inspectorul pe doamna Warwick. Nici o scrisoare de amenințare, nimic de genul ăsta?

— Nu, sunt sigură că nu, răspuse cu fermitate bătrâna. Richard ar fi spus. Ar fi râs privitor la asta.

— N-ar fi luat-o în serios?

— Richard râdea întotdeauna în fața pericolului, spuse doamna Warwick, părând mândră de fiul ei.

— După accident, fiul dumneavoastră i-a oferit vreo compensație tatălui copilului?

— Firește, răspuse bătrâna. Richard nu era meschin. Dar compensația, a fost refuzată. Refuzată cu indignare, pot spune.

— Înțeleg, îngână inspectorul.

— Am înțeles că soția lui Macgregor murise, continuă doamna Warwick. Băiatul era tot ce avea pe lume. Într-adevăr a fost o tragedie.

— Dar, după părerea dumneavoastră, n-a fost vina fiului dumneavoastră? Întrebă inspectorul.

Cum doamna Warwick nu răspuse, repetă întrebarea...

— Spuneam, n-a fost vina fiului dumneavoastră?

Bătrâna răspuse după încă un moment de tăcere.

— V-am auzit.

— Și ce părere aveți? Insistă inspectorul.

Stânjenită, doamna Warwick își întoarse privirea, făcându-și de lucru cu o pernuță.

— Richard bea prea mult, spuse ea în cele din urmă. Și firește că băuse și în ziua aceea.

— Un pahar de sherry?

— Un pahar de sherry! Repetă doamna Warwick cu un râs amar. El bea foarte mult. Chiar foarte mult. Sticla aceea de pe masă era umplută în fiecare seară iar dimineața era întotdeauna practic goală.

Așezându-se pe taburet cu fața la doamna Warwick, inspectorul o întrebă liniștit:

— Așadar credeți că fiul dumneavoastră a fost vinovat de accident?

— Bineînțeles că a fost vinovat. N-am avut nici cel mai mic dubiu în privința asta.

— Dar a fost exonerat, îi reaminti inspectorul.

Doamna Warwick râse.

— Sora aceea care era în mașină cu el? Acea Warburton? Pufni ea. Era proastă și îi era devotată lui Richard. Și cred că a și plătit-o gras pentru mărturia ei.

— Chiar știți asta? Întrebă iute inspectorul, cu glas tăios.

Tonul doamnei Warwick fu la fel de tăios când răspuse:

— Nu știu nimic, dar am ajuns la propriile mele concluzii.

Inspectorul se duse la sergentul Cadwallader și îi luă însemnările, în timp ce doamna Warwick continuă:

— Vă spun toate astea acum pentru că vreți să știți adevărul, nu-i așa? Vreți să fiți sigur că au existat suficiente motive de crimă din partea tatălui băiețelului. Ei bine, după părerea mea, au existat. Numai că n-aș fi crezut că după atâta timp...

Glasul i se stinse.

Inspectorul își consultă însemnările.

— N-ați auzit nimic azi noapte? Întrebă el.

— Eu sunt nițel cam surdă, să știți, răspuse repede doamna Warwick. N-am știut că s-a întâmplat ceva până când am auzit glasuri și pași în fața ușii mele și pe Jan spunând: „Richard a fost împușcat. Richard a fost împușcat.” La început m-am gândit că...

Se opri, acoperindu-și ochii cu mâna.

— Am crezut că e vorba de vreo glumă.

— Jan este fiul dumneavoastră mai mic?

— Nu e fiul meu! Am divorțat de soțul meu cu mulți ani în urmă. El s-a recăsătorit. Jan e fiul lui din a doua căsătorie.

Doamna Warwick se opri, apoi continuă:

— Sună mai complicat decât este în realitate. După ce ambii lui părinți au murit, băiatul a venit aici. Richard și Laura tocmai se căsătoriseră. Laura a fost întotdeauna bună cu fratele vitreg al lui Richard: îi era ca o soră mai mare.

Se opri și inspectorul prinse prilejul să readucă discuția la Richard Warwick.

— Da, înțeleg, spuse el, dar acum despre fiul dumneavoastră Richard...

— Mi-am iubit fiul, inspectore, dar nu eram oarbă la greșelile lui, iar ele se datorau în mare parte accidentului pe care îl suferise. Era un bărbat mândru, un om care iubea spațiile vaste și cerul liber, iar faptul că trebuia să trăiască ținut în scaunul cu rotile era foarte iritant pentru el... Asta nu i-a... Îmbunătățit, să spunem, caracterul.

— Da, înțeleg. Avea o căsnicie fericită? Întrebă inspectorul.

— N-am nici cea mai mică idee.

Era limpede că doamna Warwick nu avea nici o intenție să spună mai multe pe tema asta.

— Mai doriți să știți și altceva, inspectore?

— Nu, mulțumesc, doamnă Warwick. Dar, dacă se poate, aș dori să discut acum cu domnișoara Bennett.

Doamna Warwick se ridică și sergentul Cadwallader o conduse la ușă.

— Da, desigur, spuse ea. Domnișoara Bennett. Noi îi spunem Benny. Ea e persoana care vă poate ajuta cel mai mult. Este foarte practică și eficientă.

— E de mult timp la dumneavoastră? Întrebă inspectorul.

— Oh, da, de ani de zile. A avut grijă de Jan când era mic, iar după aceea l-a ajutat pe Richard. Oh, da, a avut grijă de noi toți. O persoană foarte credincioasă, Benny.

Cu asta, doamna Warwick ieși din cameră.

CAPITOLUL VIII

Sergentul Cadwallader închise ușa în urma ei și, rezemându-se cu spatele de ușă, se uită la inspector.

— Așadar Richard Warwick era un bețiv. Am mai auzit spunându-se asta despre el, să știți. Și toate acele pistoale și arme cu aer comprimat și carabine! După părerea mea, nu era prea întreg la minte.

— S-ar putea, răspuse laconic inspectorul Thomas.

Sună telefonul. Așteptând ca subalternul lui să răspundă, inspectorul se uită cu înțelese la el, dar Cadwallader se cufundase în însemnările lui în timp

ce se îndrepta spre fotoliu și se așeză, ignorând total telefonul. După un timp, dându-și seama că mintea sergentului era în altă parte, fără îndoială la vreo poezie, inspectorul oftă, se duse la birou și ridică receptorul.

— Alo. Da, la telefon... A venit Starkwedder? I-ai luat amprentele?...

Bun... Da, vreau să-i mai pun câteva întrebări... Da, la revedere.

Către sfârșitul acestei conversații, domnișoara Bennette intrase în cameră și rămase lângă ușă. Observând-o, sergentul Cadwallader se ridică din fotoliu și trecu în spatele lui.

Domnișoara Bennett se adresă inspectorului:

— Da? Doriți să-mi puneți câteva întrebări? Am multă treabă în dimineața asta.

— Da, domnișoară Bennett, răspuse inspectorul. Vreau să aud relatarea dumitale privitoare la accidentul de mașină din Norfolk, cel cu copilul.

— Copilul Macgregor?

— Da? Aseară ți-ai amintit foarte repede numele lui.

— Așa e. Am memoria numerelor.

— Și, fără îndoială, întâmplarea te-a impresionat într-o oarecare măsură. Dar dumneata nu erai în mașină, nu-i așa?

Domnișoara Bennett se așeză pe canapea.

— Nu, nu, eu nu eram în mașină, spuse ea. Era sora medicală pe care o avea la acea vreme domnul Warwiek. Sora Warburton.

— Ai fost la anchetă? Întrebă inspectorul.

— Nu. Dar ne-a povestit Richard când s-a întors. A spus ca tatăl băiatului îl amenințase, îi spusese că nu-l va lăsa să scape așa. Firește, noi n-am luat vorbele lui în serios.

Inspectorul Thomas se apropie de ea.

— Dumneata ți-ai format o impresie anume cu privire la accident? O întrebă el.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

Inspectorul se uită lung la domnișoara Bennett, apoi spuse:

— Mă refer la faptul că dumneata crezi că accidentul a avut loc din cauză că domnul Warwiek băuse?

Ea făcu un gest de negare.

— Oh, îmi închipui că mama lui v-a spus asta, pufni ea. Nu trebuie să vă luați după ce spune ea. Are o prejudecată în privința băuturii. Soțul ei - tatăl lui Richard - bea.

— Așadar crezi că relatarea lui Richard Warwiek era corectă, că mergea mult sub limita de viteză și că accidentul nu putuse fi evitat?

— Nu văd de ce n-ar fi fost corectă, insistă domnișoara Bennette. Sora Warburton a confirmat-o.

— Și te puteai baza pe cuvântul ei?

Domnișoara Bennett răspuse cu o oarecare asprime:

— Așa sper. La urma urmelor, oamenii nu umblă mințind în stânga și-n dreapta, mai ales în astfel de cazuri. Nu-i așa?

Sergentul Cadwallader care urmărise discuția interveni.

— Oh, nu mint, nici vorbă! După cum vorbesc uneori ai crede nu doar că s-au încadrat în limita de viteză ci și că au reușit s-o depășească în același timp!

Supărat de această întrerupere, inspectorul se întoarse încetișor și se uită la sergent. Și domnișoara Bennett îl privi lung pe tânăr, oarecum surprinsă. Sergentul Cadwallader își coborî privirea în carnetul cu însemnări, iar inspectorul se întoarse către domnișoara Bennett:

— Uite unde vreau eu să ajung, spuse el. În durerea și stresul momentului, un om poate lesne amenința să se răzbune pentru moartea copilului său în accident. Dar gândindu-se mai bine, dacă lucrurile au stat așa cum s-a declarat, sigur și-ar fi dat seama că accidentul nu s-a produs din vina lui Richard Warwiek.

— Da, înțeleg ce vreți să spuneți domnișoară Bennett.

Inspectorul începu să se plimbe agale prin cameră și continuă:

— Pe de altă parte, dacă mașina mergea în zigzag și cu viteză excesivă, dacă mașina era, să zicem, ieșită de sub control...

— V-a spus Laura asta? Îl întrerupse domnișoara Bennett.

Inspectorul se întoarse și se uită la ea, mirat de faptul că menționa numele soției mortului.

— Ce te face să crezi că ea mi-a spus? Întrebă el.

— Nu știu. Doar mă întrebam și eu așa...

Arătând derutată, se uită la ceas.

— Asta e tot? Întrebă ea. Sunt foarte ocupată în dimineața asta.

Se duse spre ușă, o deschise și fu pe punctul să iasă când inspectorul spuse:

— Dacă se poate, acum aș vrea să schimb o vorbă cu tânărul Jan.

Domnișoara Bennett se întoarse în prag.

— Oh, e cam agitat în dimineața asta, spuse ea cu o oarecare agresivitate. V-aș rămâne foarte îndatorată dacă nu ați discuta cu el... Scormonind lucrurile. Abia am reușit să-l calmez.

— Îmi pare rău, dar mă tem că trebuie să-i punem câteva întrebări, insistă inspectorul.

Domnișoara Bennett închise ușa cu hotărâre și se întoarse în cameră.

— De ce nu-l găsiți pur și simplu pe acest Macgregor și-l întrebați pe el? Sugeră ea. Nu poate să fi ajuns prea departe.

— Îl vom găsi, nici o grijă, o asigură inspectorul.

— Sper, replică domnișoara Bennett. Răzbunare, ce să spun! Nu-i ceva creștinesc.

— Desigur, aprobă inspectorul, adăugând cu înțeles: Mai ales când accidentul nu s-a produs din vina domnului Warwick, și nu putea fi evitat.

Domnișoara Bennett îi aruncă o privire pătrunzătoare. Urmă o pauză, după care inspectorul repetă:

— Aș vrea să vorbesc cu Jan, te rog.

— Nu știu dacă pot să-l găsesc, răspunse domnișoara Bennett. Se poate să fi ieșit.

Părăsi în grabă camera. Inspectorul se uită la Cadwallader, făcându-i semn din cap înspre ușă, iar sergentul ieși după ea. Pe coridor, domnișoara Bennett îl admonestă.

— Să nu-l necăjiți, spuse ea și se întoarse în cameră. Să nu-l necăjiți pe băiat! Îi ordonă ea inspectorului. E o idee, e ușor... Dezechilibrat. Devine agitat, temperamental.

Inspectorul se uită la ea o clipă, apoi întrebă:

— Este vreodată violent?

— Nu, bineînțeles că nu. E un băiat foarte dulce, foarte blând. Docil, zău. Am vrut doar să spun că s-ar putea să-l tulburați. Treburile precum crima nu fac bine copiilor. Iar el asta este un copil.

Inspectorul se așeză la birou.

— N-ai de ce să-ți faci griji, domnișoară Bennett, te asigur. Înțelegem foarte bine situația.

CAPITOLUL IX

Chiar atunci sergentul Cadwallader îl introduse pe Jan care venise în grabă spre inspector.

— Doriți să vorbiți cu mine? Întrebă el surescitat. L-ați și prins? Avea sânge pe haine?

— Jan, poartă-te frumos, îi temperă domnișoara Bennett. Răspunde doar la întrebările pe care ți le va pune domnul.

Jan se întoarse fericit spre domnișoara Bennett, apoi din nou spre inspector.

— Oh, da, așa am să fac, promit. Dar eu pot să pun vreo întrebare?

— Firește că poți să pui întrebări, îi spuse inspectorul cu blândețe.

Domnișoara Bennett se așeză pe canapea.

— Am să aștept până stați de vorbă cu el, spuse ea.

Inspectorul se ridică repede, se duse la ușă și o deschise.

— Nu, mulțumesc, domnișoară Bennett, spuse el hotărât. Nu vom avea nevoie de dumneata. Și nu spuneai că ești foarte ocupată?

— Aș prefera să rămân, insistă ea.

— Îmi pare rău.

Glasul inspectorului era tăios.

— Nouă întotdeauna ne place să vorbim separat, cu persoanele.

Domnișoara Bennett se uită la inspector apoi la sergentul Cadwallader. Dându-și seama că nu avea nici o șansă, pufni supărată și ieși vijelios din cameră. Inspectorul închise ușa după ea. Sergentul se duse spre nișă pregătindu-se să scrie, iar inspectorul Thomas se așeză pe canapea și i se adresă prietenos lui Jan:

— Nu cred că până acum ai mai avut de a face cu o crimă, nu-i așa?

— Nu, n-am avut, răspunse Jan surescitat. E foarte palpitant, nu?

Îngenunche pe taburet.

— Aveți vreun indiciu - amprente sau pete de sânge sau ceva?

— Pare să te intereseze foarte mult sângele, spuse inspectorul cu un zâmbet prietenos.

— Oh, da, răspunse Jan, liniștit și serios. Îmi place sângele. Are o culoare frumoasă, nu-i așa? Un frumos roșu limpede.

Se așeză și el pe canapea, râzând nervos.

— Știți, Richard împușca diferite chestii care apoi sângerau. Zău că este foarte amuzant, nu-i așa? Vreau să spun că e amuzant că Richard, care întotdeauna împușca alte vietăți, a fost el însuși împușcat. Nu vi se pare amuzant?

Inspectorul răspunse cu un glas liniștit și cam sec:

— Presupun că treaba asta are și partea ei comică.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ești foarte afectat că fratele tău - fratele tău vitreg, adică - a murit?

— Dacă sunt afectat? Întrebă mirat Jan. Că Richard a murit? Nu de ce aș fi?

— Mă gândeam că poate ai... Ținut la el.

— Să țin la el! Exclamă Jan cu o uimire autentică. Să țin la Richard? Nu, nimeni n-ar putea ține la Richard.

— Totuși, presupun că soția lui a ținut la el, sugeră inspectorul.

Pa fața lui Jan apăru o expresie surprinsă.

— Laura?! Exclamă el. Nu, nu cred. Ea a fost mereu de partea mea.

— De partea ta? Ce vrei să spui, mai exact?

Jan păru brusc speriat.

— Da, strigă el. Când Richard voia să mă trimită de aici.

— Să te trimită de aici? Întrebă cu blândețe inspectorul.

— În unul din locurile alea, explică adolescentul. Știți dumneavoastră, unde ești trimis și închis și nu mai poți să ieși. Mi-a spus că, poate, Laura o să vină uneori la mine.

Se cutremură puțin, apoi se ridică, se îndepărtă de inspector și se uită la sergentul Cadwallader.

— Nu-mi place să fiu închis, continuă el cu glas tremurat. Aș detesta să fiu închis.

Rămase în picioare lângă glasvand, uitându-se pe terasă.

— Îmi place întotdeauna ca lucrurile să fie deschise, le strigă el. Îmi place să am fereastra deschisă, și ușa deschisă, așa încât să pot fi sigur că pot ieși. Reveni în mijlocul camerei. Dar acum nimeni nu mă mai poate încuia, nu-i așa?

— Nu, flăcăule, îl asigură inspectorul. N-aș crede.

— Nu acum când Richard e mort, adăugă Jan, parcă încântat de sine însuși.

Inspectorul se ridică și dădu ocol canapelei.

— Așadar Richard voia să te zăvorască? Întrebă el.

— Laura zice că el spunea așa doar ca să mă tachineze, răspunse Jan. Ea spunea că asta era tot, că totul era în regulă, și că atât timp cât era ea aici o să aibă grijă să nu fiu niciodată închis.

Se cocoță, pe brațul fotoliului.

— O iubesc pe Laura, continuă el surescitat. O iubesc enorm pe Laura. Ne simțim minunat împreună, să știți. Umblăm după fluturi și ouă de păsări,

și jucăm jocuri. Bezique. Știți jocul? E un joc inteligent. Oh, e foarte amuzant când ești cu Laura!

Inspectorul se duse și se rezemă de celălalt braț al fotoliului și întrebă cu blândețe:

— Nu cred că mai ții minte ceva legat de accidentul care a avut loc când locuiați în Norfolk, așa-i? Când a fost călcat un băiețel.

— Ba da, asta țin minte, răspunse foarte vesel Jan. Richard a fost la anchetă.

— Da, așa e. Ce altceva mai ții minte?

— În ziua aceea am avut somon la prânz, răspunse imediat Jan. Richard și Warby s-au întors împreună. Warby era un pic tulburată, dar Richard râdea.

— Warby? Întrebă inspectorul. Adică sora Warburton?

— Da. Nu-mi prea plăcea de ea. Dar Richard era atât de mulțumit de ea în ziua aceea încât spunea întruna: „Un spectacol fantastic de bun, Warby!”

Ușa se deschise brusc și apăru Laura Warwick. Sergentul Cadwallader îi ieși înainte, iar Jan strigă:

— Bună, Laura!

— Deranjez? Îl întrebă Laura pe inspector.

— Nu, firește că nu, doamnă Warwick, răspunse acesta. Luați loc, vă rog.

Laura înaintă și sergentul închise ușa în urma ei.

— Jan e?... Începu Laura, apoi se opri.

— Tocmai îl întrebam dacă își amintește ceva despre accidentul din Norfolk în care a murit băiețelul Macgregor.

Laura se așeză la capătul canapelei.

— Îți amintești Jan? Întrebă ea.

— Sigur că îmi amintesc totul.

Se întoarse către inspector.

— V-am spus, nu-i așa?

Inspectorul nu-i răspunse direct. Apropiindu-se agale de canapea, i se adresă Laurei.

— Ce știți despre accident, doamnă Warwick? S-a discutat despre el în ziua aceea, la prânz, când soțul dumneavoastră s-a întors de la anchetă?

— Nu mai țin minte, răspunse imediat Laura.

Jan se ridică repede și veni către ea.

— Ba da, Laura, sigur îți amintești, spuse el. Nu-ți amintești că Richard a spus că nu contează un plod în plus sau în minus pe lume?

Laura se ridică.

— Vă rog... Îl imploră ea pe inspector.

— Totul e în regulă, doamnă Warwick o asigură acesta cu blândețe. E important să aflăm adevărul despre acel accident, să știți. În definitiv, e de presupus că el e motivul celor întâmplate aici noaptea trecută.

— Da, oftă ea. Știu.

— Conform spuselor soacrei dumneavoastră, soțul dumneavoastră băuse în ziua aceea.

— Mă așteptam să fi băut, recunosc Laura. N-ar fi fost ceva de mirare.

Inspectorul se apropie de canapea și se așeză la un capăt.

— L-ați văzut sau l-ați cunoscut pe acest Macgregor? O întrebă el.

— Nu, răspuse Laura. Nu, eu nu m-am dus la anchetă.

— Se pare că era foarte hotărât să se răzbune, comentă inspectorul.
Laura zâmbi trist.

— Accidentul trebuie să-i fi afectat judecata, cred, spuse ea.

Jan, care treptat devenea tot mai surescitat, veni către ei și rosti cu agresivitate:

— Eu dacă aș avea un dușman, asta aș face. Aș aștepta mult, iar apoi aș veni pe furiș, în întuneric, cu arma la mine. Pe urmă...

Trase în fotoliu cu o armă imaginară.

— Bang, bang, bang!

— Taci, Jan! Îi ordonă cu asprime Laura.

Jan păru brusc tulburat.

— Te-ai supărat pe mine, Laura? O întrebă el copilărește.

— Nu, scumpule, îl liniști Laura, nu sunt supărată. Dar caută să nu mai fii atât de agitat.

— Nu sunt agitat, spuse cu tărie Jan.

CAPITOLUL X

Traversând holul din față, domnișoara Bennett le deschise ușa lui Starkwedder și unui ofițer de poliție care păreau să fi ajuns împreună la ușă.

— Bună dimineața, domnișoară Bennett, o salută Starkwedder. Am venit la inspectorul Thomas.

Domnișoara Bennett dădu din cap.

— Bună dimineața... Oh, bună dimineața, domnule ofițer. Sunt amândoi în birou, eu nu știu ce se petrece.

— Bună dimineața, doamnă, răspuse ofițerul de poliție. I-am adus astea inspectorului. Poate vine să le ia sergentul Cadwallader.

— Ce e asta? Întrebă Laura auzind larma de afară.

Inspectorul se ridică și se duse la ușă.

— S-ar părea că s-a întors domnul Starkwedder.

În timp ce Starkwedder intră în încăpere, sergentul Cadwallader ieși în hol să se ocupe de ofițer, între timp, tânărul Jan se cufundă în fotoliu și urmări curios ce se întâmpla.

— Ascultați la mine! Exclamă Starkwedder înaintând. Nu pot să-mi petrec toată ziua pocnind din călcâie la secția de poliție. V-am dat amprentele mele, iar apoi am insistat să fiu adus aici. Am și eu treburile mele. Azi am două întâlniri cu un agent imobiliar.

O observă deodată pe Laura.

— Oh... Bună dimineața, doamnă Warwick. Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Bună dimineața, răspuse distantă Laura.

Inspectorul se apropie de masa de lângă fotoliu și întrebă:

— Domnule Starkwedder, ați pus cumva aseară mâna pe masa asta, și ați deschis prin împingere glasvandul?

Starkwedder veni lângă el la masă.

— Nu știu, admise el. Se poate s-o fi făcut. E important? Nu-mi amintesc.

Sergentul Cadwallader reveni în cameră aducând un dosar pe care i-l înmână inspectorului.

— Aici aveți amprente domnului Starkwedder, domnule, raportă el. Le-a adus un ofițer. Și raportul balistic.

— Ia să vedem, spuse inspectorul. Glonte care l-a ucis pe Richard Warwick a țâșnit clar din această armă. Cât despre amprente, vom vedea curând.

Se duse la birou, se așeză și începu să studieze documentele, în timp ce sergentul se îndreptă către nișă. După o pauză, Jan, care se uitase atent la Starkwedder, îl întrebă pe acesta:

— Tocmai v-ați întors din Abadan, nu-i așa? Cum e în Abadan?

— Foarte cald, răspuse succint Starkwedder și se întoarse către Laura. Cum vă simțiți azi, doamnă Warwick? Mai bine?

— Da, mulțumesc, răspuse Laura. Acum am depășit deja șocul.

— Bun, spuse Starkwedder.

Inspectorul se ridică și se apropie acum de Starkwedder care stătea pe canapea.

— Ampretele dumentale se află pe glasvand, pe sticlă, pe pahar și pe brichetă, îl încunoștiință el. Ampretele de pe masă nu sunt ale dumentale. Sunt un set de amprente total neidentificate. Se uită prin cameră. Atunci, asta lămurește lucrurile, continuă el. Întrucât aseară n-a fost nici un vizitator aici...

Se opri și se uită la Laura.

— Sau a fost?

— Nu, îl asigură Laura.

— Atunci amprente trebuie să fie ale lui Macgregor, continuă inspectorul.

— Ale lui Macgregor? Întrebă Starkwedder uitându-se la Laura.

— Pari surprins, spuse inspectorul.

— Da... Sunt destul de surprins, recunosc Starkwedder. Adică, nu m-aș fi așteptat la el să poarte mănuși.

Inspectorul dădu din cap.

— Ai dreptate, aprobă el. A mânuit revolverul cu mănuși.

— A avut loc vreun scandal? Întrebă Starkwedder adresându-i-se Laurei. Sau nu s-a auzit nimic în afară de împușcătură?

Laura răspuse cu un efort:

— Eu... Noi... Eu și Benny, adică am auzit doar împușcătura. Dar nu e mai puțin adevărat că nu aveam cum auzi și altceva de la etaj.

Sergentul Cadwallader se uitase în grădină pe mica fereastră din nișă. Acum, văzând pe cineva care se apropia pe peluză, se duse într-un capăt al glasvandului. Pe ușile glasvandului intră un bărbat chipeș, cu ochi albaștri și cu aspect oarecum militaros. Bărbatul se opri la intrare, arătând foarte îngrijorat. Jan, primul care îl observă în afară de sergent, țipă excitat:

— Julian! Julian!

Noul venit se uită la Jan, apoi la Laura Warwick.

— Laura! Exclamă el. Tocmai am auzit. Îmi... Îmi pare nespuse de rău.

— Bună dimineața, domnule maior Farrar, îl salută inspectorul Thomas.

— Julian Farrar se întoarce către inspector.

— E o afacere ieșită din comun, spuse el. Bietul Richard!

— Zăcea aici în scaunul lui cu rotile, îi spuse surescitat Jan lui Farrar.

Era ghemuit de tot. Iar pe piept avea o bucată de hârtie. Știi ce scria pe ea?

Scria: „Plătit din plin.”

— Da. Gata, gata Jan, murmură Julian Farrar bătându-l pe băiat pe umăr.

— E palpitant, nu-i așa? Continuă Jan privind-l nerăbdător.

Farrar trecu pe lângă el.

— Da, da, sigur că e palpitant, îl asigură el pe Jan uitându-se întrebător la Starkwedder.

Inspectorul le făcu cunoștință celor doi bărbați.

— Domnul Starkwedder - domnul maior Farrar, care s-ar putea să fie viitorul nostru membru în Parlament. Se luptă în alegerile locale.

Starkwedder și Julian Farrar dădură mâna, îngânând politicos „Încântat de cunoștință”. Inspectorul se îndepărtă făcându-i semn sergentului să vină lângă el. În timp ce ei discutau, Starkwedder îi explică maiorului Farrar:

— Intrasem cu mașina în șanț și veneam spre casă pentru a vedea dacă pot da un telefon și dacă pot primi o mână de ajutor. Un bărbat a țâșnit din casă, mai să mă dărâme.

— Dar încotro a luat-o omul ăsta? Întrebă Farrar.

— Habar n-am, răspuse Starkwedder. S-a evaporat în ceață ca printr-o scamatorie.

Starkwedder se îndepărtă, în timp ce Jan, îngenunche pe fotoliu și uitându-se cu speranță la Farrar, întrebă:

— Tu i-ai spus lui Richard că cineva o să-l împuște într-o zi, nu-i așa, Julian?

Se lăsă tăcerea. Toți cei din cameră se uitau la Julian Farrar.

Farrar se gândi o clipă. Apoi întrebă cu bruschețe:

— Oare? Nu mai țin minte.

— Ba da, i-ai spus, insistă Jan. Într-o seară, la cină. Tu și cu Richard vă contraziceați, și tu ai spus: Într-una din zilele astea, Richard, cineva îți va trage un glonte în cap.

— O profeție remarcabilă, comentă inspectorul.

Julian Farrar se duse și se așeză pe taburet.

— În fine, spuse el, Richard și armele lui erau o adevărată pacoste, să știți. Oamenilor nu le plăcea treaba asta. A fost tipul ăla... Îți amintești, Laura? Grădinarul vostru, Griffith. Știi tu, cel pe care l-a concediat Richard. Griffith mi-a spus, și nu doar o dată: „Ascultați la mine, în una din zilele astea am să vin cu arma și am să-l împușc pe domnul Warwick.”

— Griffith n-ar fi făcut una ca asta! Exclamă repede Laura.

Farrar arată spășit.

— Nu, nu, sigur că nu, recunosc el. Nu... Nu voiam să spun asta. Voiam să spun că ăsta era genul de lucru pe care... Ăă... Lumea îl spunea privitor la Richard.

Pentru a-și masca stinghereala, își scoase tabachera și luă o țigară.

Inspectorul se așeză la birou cu un aer îngândurat. Starkwedder stătea în picioare într-un colț de lângă nișă, aproape de Jan care îl privea cu interes.

— Îmi doresc să fi trecut aseară pe aici, spuse Julian Farrar, neadresându-se cuiva anume. Vorbesc serios.

— Dar a fost o ceață cumplită, spuse liniștită Laura. Nu puteai ieși pe ceața aia.

— Nu, spuse Farrar. Îi aveam invitați la cină pe membrii cabinetului meu. Când am văzut că se lăsa ceața, au plecat acasă destul de devreme. Atunci m-am gândit să vin la voi, dar m-am răzgândit.

Căutându-se prin buzunare, întrebă:

— Are cineva un chibrit? Se pare că mi-am rătăcit bricheta.

Se uită în jur și deodată observă bricheta pe masa unde o lăsase Laura în noaptea precedentă. Se ridică și se duse să o ia, urmărit din priviri de Starkwedder.

— Oh, iat-o! Spuse Farrar. Nu-mi imaginam unde o lăsasem.

— Julian... Începu Laura.

— Da?

Farrar îi oferi o țigară și ea o luă.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru toate astea, Laura. Dacă pot să te ajut cu ceva...

Glasul i se stinse indecis.

— Da, știi, spuse Laura în timp ce Farrar îi aprindea țigara.

Jan vorbi dintr-o dată, adresându-i-se lui Starkwedder.

— Știți să trageți, domnule Starkwedder? Eu știi. Richard mă lăsa să încerc, uneori. Sigur, eu nu eram atât de bun ca el.

— Chiar așa? Întrebă Starkwedder întorcându-se către Jan. Ce fel de armă te lăsa să folosești?

În timp ce Jan îi capta atenția lui Starkwedder, Laura prinse prilejul să-i spună repede lui Farrar:

— Trebuie să vorbesc cu tine, Julian. Trebuie.

Glasul lui Farrar fu la fel de coborât.

— Ai grijă, o atenționează el.

— Era un 22, îi spunea Julian lui Starkwedder. Trag foarte bine, nu-i așa, Julian?

Se duse la Julian Farrar.

— Mai ții minte când m-ai luat la bâlci? Am doborât două sticle, nu-i așa?

— Chiar așa, flăcăule, răspuse Farrar. Ai ochi buni, asta contează. Ai ochi buni și la criket. Partida aceea pe care am jucat-o astă vară a fost absolut senzațională.

Jan îi zâmbi fericit, apoi se așeză pe taburet și se uită spre inspector care acum examina documentele de pe birou. Urmă un moment de tăcere. Apoi Starkwedder, în timp ce scotea o țigară, o întrebă pe Laura:

— Vă deranjează dacă fumez?

— Bineînțeles că nu, răspunse Laura.

Starkwedder se întoarse către Julian Farrar.

— Îmi împrumutați, vă rog, bricheta dumneavoastră?

— Desigur, spuse Farrar. Poftim.

— E o brichetă frumoasă, rosti Starkwedder în timp ce își aprindea țigara.

Laura făcu o mișcare bruscă, apoi se stăpâni.

— Da, spuse neglijent Farrar. Funcționează mai bine decât majoritatea.

— E destul de... Aparte, remarcă Starkwedder.

Îi aruncă o privire rapidă Laurei, apoi îi înapoie bricheta lui Farrar îngânând un cuvânt de mulțumire.

Jan părăsi taburetul și se postă în spatele inspectorului.

— Richard are o grămadă de arme, spuse el. Și arme cu aer comprimat.

Și are o armă cu care împușca elefanți în Africa. Vreți să le vedeți? Sunt în dormitorul lui Richard. Acolo. Arată cu mâna.

— Perfect, spuse inspectorul ridicându-se. Aratăni-le tu.

Îi zâmbi lui Jan, adăugând cu blândețe:

— Ne ești de mare ajutor, să știi. Ar trebui să te luăm în cadrul poliției.

Punând o mână pe umărul băiatului, îl dirijă spre ușa pe care le-o deschise sergentul.

— Nu mai aveam de ce să te reținem, domnule Starkwedder, spuse inspectorul din ușă. Acum poți pleca la treburile dumitale. Doar să păstrezi legătura cu noi, atâta tot.

— În regulă, răspunse Starkwedder în timp ce Jan, inspectorul și sergentul părăseau camera.

CAPITOLUL XI

După ieșirea celor trei, în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. Apoi Starkwedder spuse:

— Ei bine, cred că ar fi mai nimerit să plec și să văd dacă au reușit să-mi scoată mașina din șanț. Se pare că n-am trecut pe lângă ea când am venit aici cu ofițerul de poliție.

— Nu, spuse Laura. Aleea dă din celălalt drum.

— Da, înțeleg, răspunse Starkwedder în timp ce se îndrepta spre glasvand.

Se întoarse în loc.

— Cât de altfel arată lucrurile la lumina zilei, remarcă el, apoi ieși pe terasă.

Imediat după plecarea lui, Laura și Julian Farrar se răsuciră unul spre celălalt.

— Julian! Excalmă Laura. Bricheta aceea! Am spus că e a mea.

— Ai spus că e a ta? Inspectorului?

— Nu. Lui.

— Lui... Acestui tip... Începu Farrar, apoi se opri întrucât amândoi îl văzură pe Starkwedder mergând pe terasă prin fața ușilor. Laura... Începu el iar.

— Fii atent, spuse Laura ducându-se la fereastră din nișă și uitându-se afară. S-ar putea să asculte ce vorbim.

— Cine e omul ăsta? Întrebă Farrar. Îl cunoști?

Laura reveni în mijlocul camerei.

— Nu, nu-l cunosc, răspuse ea. A... a avut un accident cu mașina și a venit azi noapte aici. Chiar după...

Julian Farrar îi atinse mâna care se odihnea pe spătarul canapelei.

— E în regulă, Laura. Știi că voi face tot ce-mi stă în putere.

— Julian... Ampretele, icni Laura.

— Care amprente?

— De pe masa aia. De pe masa de acolo și de pe geamul glasvandului. Sunt... Ale tale?

Farrar își luă mâna de pe a ei, atrăgându-i atenția că Starkwedder trecea iar pe terasă. Fără să se întoarcă spre glasvand, Laura se îndepărtă de el și rosti tare:

— Ești foarte amabil, Julian, și sunt sigură că ne poți ajuta în multe privințe.

Când Starkwedder dispăru din vedere, se întoarse cu fața la Julian Farrar.

— Ampretele ale sunt ale tale, Julian? Gândește-te.

Farrar se gândi o clipă.

— De pe masă, da, ar putea să fie.

— Oh, Doamne! Strigă Laura. Ce ne facem?

Acum Starkwedder se zărea din nou, trecând înainte și înapoi chiar prin fața ușilor. Laura trase din țigară.

— Poliția crede că ucigașul e un bărbat pe nume Macgregor, îi spuse ea lui Julian, aruncându-i o privire disperată prin care îl îndemna să spună ceva.

— Păi atunci e în regulă, spuse acesta: Probabil vor continua să creadă asta.

— Dar presupunând... Începu Laura.

Farrar o întrerupse.

— Trebuie să plec. Am o întâlnire. Se ridică. E în ordine, Laura, spuse el bătând-o pe umăr. Nu-ți face griji. Am să am grijă să nu pățești nimic...

Pe fața Laurei se citea neliniștea învecinată cu disperarea. Aparent fără să observe asta, Farrar se îndreptă spre glasvand. În timp ce deschidea ușa, Starkwedder se apropia cu intenția evidentă de a intra în cameră. Farrar se dădu politicos la o parte, pentru a evita coliziunea.

— Plecați? Îl întrebă Starkwedder.

— Da. Zilele astea sunt destul de încărcate. Știți, într-o săptămână sunt alegerile.

— Înțeleg. Scuzați-mi ignoranța, dar ce sunteți? Laburist?

— Sunt liberal, răspuse Farrar ușor indignat.

— Oh, mai participă și liberalii la alegeri? Întrebă senin Starkwedder.

Julian Farrar se îmbătoșă și părăsi camera fără vreun alt cuvânt. După plecarea lui, Starkwedder se uită fioros la Laura.

— Înțeleg, spuse el tot mai mânios. Sau cel puțin încep să înțeleg.

— Ce vrei să spui? Îl întrebă Laura.

— Asta-i iubitul, nu-i așa?

Veni mai aproape de ea.

— Hai, spune, așa-i?

— Întrucât întrebi, da, este! Răspunse sfidătoare Laura.

Starkwedder o privi o clipă fără să vorbească. Apoi rosti mânios:

— Sunt destule lucruri pe care nu mi le-ai spus azi noapte, nu-i așa? De asta ai înhățat cu atâta grabă bricheta lui și ai spus că e a ta.

Se îndepărtă câțiva pași de ea, apoi se întoarse iar cu fața la ea.

— Și de când durează asta între voi doi?

— Nu de ieri de azi, răspunse liniștită Laura.

— Dar nu te-ai hotărât să-l părăsești pe Warwick și să plecați împreună?

— Nu. În primul rând, e vorba de cariera lui Julian. Asta l-ar fi putut ruina din punct de vedere politic.

Nervos, Starkwedder se așeză pe canapea.

— De bună seamă că nu, în ziua de azi, spuse el răstit. Oare nu consideră toți adulterul o bagatelă?

— Asta ar fi fost un caz special, încercă Laura să explice. Era prieten cu Richard, și cum Richard era invalid...

— Da, înțeleg. În mod sigur n-ar fi dat bine la public!

Laura se apropie de canapea și rămase în picioare, uitându-se la el.

— Din câte îmi dau seama, consideri că ar fi trebuit să-ți spun asta azi-noapte, nu-i așa? Întrebă ea cu răceală.

Starkwedder își feri privirea.

— Nu erai obligată, bombăni el.

Laura păru să se înmoaie.

— N-am considerat că era important... Începu ea. Adică... Nu mă gândeam decât la faptul că l-am împușcat pe Richard.

Starkwedder păru să se înduioșeze, în timp ce murmură:

— Da, da, înțeleg. După o pauză, adăugă: Nici eu nu m-am putut gândi la altceva. Făcu o altă pauză, apoi o întrebă: Vrei să încerci un mic experiment? Unde stăteai când l-ai împușcat pe Richard?

— Unde stăteam?

Laura părea uimită.

— Exact.

După un moment de gândire, Laura spuse, arătând vag din cap spre glasvand:

— Acolo.

— Du-te în locul în care stăteai.

Laura se ridică și începu să se miște nervoasă prin cameră.

— Nu... Nu mai țin minte, spuse ea. Nu-mi cere să-mi amintesc. Eram... Eram răvășită. Eu...

Starkwedder o întrerupse.

— Soțul tău ți-a spus ceva, îi reaminti el. Ceva care te-a făcut să înșfaci arma.

Ridicându-se de pe canapea, el se duse la masa de lângă fotoliu și spuse:

— Vino încoace, să reconstituim. Asta este masa, asta este arma. Deci, vă certați. Tu ai luat arma... la-o...

— Nu vreau! Strigă Laura.

— Nu fi prostuță, mârâi Starkwedder. Nu e încărcată. Hai, ridic-o. Ridic-o.

Laura ridică ezitant arma.

— Ai înșfăcat-o, îi aminti el. Nu ai luat-o atât de gingaș. Ai înfășcat-o și l-ai împușcat. Arată-mi cum ai făcut.

Ținând cu stângăcie arma, Laura făcu doi pași înapoi.

— Eu... Eu., începu ea.

— Hai, arată-mi! Strigă la ea Starkwedder.

Laura încercă să țintească.

— Hai, trage! Strigă el din nou. Nu e încărcată.

Cum ea continua să ezite, el îi smulse triumfător arma.

— Mă gândeam eu! Exclamă el. N-ai tras în viața ta cu un revolver. Nu știi cum se face. Uitându-se la armă, continuă. Nici măcar nu știi că trebuie să-i ridici piedica.

Aruncă arma pe taburet, apoi se duse în spatele canapelei și se întoarse cu fața spre ea. După un timp, spuse liniștit:

— Nu tu ți-ai împușcat bărbatul.

— Ba da, insistă Laura.

— Ba nu, susținu Starkwedder cu convingere.

Părând înspăimântată, Laura întrebă:

— Atunci de ce aș spune că am făcut-o?

Starkwedder trase adânc aer în piept. Ocolind canapeaua, se lăsă să cadă greoi pe ea.

— Răspunsul mi se pare foarte evident. Pentru că cel care l-a împușcat a fost Julian Farrar.

— Nu! Exclamă Laura, aproape strigând.

— Ba da!

— Nu! Repetă ea.

— Iar eu spun că da, insistă el.

— Dacă a fost Julian, de ce naiba aș fi spus că l-am împușcat eu?

Starkwedder o privi drept.

— Pentru că te-ai gândit - și te-ai gândit foarte corect - că am să te acopăr eu. Oh, da, ai fost foarte convinsă de asta. Da, m-ai jucat foarte frumos pe degete, n-am ce zice. Dar s-a terminat, auzi tu? S-a terminat. Al naibii să fiu dacă am de gând să spun o groază de minciuni ca să-i salvez pielea maiorului Julian Farrar.

Se lăsă tăcerea. Preț de câteva clipe Laura nu spuse nimic. Apoi zâmbi și se duse calmă la masa de lângă fotoliu ca să-și ia țigara lăsată în scrumieră. Apoi se întoarse către Starkwedder și spuse:

— Ba ai să spui! Va trebui să spui! Acum nu mai poți da înapoi! Le-ai spus polițiștilor versiunea ta. Acum nu o mai poți schimba.

— Poftim? Întrebă uluit Starkwedder.

Laura se așeză în fotoliu și spuse:

— Indiferent ce știi, sau ce crezi că știi, trebuie să-ți menții relatarea. Ești un accesoriu – tu însuși ai spus-o.

Trase din țigară.

Starkwedder se ridică. Zăpăcit, exclamă:

— Mi-am făcut-o cu mâna mea! Ticăloasă mică!

O fulgeră cu privirea fără să mai spună ceva, apoi se răsuci brusc pe călcâie și părăsi în garbă încăperea. Laura se uită după el cum mergea cu pași mari prin grădină. Făcu o mișcare ca pentru a-l urma și a-l chema înapoi, însă se răzgândi. Cu o expresie tulburată pe față, se îndepărtă agale de glasvand.

CAPITOLUL XII

În ziua aceea, către sfârșitul după-amiezii, Julian Farrar bătea nervos în sus și în jos podeaua biroului. Ușile dinspre terasă ale glasvandului erau deschise, iar soarele era pe cale să apună, poleind în auriu peluza. Farrar fusese chemat urgent de Laura Warwick. În timp ce o aștepta, se tot uita la ceas.

Farrar părea foarte tulburat și nefericit. Ieși pe terasă, se întoarse în cameră și se uită la ceas. Apoi, observând un ziar pe masa de lângă fotoliu, îl luă. Era un ziar local, The Western Echo, cu o știre de senzație pe prima pagină, anunțând moartea lui Richard Warwick. „PROEMINENT REZIDENT LOCAL UCIS DE UN AGRESOR MISTERIOS”, era titlul articolului. Farrar se așeză în fotoliu și începu să citească nervos. După o clipă, aruncă ziarul și să duse cu pași mari spre glasvand. Aruncând o ultimă privire în cameră, ieși luând-o peste peluză. Era pe la mijlocul grădinii când auzi un sunet în spatele lui. Întorcându-se, strigă: „Laura, îmi pare rău, eu...” dar apoi se opri, dezamăgit, Căci văzu că persoana care se îndrepta spre el nu era Laura Warwick, ci Angell, valetul răposatului Richard Warwick.

— Doamna Warwick m-a rugat să vă spun că va coborî într-o clipă, domnule, spuse Angell. Dar mă întrebam dacă aş putea schimba doar o vorbă cu dumneavoastră.

— Da, sigur. Despre ce e vorba?

Angell se apropie de Julian Farrar și mai făcu câțiva pași, temându-se, parcă, să nu-i audă cineva din casă.

— Ei bine? Întrebă Farrar, urmându-l.

— Sunt destul de îngrijorat cu privire la situația mea, domnule, și m-am gândit să vă consult.

Cu mintea la propriile-i probleme, Julian Farrar nu se arătă prea interesat.

— Și care-i necazul? Întrebă el.

— Moartea domnului Warwick mă lasă fără slujbă, domnule.

— Da, așa se pare. Îmi închipui că îți vei găsi ușor alta, nu-i așa?

— Așa sper, domnule.

— Ești un om cu calificare, nu? Îl întrebă Farrar.

— Da, domnule, răspuse Angell. Sunt infirmier calificat și se va găsi întotdeauna pentru mine un post fie în spital, fie la domiciliul unui pacient.

— Și atunci ce te frământă?

— Ei bine, domnule, împrejurările, mi-am pierdut slujba asta, nu-mi place deloc.

— Pe șleau vorbind, nu-ți place că ai fost amestecat într-o crimă. Asta e?

— Se poate spune și așa, domnule, confirmă valetul.

— Mă tem că nimeni nu poate face nimic în privința asta, spuse Farrar. Probabil că vei primi referințe satisfăcătoare de la doamna Warwick.

Își scoase tabachera și o deschise.

— Nu cred că va fi vreo dificultate privitor la asta, domnule. Doamna Warwick este o doamnă cumsecade, o doamnă absolut fermecătoare, dacă pot să spun așa.

În glasul lui se simțea o ușoară insinuare.

Hotărându-se s-o aștepte, totuși, pe Laura, Julian Farrar dădu să se întoarcă în casă. Ceva în purtarea valetului îl izbi și se opri.

— Ce vrei să spui? Întrebă el liniștit.

— N-aș vrea ca doamna Warwick să aibă parte, în vreun fel, de lipsă de confort... De vreo nemulțumire, răspuse onctuos Angell.

Farrar scoase o țigară, apoi băgă tabachera în buzunar și spuse:

— Vrei să spui că mai rămâi puțin ca să o servești?

— Foarte adevărat, domnule, confirmă valetul. Sunt de ajutor în casă. Dar nu la asta m-am referit, exact.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— De fapt, e o problemă de... Conștiință, domnule.

— Ce dracu' vrei să spui cu conștiința?

Angell păru jenat, dar glasul îi era încrezător când continuă:

— Nu cred că îmi apreciați greutatea, domnule. Privitor la declarația pe care am dat-o la poliție, adică. E de datoria mea ca cetățean să ajut în orice fel poliția, în același timp, doresc să rămân loial stăpânilor mei.

Julian Farrar își aprinse țigara.

— Vorbești de parcă ar fi existat un conflict, spuse el liniștit.

— Dacă vă gândiți puțin, vă veți da seama că e pe cale să se nască un conflict - un conflict de loialități, dacă pot să mă exprim așa.

Farrar îl privi drept pe valet.

— Unde anume vrei să ajungi, Angell?

— Poliția nu e în situația de a aprecia contextul, domnule. Contextul ar putea - spun doar ar putea - fi foarte important într-un caz ca acesta. De asemenea, în ultimul timp am insomnia cumplite.

— Suferințele tale au legătură cu asta?

— Din păcate, da, domnule. Noaptea trecută m-am culcat devreme, dar n-am putut să dorm.

— Îmi pare rău, dar zău că...

— Vedeți, domnule, continuă Angell ignorând întreruperea, datorită poziției dormitorului meu în această casă, sunt în temă cu anumite probleme pe care, probabil, poliția nu le prea cunoaște.

— Ce anume încerci să spui? Întrebă cu răceală Farrar.

— Răposatul domn Warwick era bolnav și infirm, răspuse Angell. Era deci de așteptat ca în aceste triste circumstanțe o doamnă atrăgătoare – ca doamna Warwick să se fi... Cum să spun?... Atașat de altcineva.

— Așadar, asta e, spuse Farrar. Nu cred că-mi place tonul tău, Angell.

— Înțeleg, domnule, îngână Angell. Dar vă rog să nu trageți concluzii pripite. Gândiți-vă bine, domnule, și poate vă veți da seama de situația dificilă în care mă găsesc. Mă aflu în posesia unor cunoștințe pe care, până acum, nu le-am comunicat poliției, dar pe care, probabil, e de datoria mea să le comunic.

Julian Farrar se uită cu răceală la Angell.

— Eu cred că toată povestea asta cu mersul la poliție, cu informațiile pe care le deții e o gogoriță. De fapt tu sugerezi că ești în postura de a răscoli mizeria dacă nu... Dacă nu ce?

Angell dădu din umeri.

— Desigur, cum tocmai ați arătat, sunt infirmier calificat. Dar există momente, domnule maior Farrar, când mă gândesc că mi-ar plăcea să am propria mea afacere. Un mic... Nu un sanatoriu propriu zis, ci un stabiliment în care să pot primi cinci sau șase pacienți. Cu un asistent, firește. Pacienții ar fi, poate, domni care, alcoolici fiind, sunt dificil de strunit acasă. Ceva în genul ăsta. Din păcate, deși am economisit câte ceva, banii strânși nu ajung. Mă întrebam...

Glasul i se stinse sugestiv.

Farrar termină fraza în locul lui.

— Te întrebai dacă eu, sau eu și doamna Warwick, te-am putea ajuta să-ți împlinești visul.

— Doar mă întrebam, domnule, spuse moale Angell. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Ar fi, nu-i așa? Întrebă sarcastic Farrar.

— Ați sugerat cu destulă asprime că eu ameninț cu răscolirea murdăriei. Adică scandal, înțeleg eu. Dar nu e deloc vorba de asta, domnule. Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva.

— Unde anume vrei să ajungi, Angell? Întrebă Farrar pe un ton care arăta că începea să-și piardă răbdarea. Sigur urmărești ceva.

Angell zâmbi vinovat, dar răspuse liniștit și apăsător:

— Cum spuneam, domnule, azi noapte n-am dormit prea bine. Stăteam treaz, ascultând sirena alarmei de ceață. Un zgomot extrem de deprimant, domnule. Apoi mi s-a părut că aud un oblon lovindu-se. Și ăsta e un zgomot foarte enervant, mai ales când te chinui să adormi. M-am ridicat și m-am aplecat pe fereastră. Părea să fie oblonul de la fereastra camării, chiar de sub mine.

— Și? Întrebă tăios Farrar.

— M-am hotărât să cobor la parter și să închid oblonul, domnule, continuă Angell. Eram jos când am auzit o împușcătură. La vremea aceea nu mi s-a părut nimic ciudat. „Iarăși trage domnul Warwick, mi-am zis: Dar de bună seamă nu vede în ce trage pe ceața asta”. M-am dus în cămară și am închis oblonul. Dar, în timp ce stăteam acolo simțindu-mă, nu știu de ce, neliniștit, am auzit pași venind pe poteca din fața glasvandului...

— Poteca aia, adică, spuse Farrar arătând-o din priviri.

— Da, domnule. Poteca ce duce de la terasă, pe după casă, pe lângă bucătărie și cămară. O potecă ce nu e prea folosită, cu excepția dumneavoastră, domnule, când veniți aici și o luați pe scurtătură, întrucât e mai aproape de casa dumneavoastră.

Se opri și se uită atent la Julian Farrar care se mulțumi să spună cu glas de gheață:

— Continuă.

— Cum spuneam, mă simțeam un pic neliniștit, gândindu-mă că s-ar putea să dea târcoale cineva. Nici nu știți ce ușurat m-am simțit, domnule, când v-am văzut pe dumneavoastră trecând pe lângă fereastra cămării, mergând repede... Grăbindu-vă să vă întoarceți acasă.

După o pauză, Farrar spuse:

— Nu văd nimic aparte în ceea ce îmi spui. Ar trebui să văd?

Tușind a scuză, Angell răspunse:

— Mă întrebam doar, domnule, dacă le-ați spus polițiștilor că ați venit azi noapte la doamna Warwick. În cazul că nu le-ați spus, și presupunând că mă vor interoga încă o dată privitor la evenimentele din noaptea trecută...

Farrar îl întrerupse.

— Îți dai seama, nu-i așa, că pedeapsa pentru șantaj e severă?

— Șantaj, domnule? Întrebă șocat Angell. Nu știu la ce vă referiți. Este doar o problemă de a mă decide care îmi e datoria. Poliția...

Farrar îl întrerupse cu asprime.

— Poliția nu are nici un dubiu cu privire la cine la omorât pe domnul Warwick. Tipul și-a semnat practic crima. E puțin probabil ca polițiștii să-ți mai pună și alte întrebări.

Alarmat, Angell se grăbi să spună:

— Vă asigur, domnule, că nu voiam decât...

Farrar îl întrerupse din nou.

— Știi foarte bine că n-ai fi putut recunoaște pe nimeni pe ceața deasă de azi noapte. Ai inventat pur și simplu toată povestea cu scopul de a...

Se opri brusc căci o văzu pe Laura Warwick ieșind din casă.

CAPITOLUL XIII

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepti, Julian, spuse Laura apropiindu-se de ei.

Părea mirată să-i vadă pe cei doi prinși într-o conversație.

— Poate îmi veți permite să stau de vorbă cu dumneavoastră mai târziu în această mică problemă, îi murmură valetul lui Farrar.

Se dădu într-o parte, se înclină ușor în fața Laurei, apoi se îndepărtă repede și dispăru după colțul casei.

Laura se uită după el, apoi rosti cu neliniște:

— Julian, trebuie...

Farrar o întrerupse.

— De ce ai trimis după mine, Laura? Întrebă el supărat.

— Te-am așteptat toată ziua, răspuse Laura, surprinsă.

— Ei bine, nu mi-am văzut capul de treburi. Comitete, iar după-amiază alte întruniri. Mai e puțin până la alegeri și n-am o clipă de răgaz. Și, în tot cazul, nu îți dai seama că, deocamdată, ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim?

— Dar avem niște treburi de discutat!

Farrar o luă de braț și o duse mai departe de casă.

— Știi că Angell e pornit să mă șantajeze? O întrebă el.

— Angell? Exclamă cu neîncredere Laura. Angell?

— Da. Este evident că știe despre noi, și mai știe, sau pretinde că știe, că am fost aici azi noapte.

Laura icni.

— Vrei să spui că te-a văzut?

— El spune că m-a văzut.

— Dar nu avea cum să te vadă pe ceața aia!

— A venit cu o poveste despre un oblon de la cămară, pe care a coborât să-l închidă, și atunci m-a văzut trecând prin fața ferestrei în drum spre casă. Mai spune că a auzit o împușcătură nu cu mult înainte, dar nu i-a dat importanță.

— Dumnezeule! Gemu Laura. Ce cumplit! Ce ne facem?

Farrar dădu să o îmbrățișeze pentru a o liniști, dar se uită înspre casă și se abținu. O privi drept.

— Nu știu ce o să facem, spuse el. Trebuie să ne gândim.

— Doar n-ai de gând să-i dai bani?

— Nu. Dacă începi să faci asta, nu mai termini niciodată. Și totuși, ce e de făcut? Își trecu mâna peste frunte. Nu știam că cineva știe că am fost aseară aici. Sunt sigur că menajera mea nu știe. Problema e dacă Angell chiar m-a văzut, sau doar pretinde că m-a văzut.

— Dacă se duce la poliție? Întrebă cu glas tremurat Laura.

— S-ar putea. Trebuie să ne gândim... Să ne gândim bine. Ori negăm și spunem că aseară n-am ieșit din casă...

— Dar există amprente.

— Care amprente?

— Ai uitat? Ampretele de pe masă. Polițiștii cred că sunt ale lui Macgregor, dar dacă Angell le spune versiunea lui, îți vor lua și ție amprente și atunci...

Laura se opri. Julian Farrar arăta acum foarte îngrijorat.

— Da, înțeleg, îngână el. Bine. Atunci am să recunosc că am fost aici și... Am să scornesc ceva. Am venit să vorbesc cu Richard, și am discutat...

— Poți să spui că era bine-mersi când ai plecat, sugeră repede Laura.

În ochii lui Farrar era o undă de afecțiune când se uită la ea.

— Ce simple faci tu să pară lucrurile! Spuse el cu căldură. Chiar pot să spun asta? Adăugă sarcastic.

— Trebuie să spui ceva! Se apără ea.
— Da, trebuie că am pus mâna pe masă când m-am aplecat să văd...
Înghiți cu greu, amintindu-și scena.
— Atâta timp cât poliția crede că sunt amprentele lui Macgregor...
— Macgregor! Macgregor! Exclamă cu mânie Farrar. Ce naiba ți-a venit să încropești mesajul ăla cu litere decupate din ziar și să-l pui pe pieptul lui Richard? N-ai riscat enorm?
— Da... Nu... Nu știi! Strigă derutată Laura.
Farrar se uită cu repulsie la ea.
— Cu atâta sânge rece! Bombăni el.
— A trebuit să ne gândim la ceva, oftă Laura. Eu nici nu puteam să judec. A fost ideea lui Michael.
— Michael?
— Michael Starkwedder.
— Vrei să spui că el te-a ajutat? Întrebă Farrar, nevenindu-i să creadă.
— Da, da, da! Strigă Laura pierzându-și răbdarea. De asta am vrut să vii aici... Să-ți explic...
Farrar veni lângă ea. În glasul lui se citea o gelozie de gheață când întrebă:
— Care e rolul lui Michael Starkwedder în toată treaba asta?
— A intrat și... M-a găsit acolo. Aveam arma în mână și...
— Doamne Sfinte! Exclamă cu dezgust Farrar, îndepărtându-se de ea.
Iar tu l-ai convins cumva...
— Cred că el m-a convins pe mine, murmură cu tristețe Laura. Făcu un pas înspre el. Oh, Julian... Începu ea.
Când să-și petreacă brațele pe după gâtul lui, Farrar o împinse ușor.
— Ți-am spus că am să fac tot ce-mi stă în puteri, Laura. Să nu te gândești că n-am să fac... dar...
Laura îl privi drept.
— Te-ai schimbat, spuse ea liniștită.
— Îmi pare rău, dar nu mai pot să am aceleași sentimente, recunosc eu cu disperare. După tot ce s-a întâmplat... Pur și simplu nu mai pot.
— Eu da, îl asigură Laura. Cel puțin, așa cred. Indiferent ce ai face, Julian, sau ce ai fi făcut, eu tot așa avea același sentimente pentru tine.
— În momentul de față sentimentele noastre n-au nici o importanță, spuse Farrar. Trebuie să ne rezumăm la fapte.
— Știu. I-am... I-am spus lui Starkwedder că eu... Eu o făcusem.
Farrar o privi neîncrezător.
— I-ai spus asta lui Starkwedder?
— Da.
— Și a fost de acord să te ajute? El, un străin? Omul ăsta trebuie să fie nebun.
— Poate că e un pic nebun. Dar a fost foarte îndatoritor.
— Așa! Nici un bărbat nu-ți poate rezista! Exclamă furios Farrar. Asta e? Se îndepărtă cu un pas, apoi se întoarse iar cu fața la ea.
— Totuși, Laura, crima...

Glasul i se stinse și clătină din cap.

— Am să încerc să nu mă mai gândesc niciodată la ea. Și nu a fost premeditată. A fost doar sub impulsul momentului.

— Nu e nevoie să trecem în revistă totul. Acum trebuie să ne gândim ce avem de făcut.

— Știu. Există amprente și bricheta ta.

— Da. Trebuie că mi-a căzut când m-am aplecat asupra cadavrului.

— Starkwedder știe că e a ta. Dar nu poate face nimic în privința asta. E implicat și el. Nu-și mai poate schimba declarația.

Julian Farrar se uită o clipă la ea. Când vorbi, glasul lui avu o notă de eroism.

— Dacă va fi nevoie, Laura, am să iau totul asupra mea.

— Nu, nu vreau! Strigă Laura apucându-l de braț, apoi se uită spre casă și îi dădu drumul. Nu vreau!

— Să nu crezi că nu înțeleg cum s-a... Întâmplat, spuse Farrar cu un efort. Ai luat arma, l-ai împușcat fără să-ți dai seama, de fapt, ce faci și...

Laura icni de uimire.

— Poftim? Încerci să mă faci să spun că eu l-am omorât? Strigă ea.

— Deloc, răspuse Farrar, stânjenit. Ți-am spus că sunt gata să iau totul asupra mea dacă va fi cazul.

Laura clătină din cap, derutată.

— Dar spuneai... Ai zis că știi cum s-a întâmplat.

— Ascultă, Laura. Nu cred că ai făcut-o în mod deliberat. Nu cred că a fost o treabă premeditată. Știu că n-a fost. Știu foarte bine că l-ai împușcat doar pentru că...

Laura îl întrerupse repede.

— Eu l-am împușcat? Tu chiar pretinzi că eu l-am împușcat?

Întorcându-se cu spatele la ea, Farrar rosti mânios:

— Pentru Dumnezeu, nu ajungem nicăieri dacă nu suntem sinceri unul cu altul!

Încercând să nu strige, Laura spuse clar și apăsător:

— Nu eu l-am împușcat, și știi asta!

Se lăsă tăcerea. Julian Farrar se întoarse încet cu fața la ea.

— Atunci cine? Întrebă el.

Dându-și brusc seama, adăugă:

— Laura! Vrei să spui că eu l-am împușcat?

Se înfruntară o clipă în tăcere, apoi Laura spuse:

— Am auzit împușcătura, Julian. Inspiră adânc înainte de a continua.

Am auzit împușcătura și ți-am auzit pașii îndepărtându-se. Am coborât și l-am găsit... Mort.

După o pauză, Farrar spuse liniștit:

— Nu eu l-am împușcat, Laura. Am venit aici să discut cu Richard, să-i spun că după alegeri trebuie să ajungem la un aranjament privitor la divorț.

Am auzit o împușcătură chiar înainte de a ajunge aici. M-am gândit că Richard se distra ca de obicei. Am intrat și l-am găsit. Mort. Era cald, încă.

Laura era acum uluită.

— Cald? Repetă ea.

— Murise de un minut sau două, nu mai mult, spuse Farrar. Firește că am crezut că tu l-ai împușcat. Cine altcineva putea să-l împuște?

— Nu, înțeleg, murmură Laura.

— Poate... Poate că a fost sinucidere... Începu Farrar dar Laura îl întrerupse.

— Nu putea fi sinucidere pentru că...

Se opri căci se auzi glasul lui Jan strigând puternic din casă.

CAPITOLUL XIV

Julian Farrar și Laura alergară către casă, aproape ciocnindu-se cu Jan care ieșea.

— Laura! Strigă Jan în timp ce Laura îl împingea cu blândețe, dar ferm, înapoi în birou. Laura, acum că Richard a murit, toate pistoalele și armele lui îmi aparțin mie, nu-i așa? Eu sunt fratele lui și am rămas singurul bărbat din familie.

Julian Farrar intră după ei și se așeză pe brațul fotoliului, în timp ce Laura încerca să-l împace pe Jan care acum se plângea:

— Benny nu vrea să mă lase să-i iau armele. Le-a încuiat în dulapul de acolo. Arată cu mâna spre ușă. Dar sunt ale mele. Am dreptul la ele. Convinge-o să-mi dea cheia.

— Jan, dragule, ascultă-mă, începu Laura, dar Jan nu se lăsă temperat.

— Mă tratează ca pe un copil! Strigă el. Mă refer la Benny. Toți mă tratează ca pe un copil. Dar nu sunt copil, sunt bărbat. Am nouăsprezece ani. Sunt aproape major. Toate articolele de sport ale lui Richard îmi aparțin mie. Am să fac ce făcea Richard. Am să împușc veverițe și păsări și pisici. Râse isteric. Aș putea împușca și oameni, dacă n-or să-mi placă.

— Nu te agita prea mult, Jan, îl atenționează Laura.

— Nu sunt agitat. Dar n-am de gând să mă las... Cum se spune?... N-am de gând să mă las persecutat.

O înfruntă direct pe Laura.

— Eu sunt acum, aici stăpânul. Eu sunt stăpân în casa asta. Toată lumea trebuie să facă ce spun eu.

Se opri, apoi se întoarse și i se adresă lui Julian Farrar.

— Aș putea fi judecător de pace, dacă aș vrea, nu-i așa, Julian?

— Cred că ești cam tânăr, încă pentru asta, răspunse Farrar.

Jan dădu din umeri și se întoarse iar către Laura.

— Voi toți mă tratați ca pe un copil, se plânse el din nou. Dar acum că Richard e mort nu mai puteți s-o faceți. Se aruncă pe canapea, cu picioarele întinse în lături. Mă aștept să fiu și bogat, nu? Adăugă el. Casa asta îmi aparține. Nimeni nu mă mai poate da de colo-colo. Eu pot să-i dau afară pe toți. N-am de gând s-o las pe proasta de Benny să-mi mai dicteze. Dacă Benny mai încearcă să îmi ordone, am să... Se opri, apoi adăugă copilărește: Știu eu ce am să fac!

Laura se apropie de el.

— Dragul meu Jan, ascultă-mă, murmură ea cu blândețe. E, un moment greu pentru noi toți, iar lucrurile lui Richard nu aparțin nimănui până nu vin

avocații să-i citească testamentul. Așa se întâmplă când cineva moare. Până atunci nu ne rămâne decât să așteptăm. Înțelegeți?

Tonul Laurei avu asupra lui Jan un efect liniștitor. El se uită la ea, apoi îi înconjură talia cu brațele și își cuibări capul la pieptul ei.

— Înțeleg ce-mi spui, Laura. Te iubesc, te iubesc foarte mult.

— Da, scumpule, îngână blând Laura. Și eu te iubesc.

— Îți pare rău că Richard e mort, nu-i așa? O întrebă dintr-o dată Jan.

Ușor tulburată, Laura răspunse în grabă:

— Nu, bineînțeles că nu-mi pare bine.

— Ba da, îți pare bine, spuse cu șiretenie Jan. Acum te poți mărita cu Julian.

Laura se uită repede la Farrar care se ridică în picioare în timp ce Jan continuă:

— Voiai de mult să te măriți cu Julian, nu-i așa? Eu știu. Lumea crede că nu observ și că nu știu cum stau lucrurile. Dar eu știu. Așa că acum totul e bine pentru voi doi. Totul s-a aranjat, și sunteți amândoi mulțumiți. Sunteți mulțumiți pentru că...

Se opri căci o auzi pe domnișoara Bennett strigând pe coridor „Jan!” și râse.

— Proasta de Benny! Strigă el, legănându-se pe canapea.

— Poartă-te frumos cu Benny, îl atenționează Laura, trăgându-l în picioare.

Are atâtea griji și probleme din cauza celor întâmplătoare.

Călăuzindu-l către ușă, continuă cu blândețe:

— Trebuie s-o ajuți pe Benny, Jan, pentru că acum tu ești bărbatul în casă.

Jan deschise ușa, apoi se uită de la Laura la Julian.

— Bine, promise el, zâmbind. Am s-o ajut.

Ieși din cameră trântind ușa în urma lui și strigând:

— Benny!

Laura se întoarse către Julian Farrar care venea înspre ea.

— Habar n-aveam că știa despre noi! Exclamă ea.

— Asta-i necazul cu cei ca Jan, spuse Farrar. Niciodată nu știi cât cunosc. E foarte... Își iese ușor din fire, nu?

— Da, se înfierbântă cu ușurință, recunosc Laura... Dar acum că Richard nu mai e ca să-l tachineze, se va calma. Va fi mai normal. Sunt sigură.

Julian Farrar părea îndoit.

— Mă rog, nu mă pricep la asta, începu el dar se întrerupse căci Starkwedder apăru deodată în ușa glasvandului.

— Hei, bună ziua! Spuse foarte vesel Starkwedder.

— Oh... Ăă... Bună ziua, răspunse ezitant Farrar.

— Cum stau lucrurile? Totul e în regulă? Întrebă Starkwedder uitându-se de la unul la celălalt. Rânji brusc. Înțeleg, spuse el. Al treilea e în plus. Intră în încăperea. N-ar fi trebuit să intru pe aici. Un adevărat domn s-ar fi dus la ușa din față și ar fi sunat la sonerie. Dar e drept că eu nu sunt un domn.

— Oh, te rog... Începu Laura, dar Starkwedder o întrerupse.

— Da fapt, am venit din două motive. În primul rând, să-mi iau la revedere. S-a clarificat ce-i cu mine. O telegramă din Abadan i-a lămurit ce tip grozav și ireproșabil sunt. Așa că sunt liber să plec.

— Îmi pare rău că pleci... Atât de curând, spuse Laura cu o emoție autentică în glas.

Starkwedder îi spuse cu o nuanță de amărăciune:

— Asta e foarte drăguț din partea ta, ținând cont de felul în care m-am amestecat în problemele familiei tale.

Se uită o clipă la ea, apoi se duse la scaunul de la birou.

— Dar am intrat pe aici din alt motiv, continuă el. Poliția m-a adus cu mașina până aici. Și, deși sunt foarte discreți privitor la toată treaba, convingerea mea e că se clocește ceva!

Înspăimântată, Laura icni:

— S-a întors poliția?

— Da, răspunse Starkwedder.

— Dar parcă terminase azi dimineață, spuse Laura.

Starkwedder îi aruncă o privire atotcunoscătoare.

— De asta spun că se clocește ceva.

Se auziră glasuri pe coridor, apoi ușa se deschise și intră mama lui Richard Warwick, foarte dreaptă și sigură pe ea, deși mergea tot sprijinită în baston.

— Benny! Strigă peste umăr doamna Warwick, apoi i se adresă Laurei: Oh, aici erai. Te căutam.

Julian Farrar se duse la doamna Warwick și o ajută să ia loc pe fotoliu.

— Ce amabil ești că ai venit iar pe la noi, Julian, când știm cu toții cât ești de ocupat! Spuse bătrâna doamnă.

— Aș fi venit mai devreme, doamnă Warwick, dar a fost o zi absolut imposibilă, rosti Farrar. Dacă pot să ajut cu ceva, orice...

Se opri căci intră domnișoara Bennett urmată de inspectorul Thomas. Ducând o servietă, inspectorul înaintă până în mijlocul camerei. Starkwedder se așeză la birou și își aprinse o țigară, în timp ce sergentul Cadwallader intră însoțit de Angell care închise ușa și rămase în picioare lângă ea.

— Nu-l găsesc pe tânărul domn Warwick, domnule, raportă sergentul traversând încăperea către glasvand.

— E pe undeva pe afară, spuse domnișoara Bennett. A ieșit să se plimbe.

— Nu contează, spuse inspectorul, apoi se uită în tăcere la cei din încăpere.

Purtarea i se schimbă, și avea acum o asprime pe care nu o avusese mai înainte.

După ce așteptă o clipă ca inspectorul să vorbească, doamna Warwick îl întrebă cu răceală:

— Am înțeles eu bine că mai ai niște întrebări să ne pui, inspectore Thomas?

— Da, doamnă Warwick. Mă tem că am.

Glasul bătrânei sună istovit când întrebă:

— Încă nu aveți nici o veste despre acest om Macgregor?

— Dimpotrivă.

— A fost găsit? Întrebă cu nerăbdare doamna Warwick.

— Da, fu răspunsul sec al inspectorului.

Printre cei prezenți se stârni un val de agitație. Laura și Julian Farrar păreau neîncredători, iar Starkwedder se răsuci în scaun cu fața la inspector.

Glasul domnișoarei Bennett răsună tăios.

— L-ați arestat, deci?

Inspectorul se uită o clipă la ea, apoi spuse:

— Mă tem că asta ar fi imposibil, domnișoară Bennett.

— Imposibil? Intervenii doamna Warwick. De ce?

— Pentru că e mort, răspunse liniștit inspectorul.

CAPITOLUL XV

Anunțul inspectorului Thomas produse un fel de șoc. După câteva momente de tăcere, ezitant și parcă cu teamă, Laura șopti:

— Ce... Ce ați spus?

— Am spus că acest Macgregor e mort, repetă inspectorul.

Se auziră icnete înfundate, după care inspectorul explică:

— John Macgregor a murit în Alaska acum mai bine de doi ani, nu la mult timp după ce s-a întors în Canada.

— A murit! Exclamă neîncredătoare Laura.

Neobservat de nimeni dintre cei din cameră, Jan trecu repede pe terasă prin fața glasvandului și dispăru din vedere.

— Asta schimbă lucrurile nu? Continuă inspectorul. Nu John Macgregor a pus biletul acela de răzbunare pe cadavrul domnului Warwick. Dar e limpede, nu-i așa, că el a fost pus de cineva care știa totul despre Macgregor și accidentul din Norfolk, fapt care conduce în mod hotărât la cineva din această casă.

— Nu! Exclamă ascutit domnișoara Bennett. Nu, nu se poate... În nici un caz nu se poate...

Se opri brusc.

— Da, domnișoară Bennett? O îndemnă inspectorul.

Așteptă o clipă ca domnișoara Bennett să continue, dar ea nu putu. Arătând dintr-o dată complet dărâmată, se îndreptă spre glasvand.

Inspectorul își întoarse atenția către mama lui Richard Warwick, și i se adresă cu o notă de compătimire.

— Înțelegeți, doamnă, că asta schimbă situația.

— Da, înțeleg, răspunse doamna Warwick. Se ridică. Mai ai nevoie de mine, inspectore?

— Deocamdată nu, doamnă Warwick.

— Mulțumesc, murmură doamna Warwick în timp ce se îndreptă spre ușă, pe care Angell se grăbi să i-o deschidă.

Julian Farrar o ajută pe bătrâna doamnă până la ușă. După ce ea părăsi camera, el se întoarse și rămase în picioare în spatele fotoliului, cu un aer gânditor. Între timp inspectorul Thomas deschise servieta iar acum scotea din ea o armă.

Angell era pe cale s-o urmeze pe doamna Warwick când inspectorul îl strigă pe un ton imperios:

— Angell!

Valetul tresări și reveni în cameră, închizând ușa.

— Da, domnule? Răspunse el liniștit.

Inspectorul se apropie de el cu arma care era în mod evident arma crimei.

— E vorba de arma asta. Poți să spui cu absolută convingere, sau nu, că i-a aparținut domnului Warwick?

— N-aș putea fi absolut convins, domnule inspector, răspunse Angell. Vedeți dumneavoastră, avea foarte multe.

— Aceasta e o armă de pe continent, îl informă inspectorul arătându-i arma. Aș spune că e un fel de amintire din război.

În timp ce el vorbea, aparent iarăși neobservat de cei din cameră, Jan trecu pe terasă în direcția opusă ducând o armă pe care părea că încerca să o ascundă.

Angell se uită la armă.

— Domnul Warwick avea niște arme străine, domnule, declară el. Dar se îngrijea personal de micul lui arsenal. Nu mă lăsa să mă ating de el.

Inspectorul se duse la Julian Ferrar.

— Domnule maior Ferrar, probabil că aveți suveniruri de război. Arma asta vă spune ceva?

Ferrar se uită în treacăt la armă.

— Absolut nimic, mă tem, răspunse el.

Inspectorul se îndepărtă de el și puse la loc arma în servietă. Apoi, întorcându-se cu fața la ceilalți, spuse:

— Sergentul Cadwallader va trece în revistă cu mare grijă colecția de arme a domnului Warwick. Am înțeles că avea permis pentru majoritatea lor.

— Da, domnule, îl asigură Angell. Permisele se află într-un sertar în dormitorul lui. Iar toate pistoalele și alte arme se află în dulapul de arme.

Sergentul Cadwallader se duse la ușă, dar fu oprit de domnișoara Bennett înainte de a apuca să iasă.

— O clipă, îi spuse ea. Vă trebuie cheia de la dulap.

Scoase o cheie din buzunar.

— L-ați încuiat? Întrebă iute inspectorul. De ce?

Domnișoara Bennett răspunse înțepată:

— N-aș fi crezut că o să întrebați asta. Atâtea arme și muniții într-o casă! E cât se poate de periculos să le lași la îndemâna oricui. Toată lumea știe asta.

Ascunzându-și un rânjet, sergentul Cadwallader luă cheia și se opri în ușă ca să vadă dacă inspectorul dorea să-l însoțească. Evident supărat de cometariul neavenit al domnișoarei Bennett, inspectorul Thomas își luă servieta și, pregătindu-se să părăsească încăperea împreună cu sergentul, spuse:

— Va trebui să discut din nou cu dumneata, Angell.

Sergentul îl urmă pe coridor, lăsând ușa deschisă pentru Angell.

Totuși, valetul nu ieși imediat din cameră. După ce îi aruncă o privire nervoasă Laurei care acum se uita fix în podea, se duse la Julian Farrar și murmură:

— Privitor la acea mică problemă, domnule, sunt nerăbdător să obțin un răspuns cât mai repede. Dacă nu știți cum să procedați...

Vorbind cu dificultate, Farrar spuse:

— Cred că s-ar putea... Aranja ceva.

— Mulțumesc, domnule, răspunse Angell, zâmbind ușor. Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

Se duse la ușă și fu pe cale să iasă când Farrar îl opri pe un ton poruncitor.

— Nu! Așteaptă o clipă, Angell.

În timp ce valetul se întoarse cu fața spre el, Farrar strigă:

— Inspectore Thomas!

Urmă o tăcere încordată. Apoi, după câteva clipe, inspectorul apăru în prag, urmat de sergent.

— Da, domnule maior Farrar? Întrebă liniștit inspectorul.

Revenind la o atitudine normală, plăcută, Julian Farrar se duse cu pași mari la fotoliu.

— Înainte de a vă apuca de treabă, domnule inspector, există ceva pe care ar fi trebuit să vi-l spun. Într-adevăr, cred că trebuia să vi-l spun azi dimineață. Dar eram cu toții foarte tulburați. Doamna Warwick tocmai m-a informat că există niște amprente pe care sunteți nerăbdători să le identificați. Pe masa asta, parcă ați spus.

Se opri, apoi adăugă degajat:

— După toate probabilitățile, domnule inspector, sunt amprente mele.

Se lăsă tăcerea. Inspectorul se apropie agale de Farrar, apoi îl întrebă liniștit, dar pe un ton acuzator:

— Ați fost aici aseară, domnule maior?

— Da, răspunse Farrar. Am venit aici, cum fac adesea după cină, să stau la taclale cu Richard.

— Și l-ați găsit?... Îl îndemnă inspectorul.

— L-am găsit foarte indispus și deprimat. Așa că n-am stat mult.

— Cam pe la ce oră a fost asta, domnule maior Farrar?

Farrar se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Zău că nu-mi amintesc. Să fi fost zece, sau zece și jumătate. Cam pe aici.

Inspectorul se uită la el cu severitate.

— Nu puteți fi puțin mai exact? Întrebă el.

— Îmi pare rău. Mă tem că nu.

După o pauză oarecum tensionată, inspectorul întrebă pe un ton ce se voia lejer:

— Îmi închipui că nu a avut loc nici o ceartă... Sau cuvinte urâte, nu-i așa?

— Nu, categoric nu, răspunse cu indignare Farrar.

Se uită la ceas.

— Am întârziat, spuse el. Trebuie să prezidez o întrunire de la primărie. Nu pot să mă las așteptat.

Se întoarse și porni spre glasvand.

— Așa că, dacă nu aveți nimic împotriva...

Se opri pe terasă.

— Nu trebuie să faceți primăria să vă aștepte, îl aprobă inspectorul, urmându-l. Dar sunt sigur că veți înțelege că am nevoie să-mi dați o declarație despre ce ați făcut aseară. Poate vom putea face asta mâine dimineață.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Vă dați seama, desigur, că nu aveți nici o obligație să dați o declarație, că o faceți absolut voluntar... Și că aveți tot dreptul să fiți asistat de avocatul dumneavoastră, dacă așa doriți.

Doamna Warwick revenise în cameră. Stătea în prag, cu ușa deschisă, și asculta ultimele cuvinte ale inspectorului. Julian Farrar își ținu răsuflarea când înțelese semnificația celor spuse de inspector.

— Înțeleg perfect. Să zicem, atunci, la ora zece mâine dimineață? Și va fi de față și avocatul meu.

Farrar se îndepărtă în lungul terasei, iar inspectorul se întoarse la Laura Warwick.

— L-ați văzut pe maiorul Farrar când a venit aseară aici? O întrebă el.

— Eu... Eu... Începu nesigură Laura, dar fu întreruptă de Starkwedder care sări brusc de pe scaun și se duse la el, interpunându-se între Laura și inspector.

— Nu cred că doamna Warwick dorește să răspundă la vreo întrebare în clipa de față, spuse el.

CAPITOLUL XVI

Starkwedder și inspectorul Thomas se înfruntară o clipă în tăcere. Apoi inspectorul întrebă liniștit:

— Ce ați spus, domnule Starkwedder?

— Am spus că nu cred că doamna Warwick mai dorește să răspundă la vreo întrebare în clipa de față.

— Adevărat? Mârâi inspectorul. Și ce vă privește pe dumneavoastră, dacă-mi dați voie să întreb?

Doamna Warwick cea bătrână interveni.

— Domnul Starkwedder are perfectă dreptate, spuse ea.

Inspectorul se întoarse întrebător la Laura. După o pauză, aceasta îngână:

— Nu, nu vreau să mai răspund deocamdată la vreo întrebare.

Starkwedder îi zâmbi oarecum arogant inspectorului care se îndepărtă mândros și ieși din cameră cu sergentul. Angell îi urmă, închizând ușa după el. Laura izbucni:

— Dar ar trebui să vorbesc! Trebuie... Trebuie să le spun...

— Domnul Starkwedder are dreptate, Laura, o întrerupse cu forță doamna Warwick. Cu cât mai puțin spui acum, cu atât mai bine.

Făcu câțiva pași prin cameră sprijinindu-se greoi în baston, apoi continuă:

— Trebuie să luăm imediat legătura cu domnul Adams. Domnul Adams e avocatul nostru, îi explică ea lui Starkwedder.

Se uită la domnișoara Bennett.

— Sună-l acum, Benny.

Domnișoara Bennett dădu din cap și se îndreptă spre telefon, dar doamna Warwick o opri.

— Nu, folosește telefonul de la etaj, îi ordonă ea, adăugând: Laura, du-te cu ea.

Laura se ridică și apoi ezită, uitându-se derutată la soacra ei care spuse doar:

— Vreau să stau de vorbă cu domnul Starkwedder.

— Dar... Apucă să spună Laura căci doamna Warwick o întrerupse din nou.

— Nu-ți face griji, draga mea. Fă ce ți se spune.

Laura ezită o clipă, apoi ieși în hol urmată de domnișoara Bennett. Doamna Warwick se duse imediat la Starkwedder și începu să vorbească repede, cu ochii la ușă.

— Nu știu cât timp avem. Vreau să mă ajuți.

— Cum? Întrebă surprins Starkwedder.

— Ești un bărbat inteligent... Și ești un străin. Ai intrat în viața noastră venind din afară. Nu știm nimic despre dumneata. Nu ai nimic de a face cu vreunul din noi.

— Oaspetele neașteptat, nu? Îngână Starkwedder.

Se cocoță pe brațul canapelei.

— Asta mi s-a spus deja.

— Pentru că ești străin, am să te rog să faci ceva pentru mine.

Doamna Warwick ieși pe terasă și se uită în ambele direcții.

Starkwedder întrebă:

— Ce anume, doamnă Warwick?

Revenind în cameră, bătrâna doamnă începu să vorbească cu o oarecare grabă:

— Până în după-amiaza asta a existat o explicație rezonabilă pentru această tragedie. Un om căruia fiul meu i-a omorât copilul într-un accident a venit să se răzbune. Știu că sună melodramatic dar, la urma urmelor, chiar citești în ziare despre astfel de lucruri.

— Cum spuneți dumneavoastră, rosti Starkwedder întrebându-se unde ducea discuția asta.

— Dar acum mă tem că explicația s-a dus, continuă doamna Warwick. Iar asta îl readuce pe ucigașul fiului meu în familie. Există două persoane care în mod sigur nu-l puteau împușca pe fiul meu. Soția lui și domnișoara Bennett. Erau împreună când s-a tras.

Starkwedder îi aruncă o privire rapidă, dar spuse numai: „Chiar așa”.

— Totuși, continuă bătrâna, deși Laura nu ar fi putut să-și împuște bărbatul, ar putea să știe cine l-a omorât.

— Asta ar face-o complice, remarcă Starkwedder. Ea și acest Julian Farrar sunt împreună în treaba asta. Asta vrei să spunei?

Pe fața doamnei Warwick trecu o expresie de supărare.

— Nu asta vreau să spun. Julian Farrar nu mi-a împușcat fiul.

Starkwedder se ridică de pe brațul canapelei.

— De unde știți? Întrebă el.

— Chiar știu.

Doamna Warwick îl privi drept.

— Am să-ți spun dumitale, un străin, ceva ce nimeni din familia mea nu știe. E vorba de următorul lucru. Sunt o femeie care nu mai are prea mult de trăit.

— Îmi pare rău... Începu Starkwedder, dar doamna Warwick ridică mâna pentru a-l opri.

— Nu spun asta ca să mă compătimizești, continuă ea. Îți spun asta ca să-ți explic ceea ce altfel ar fi greu de explicat. Există dați când te hotărăști să faci un lucru pe care nu te-ai hotărât să-l faci dacă ai mai avea ani buni de trăit.

— Ca de pildă?

— Mai întâi trebuie să-ți spun altceva, domnule Starkwedder. Ceva despre fiul meu.

Se duse și se așeză pe canapea.

— Mi-am iubit foarte mult fiul. În copilărie și în primii ani ai tinereții avea multe calități. Era inventiv, curajos, vesel, avea succes, era un tovarăș fermecător.

Se opri, parcă furată de amintiri, apoi continuă.

— Însă trebuie să recunosc că avea și defecte. Îl enerva să fie controlat, îl înfuriau constrângerile. Avea în el o notă de cruzime și un fel de aroganță fatală. Atâta timp cât a avut succes, totul a fost bine. Dar nu avea firea care să-l poată face să țină piept nenorocirii, și de câțva timp îl vedeam cum decade încetisor. Dacă spun că devenise un monstru, ar suna exagerat. Și totuși, în unele privințe, era un monstru - un monstru egoist, mândru și crud. Pentru că el suferea, dorea enorm să-i facă și pe alții să sufere.

În glasul doamnei Warwick apăru o notă dură.

— Așa că și alții au început să sufere din cauza lui. Mă înțelegeți?

— Așa cred... Da, îngână moale Starkwedder.

Glasul doamnei Warwick redeveni blând când continuă.

— Țin foarte mult la nora mea. E isteată, e bună la inimă și are o mare putere de a îndura. Richard i-a sucit capul, dar nu știu dacă a fost vreodată cu adevărat îndrăgostită de el. Totuși, vreau să-ți spun următorul lucru - a făcut tot ce putea face o soție ca boala și imobilizarea lui Richard să fie suportabile.

Se gândi o clipă, apoi continuă cu tristețe:

— Dar el nu voia ajutorul ei. L-a respins. Cred că uneori o ura, lucru mai firesc, poate, decât s-ar putea presupune. Așa că, atunci când îți spun că inevitabilul s-a întâmplat, cred că vei înțelege la ce mă refer. Laura s-a îndrăgostit de alt bărbat, și el de ea.

Starkwedder se uită gânditor la doamna Warwick.

— De ce îmi spuneți toate astea? Întrebă el.

— Pentru că ești un străin. Aceste iubiri și uri și tribulații nu înseamnă nimic pentru dumneata, așa că poți asculta vorbindu-se despre ele fără să te simți mișcat.

— Se poate.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, doamna Warwick continuă:

— Așa că a sosit un moment când se părea că numai un singur lucru ar fi rezolvat toate greutățile. Moartea lui Richard.

Studiindu-i pe mai departe fața, Starkwedder murmură:

— Și așa, Richard a murit în mod convenabil?

— Da, răspunse doamna Warwick.

Se lăsă tăcere. Starkwedder se duse la masă și strivi țigara în scrumieră.

— Scuzați-mă că o spun pe șeleau, doamnă Warwick, dar mărturisiți că ați comis crima?

CAPITOLUL XVII

Doamna Warwick rămase tăcută câteva minute, apoi spuse tăios:

— Îți voi pune o întrebare, domnule Starkwedder. Poți să înțelegi că cineva care a dat viață s-ar putea simți îndreptățit și să ia acea viață?

Starkwedder se plimba prin cameră, gândindu-se la asta. În cele din urmă, zise:

— Da, s-au cunoscut mame care și-au omorât copiii. Dar de regulă dintr-un motiv abject, asigurarea, de pildă, sau poate că aveau deja doi sau trei copii și nu mai voiau să-și bată capul cu încă unul.

Întorcându-se brusc cu fața la ea, întrebă repede:

— Beneficiați financiar de pe urma morții lui Richard?

— Nu, răspunse cu tărie doamna Warwick.

— Îmi iertați franchețea, începu Starkwedder, dar doamna Warwick îl întrerupse cu o notă de asprime în glas.

— Înțelegi ce încerc să-ți spun? Întrebă ea.

— Da, cred că da. Îmi spuneți că e posibil ca o mamă să-și omoare fiul. Și îmi spuneți, mai precis, că e posibil ca dumneavoastră să vă fi omorât fiul.

Se opri și o privi drept.

— Asta e o teorie, sau trebuie să înțeleg că e realitate?

— Nu mărturisesc nimic, răspunse doamna Warwick. Îți explic doar un anumit punct de vedere. La un moment dat s-ar putea ivi o urgență, iar eu n-am să mai fiu pe lumea asta ca s-o rezolv. În caz că se va întâmpla așa ceva, vreau să iei asta și s-o folosești. Scoase din buzunar un plic.

Starkwedder luă plicul, dar spuse:

— Prea bine. Totuși, nici eu n-am să mai fiu aici. Am să mă întorc la Abadan să-mi văd mai departe de treabă.

Doamna Warwick respinse cu un gest obiectiv ca fiind nesemnificativă.

— N-ai să fii rupt de civilizație, spuse ea. Există ziare, radio și așa mai departe în Abadan, presupun.

— Da, avem toate binecuvântările civilizației.

— Atunci te rog să păstrezi acest plic. Vezi cui îi este adresat?

Starkwedder se uită pe plic.

— Șefului poliției. Da. Dar nu mi-e limpede la ce vă gândiți. Pentru o femeie, vă pricepeți fantastic de bine să păstrați un secret. Fie dumneavoastră personal ați comis crima, fie știți cine a comis-o. Am dreptate, nu-i așa?

Ea își luă ochii de la el.

— Nu discut problema asta, spuse.

Starkwedder se așeză pe fotoliu.

— Și totuși, tare mi-ar plăcea să știu ce aveți în minte, insistă el.

— N-am să-ți spun. Cum ziceai, sunt o femeie care știe să păstreze cu sfințenie un secret.

Hotărându-se să schimbe tactica, Starkwedder spuse:

— Valetul ăsta... Tipul care a avut grijă de fiul dumneavoastră...

Se opri, parcă încercând să își amintească numele.

— Te referi la Angell. Ei bine, ce-i cu Angell?

— Vă place?

— Nu, nu-mi place, dar se pricepea la ceea ce făcea, iar cu Richard, în mod sigur, nu era ușor de lucrat.

— Îmi imaginez. Dar Angell a depășit toate aceste dificultăți, nu?

— Truda i-a fost recompensată din plin.

Starkwedder își reluu plimbarea prin cameră.

Apoi se întoarse cu fața la doamna Warwick și întrebă:

— Îl avea Richard cu ceva la mână?

Bătrâna păru nedumerită o clipă.

— Să-l aibă la mână? Ce vrei să spui? Oh, înțeleg... Adică, dacă știa ceva compromițător despre Angell?

— Da, la asta m-am referit. Știa?

Doamna Warwick se gândi un moment.

— Nu, nu cred, spuse ea.

— Mă întrebam doar... Începu Starkwedder, dar bătrâna doamnă îl întrerupse nerăbdătoare.

— Vrei să spui că Angell l-a împușcat pe fiul meu? Mă îndoiesc. Mă îndoiesc foarte tare.

— Înțeleg. Nu agreeți ipoteza asta. Păcat, dar asta e.

Doamna Warwick se ridică brusc.

— Îți mulțumesc, domnule Starkwedder, spuse ea. Ai fost foarte amabil.

Îi întinse mâna. Amuzat de bruschețea ei, Starkwedder dădu mâna cu ea, apoi se duse la ușă și o deschise. După ce bătrâna ieși, închise ușa și zâmbi uitându-se la plic.

— Fir-aș al naibii! Ce femeie!

Băgă în grabă plicul în buzunar, căci în clipa aceea intră domnișoara Bennett, arătând tulburată și îngrijorată.

— Ce ți-a spus? Întrebă ea poruncitor.

Luat prin surprindere, Starkwedder trase de timp.

— Poftim? Ați zis ceva?

— Ce ți-a spus doamna Warwick? Repetă domnișoara Bennett.

Evitând un răspuns direct, Starkwedder se mulțumi să remarce:

— Păreți supărată.

— Firește că sunt supărată. Știu de ce e în stare ea.

Starkwedder o privi drept pe menajeră.

— De ce e capabilă doamna Warwick? De crimă?

Domnișoara Bennett făcu un pas către el și spuse:

— Asta a încercat să te facă să crezi? Nu-i adevărat, să știi. Trebuie să-ți dai seama de asta. Nu e adevărat.

— Nu se știe. La urma urmei, ar putea fi.

— Dar eu îți spun că nu e.

— Da știți atât de sigur?

— Știu. Crezi că există ceva pe care să nu-l știu despre cei din casa asta? Sunt aici de ani de zile.

Se așeză în fotoliu.

— Țin foarte mult la ei, la toți.

— Inclusiv la răposatul Richard Warwick?

Domnișoara Bennett rămase pe gânduri un timp, apoi spuse:

— Am ținut la el... Cândva.

Urmă o pauză. Starkwedder se așeză pe taburet și uitându-se la ea, îngână:

— Continuați.

— S-a schimbat, spuse domnișoara Bennett. Întreaga mentalitate i s-a schimbat.

— Da, se pare că toată lumea e de acord cu asta.

— Dar dacă l-ai fi cunoscut cum era odată...

— Eu nu cred asta. Nu cred că oamenii se schimbă.

— Richard s-a schimbat, insistă domnișoara Bennett.

— Ba nu, nu s-a schimbat, o contrazise Starkwedder.

Își reluă plimbarea prin cameră.

— Aș paria că ați luat lucrurile în mod greșit. Aș spune că, pe dinăuntru, întotdeauna a fost un diavol. Aș spune că era unul din acei oameni care trebuie să fie fericiți și să aibă succes, căci altfel fac prăpăd! Își ascund adevărata fire atâta timp cât obțin ce vor. Dar în adâncul lor tot diavoli rămân.

Se întoarse cu fața la domnișoara Bennett.

— Pariez că întotdeauna a fost crud. Probabil că la școală a fost un bătăuș. Sigur, atrăgea femeile. Femeile sunt întotdeauna atrase de tirani. Și și-a revărsat o mare parte din sadism în partidele lui de vânatoare, îndrăznesc să spun. Arată trofeele lui de vânatoare de pe pereți. Richard Warwick trebuie că a fost un egoist monstruos. Mie așa îmi apare din felul în care vorbiți cu toții despre el. Îi plăcea să facă pe băiatul bun, generos, iubitor și tot tacâmul. Dar în sinea lui era meschin, un om mărunț. Iar când a avut accidentul, fațada aceea sa prăbușit și l-ați văzut cu toții cum era de fapt.

Domnișoara Bennett se ridică.

— Nu înțeleg de ce te amesteci dumneata! Exclamă ea cu indignare. Dumneata ești un străin, nu știi nimic despre asta.

— Poate că nu, dar am auzit multe. Se pare că toată lumea discută cu mine dintr-un anumit motiv.

— Da, așa se pare. Da, și eu discut acum cu dumneata, nu-i așa?
Domnișoara Bennett se așeză din nou.

— Asta pentru că niciunul din noi, cei de aici, nu îndrăznim să discutăm unul cu celălalt.

Se uită rugătoare la el.

— Aș dori să nu pleci.

Starkwedder clătină din cap.

— N-am fost de nici un ajutor, zău, spuse el. Tot ce-am făcut a fost să dau buzna aici și să descopăr un cadavru.

— Dar Laura și cu mine am descoperit cadavrul lui Richard, îl contrazise domnișoara Bennett.

Se opri, apoi adăugă brusc:

— Sau Laura... Dumneata...?

Glasul i se stinse.

CAPITOLUL XVIII

Starkwedder se uită la domnișoara Bennett și zâmbi.

— Sunteți foarte perspicace, nu? Spuse el.

Domnișoara Bennett îl privi fix.

— Dumneata ai ajutat-o, nu-i așa? Întrebă ea pe un ton acuzator.

— Aveți imaginație, rosti Starkwedder îndepărtându-se.

— Nu e vorba de nici o imaginație. Vreau ca Laura să fie fericită. Oh, vreau tare mult s-o văd fericită.

Starkwedder se întoarse către ea și exclamă pătimaș:

— La naiba, și eu vreau!

Domnișoara Bennett privi mirată. Apoi începu să vorbească.

— În cazul ăsta, eu... Trebuie să...

Starkwedder îi făcu semn să tacă șoptind: „Doar o clipă”, apoi se duse repede spre glasvand, deschise ușa și strigă:

— Ce faci acolo?

Domnișoara Bennett îl zări acum pe Jan pe peluză, agitând un pistol. Ridicându-se iute, se duse și ea la ușă și strigă puternic:

— Jan! Jan! Dă-mi pistolul ăla!

Jan fu mai rapid decât ea. O luă la fugă râzând și strigând:

— Vino și ia-l!

Domnișoara Bennett porni după el, strigând alarmată:

— Jan! Jan!

Starkwedder se uită pe peluză ca să vadă ce se întâmpla, apoi se întoarse și era pe cale să închidă ușa când Laura intră brusc în cameră.

— Unde e inspectorul? Întrebă ea.

Starkwedder dădu din umeri.

Laura închise ușa și veni la el.

— Michael, trebuie să mă ascuți, îl imploră ea. Nu Julian l-a omorât pe Richard.

— Serious? Replică el cu răceală. El ți-a spus asta, nu?

— Tu nu crezi, dar e adevărat, rosti disperată Laura.

— Vrei să spui că tu crezi că e adevărat.

— Nu, știu că e adevărat. Vezi tu, el credea că eu îl omorâsem pe Richard.

Îndepărtându-se de glasvand spre mijlocul camerei, Starkwedder zâmbi acid.

— Ceea ce nu prea e de mirare, spuse el. Și eu am crezut asta, nu-i așa?

Glasul Laurei sună și mai disperat.

— A crezut că eu l-am omorât pe Richard. Dar nu a putut face față acestui gând. I-a...

Se opri, stânjenită, apoi continuă:

— I-a schimbat sentimentele față de mine.

Starkwedder o privi cu răceală.

— Pe când tu, când ai crezut că el îl omorâse pe Richard, ai luat totul asupra ta fără să stai pe gânduri!

Înmuindu-se dintr-o dată, zâmbi.

— Femeile sunt minunate! Murmură el și se cocoță pe brațul canapelei. Ce l-a făcut pe Farrar să iasă la interval cu compromițătorul fapt că a fost aici aseară? Să nu-mi spui că a făcut-o pur și simplu din respect pentru adevăr.

— A făcut-o din cauza lui Angell, recunosc Laura. Angell a văzut, sau spune că a văzut, că Julian a fost aici.

— Da, spuse râzând amar Starkwedder. Mi s-a părut mie că am prins o boare de șantaj. Angell ăsta nu e un tip cumsecade.

— El spune că l-a văzut pe Julian chiar după... După ce s-a tras. Oh, mi-e groază! Lațul se strânge. Mi-e tare frică!

Starkwedder se duse la ea și o luă de umeri.

— Nu are de ce să-ți fie, o liniști el. Totul o să fie bine.

Laura clătină din cap.

— O să fie, îți spun eu, insistă el, scuturând-o cu blândețe.

Ea îl privi întrebătoare.

— O să știm vreodată cine l-a împușcat pe Richard?

Starkwedder se uită o clipă la ea să răspundă, apoi se duse la glasvand și se uită în grădină.

— Domnișoara Bennett a ta pare foarte convinsă că ea cunoaște toate răspunsurile.

— Ea e întotdeauna convinsă. Dar uneori se înșeală.

Părănd să zărească ceva afară, Starkwedder îi făcu semn Laurei să vină lângă el. Venind în fugă, ea îi luă mâna întinsă.

— Da, Laura! Exclamă el surescitat. Mă gândeam eu că e așa?

— Ce e? Întrebă ea.

— Sst!

Aproape în același moment, domnișoara Bennett intră în cameră din hol și spuse în grabă:

— Du-te în camera de alături, domnule Starkwedder. Inspectorul e deja acolo.

Starkwedder și Laura ieșiră repede, închizând ușa după ei. Imediat după plecarea lor, domnișoara Bennett se uită în grădina peste care începea să se lase înserarea.

— Acum intră, Jan! Strigă ea. Nu mă mai necăji. Vino înăuntru.

CAPITOLUL XIX

Domnișoara Bennett îi făcu semn lui Jan, apoi păși înapoi în cameră și rămase lângă glasvand. Jan apăru brusc de pe terasă, pe jumătate răzvrătit, pe jumătate îmbujorat de victorie. În mână avea un pistol.

— Cum naiba ai pus mâna pe asta, Jan? Îl întrebă domnișoara Bennett.

— Credeai că ești foarte deșteaptă, nu-i așa, Benny? Rosti el bățaios.

Foarte deșteaptă că-ai încuiat acolo armele lui Richard. Dar eu am găsit o cheie care s-a potrivit la dulapul cu arme. Acum am o armă, exact ca Richard. Am să am o mulțime de arme și pistoale. Am să împușc ce am chef.

Ridică brusc arma și o aținti asupra domnișoarei Bennett care se făcu mică.

— Ai grijă, Benny, continuă el chicotind, s-ar putea să te împușc.

Domnișoara Bennett se strădui să nu se arate prea alarmată și rosti cât putu de liniștitor:

— N-ai face una ca asta, Jan, știi că n-ai face.

După câteva clipe, Jan coborî arma.

Domnișoara Bennett se destinse ușor și după o pauză Jan exclamă cu drăgălășenie:

— Nu, n-aș face! Bineînțeles că n-aș face.

— La urma urmei, nu mai ești un băiat fără minte, îi spuse pe un ton liniștitor domnișoara Bennett. Acum ești bărbat, nu-i așa?

Jan zâmbi cu gura până la urechi. Se duse la birou și se așeză.

— Da, sunt bărbat. Acum că Richard e mort, eu sunt singurul bărbat din casă.

— De asta știi că nu m-ai împușca. Ai împușca doar un dușman.

— Asta așa e! Exclamă încântat Jan.

Alegându-și vorbele cu grijă, domnișoara Bennett spuse:

— În timpul războiului, dacă erai în Rezistență, ori de câte ori împușcai un dușman făceai o creștătură pe pușcă.

— Adevărat? Întrebă Jan examinându-și pistolul. Chiar așa? Unii aveau o mulțime de creștături?

— Da, unii aveau foarte multe creștături.

Jan chicoti vesel.

— Ce amuzant!

— Sigur, continuă domnișoara Bennett, unora nu le place să omoare pe nimeni; dar altora da.

— Lui Richard îi plăcea.

— Da, lui Richard îi plăcea, recunosc domnișoara Bennett și, îndepărtându-se de el, adăugă neglijent: Și ție îți place să omori, nu-i așa, Jan?

Nevăzut de ea, Jan scoase din buzunar un briceag și începu să creșteze patul pistolului.

— E palpitant să omori, spuse el, o idee iritat.
Domnișoara Bennett se întoarse cu fața la el.
— Nu voiai ca Richard să te trimită de acasă, nu-i așa, Jan? Îl întrebă ea liniștită.
— Spunea că o să mă trimită! Răspunse Jan cu aprindere. Era o bestie!
Domnișoara Bennett dădu ocol scaunului de la birou pe care stătea Jan.
— Odată i-ai spus lui Richard că ai să-l omori dacă o să te trimită de aici.
— Serios? Întrebă cu nonșalanță Jan.
— Dar nu l-ai omorât?
— Oh, nu, nu l-am omorât.
— Asta a fost o slăbiciune din partea ta.
În ochii lui Jan apăru o privire vicleană.
— Serios?
— Da, eu așa cred. Să-i spui că-l omori, și pe urmă să n-o faci.
Domnișoara Bennett trecu după birou, dar se uită la ușă.
— Pe mine dacă m-ar fi amenințat cineva că mă închide, mi-ar fi venit să-l omor, și așa fi făcut-o.
— Cine spune că altcineva a făcut-o? Întrebă repede Jan. Poate că eu am făcut-o.
— Oh, nu, nu puteai fi tu, spuse cu hotărâre domnișoara Bennett. Tu erai doar un copil. N-ai fi îndrăznit.
Jan sări de pe scaun și se îndepărtă cu spatele de ea.
— Crezi că n-aș fi îndrăznit? Schelălăi el. Asta crezi?
— Sigur că asta cred. Bineînțeles ca n-ai fi îndrăznit să-l omori pe Richard. Ar fi trebuit să fii foarte curajos și adult să faci asta.
Jan se întoarse cu spatele la ea.
— Nu. Asta a fost greșeala lui.
Jan se ridică.
— Da, asta a fost greșeala lui, recunosc el. Credea că o să poată să mă expedieze de aici, nu? I-am arătat eu lui!
— Zău! Întrebă repede domnișoara Bennett. Cum i-ai arătat?
Jan o privi cu viclenie, se gândi, dar în cele din urmă spuse:
— N-am să-ți spun.
— Spune-mi, Jan, te rog.
— Nu, se răsti Jan și, ducându-se la fotoliu, se urcă în el și își lipi arma de obraz. N-am să spun nimănu.
Domnișoara Bennett se duse la el.
— Poate să ai dreptate, spuse ea. Poate că ghicesc ce ai făcut, dar n-am să spun. Va fi doar secretul tău, nu?
— Da, e secretul meu.
Jan începu să umble fără astâmpăr prin cameră.
— Nimeni nu știe cum sunt eu! Excalmă el surescitat. Sunt periculos. Ar face bine să aibă grijă. Toată lumea ar face bine să aibă grijă. Sunt periculos.
Domnișoara Bennett îl privi cu tristețe.

— Richard n-a știut cât de periculos ești. Trebuie să fi fost surprins să constate.

Jan se întoarce la fotoliu și se uită în el.

— A fost... A fost surprins. A făcut o față de cretin. Și pe urmă... pe urmă capul i-a căzut, și a curs sânge, și nu s-a mai mișcat. I-am arătat eu lui. I-am arătat eu! De acum Richard nu o să mă mai trimită nicăieri!

Se cocoță pe un capăt la canapelei agitând arma spre domnișoara Bennett care încerca să-și rețină lacrimile.

— Privește! Îi ordonă Jan. Privește! Vezi? Mi-am făcut o creștătură pe armă!

— Așadar ai făcut-o! Exclamă domnișoara Bennett apropiindu-se de el. Nu-i palpitant?

Încercă să-i smulgă arma, dar fără succes.

— Oh, nu, n-ai s-o iei! Strigă Jan îndepărtându-se dansând. Nimeni n-o să-mi ia arma. Dacă polițaii vin și încearcă să mă aresteze, am să-i împușc.

— Nu e nevoie să faci asta, îl asigură domnișoara Bennett. Nu e deloc nevoie. Tu ești deștept. Ești atât de deștept încât niciodată nu te vor suspecta.

— Proștii de polițiști! Proștii de polițiști! Strigă jubilând Jan. Și prostul de Richard!

Își agită arma în fața unui Richard imaginar, apoi zări ușa deschizându-se. Cu un strigăt de panică, o rupse la fugă în grădină. Domnișoara Bennett căzu pe canapea plângând, în timp ce în cameră pătrunse repede inspectorul Thomas urmat de sergentul Cadwallader.

CAPITOLUL XX

— După el! Repede! Îi strigă inspectorul lui Cadwallader.

Sergentul fugi pe terasă, în timp ce Starkwedder intră repede pe ușa dinspre hol. În urma lui intră Laura care alergă spre glasvand și se uită afară. Următorul care apăru fu Angell. Și el se duse la glasvand. Doamna Warwick stătea, dreaptă în cadrul ușii.

Inspectorul Thomas se întoarce către domnișoara Bennett.

— Liniștiți-vă, doamnă, dragă. Nu trebuie să puneți atât la inimă. V-ați descurcat foarte bine.

Cu glasul sfâșiat, domnișoara Bennett spuse:

— Am știut tot timpul. Vedeți dumneavoastră, eu știu mai bine decât toți cum este Jan. Știam că Richard a mers prea departe cu el, a forțat lucrurile, și știam - am știut de câțva timp - că Jan devenea periculos.

— Jan! Exclamă Laura.

Cu un oftat de profundă amărăciune, murmură:

— Oh, nu, nu Jan.

Se prăbuși, pe scaunul de la birou.

— Nu pot să cred.

Doamna Warwick o fulgeră cu privirea pe domnișoara Bennett.

— Cum ai putut, Benny? Rosti ea acuzator. Cum ai putut? Credeam că măcar tu ești loială.

Răspunsul domnișoarei Bennett fu sfidător.

— Există momente când adevărul este mai important decât loialitatea. Niciunul nu ați văzut că Jan devenea periculos. E un scump... Un băiat dulce... Dar...

Copleșită de durere, nu mai putu să continue.

Doamna Warwick înaintă încet și cu tristețe spre fotoliu și se așază cu privirea ațintită în gol.

Vorbind liniștit, inspectorul Thomas completează vorbele domnișoarei Bennett.

— Dar când cei ca el trec de o anumită vârstă, devin periculoși pentru că nu mai înțeleg ce fac. Nu au judecata sau stăpânirea unui bărbat.

Se duse la doamna Warwick.

— Nu trebuie să jeliți, doamnă. Cred că sunt în măsură să vă garantez că va fi tratat cu omenie și considerație. Cazul va fi clasat, cred, căci Jan nu este răspunzător de faptele lui. Asta va însemna detenție într-un mediu confortabil.

— Da, știu că aveți dreptate, recunosc doamna Warwick.

Întorcându-se către domnișoara Bennett, spuse:

— Îmi pare rău, Benny. Ai spus că nimeni nu mai știa că era periculos. Nu-i adevărat. Eu știam... Dar nu mă puteam hotărî să fac ceva în privința asta.

— Cineva trebuia să facă ceva! Răspunse cu tărie Benny.

În cameră se lăsă tăcere, dar încordarea creștea în timp ce toți așteptau întoarcerea sergentului Cadwallader și a lui Jan.

La marginea drumului, la câteva sute de metri de casă, sergentul îl încolți pe Jan cu spatele la un zid înalt. Jan își agită arma, strigând:

— Nu te apropia! Nimeni n-o să mă închidă nicăieri. Am să te împușc. Vorbesc serios. Nu mi-e frică de nimeni!

Sergentul rămase pe loc.

— Haide, flăcăule, îl luă el cu binișorul. Nimeni nu o să-ți facă nici un rău. Dar armele sunt chestii periculoase. Dă-mi-o mie și hai să ne întoarcem în casă. Poți sta de vorbă cu ai tăi, și ei te vor ajuta.

Făcu câțiva pași spre Jan dar se opri când băiatul strigă isteric:

— Vorbesc serios! Am să te împușc! Nu-mi pasă de polițiști. Nu mi-e frică de tine.

— Bineînțeles că nu ți-e frică, răspunse sergentul. Nu ai nici un motiv să-ți fie frică de mine. Eu nu ți-aș face rău. Dar întoarce-te în casă cu mine.

Înaintă iar, dar Jan ridică arma și trase două focuri la rând. Primul glonte rată, dar al doilea îl nimeri pe Cadwallader în mâna stângă. Acesta scoase un strigăt de durere, dar se repezi asupra lui Jan, doborându-l la pământ și încercând să-i ia arma. În timp ce se luptau, arma se descărcă iar. Jan icni scurt și rămase tăcut.

Îngrozit, sergentul se aplecă asupra lui, uitându-se la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu, oh, nu! Îngână el. Sărmanul băiat prostuț! Nu! Nu! Nu poți să fii mort. Oh, Doamne, te rog...

Îi verifică pulsul, apoi clătină încetișor din cap. Se ridică în picioare și se dădu câțiva pași înapoi, și abia atunci observă că mâna îi sângera abundant. Înfășurând-o cu o batistă, o luă la fugă spre casă, ținându-și în aer brațul drept și gemând de durere.

La vremea când ajunsese la glasvand deja mergea împleticit.

— Domnule! Strigă el, în timp ce inspectorul și ceilalți alergau pe terasă.

— Ce naiba s-a întâmplat? Întrebă inspectorul.

Răsuflând tot mai greoi, sergentul răspunse:

— Trebuie să vă spun ceva îngrozitor.

Starkwedder îl ajută să intre în cameră, și sergentul se împletici până la taburet și se prăbuși pe el.

Inspectorul veni repede lângă el.

— Mâna ta! Exclamă el.

— Am eu grijă de ea, murmură Starkwedder și, scoțându-și batista, o înlătură pe cea îmbibată de sânge a sergentului, și începu să-i lege brațul cu batista lui.

— Se lasă ceața, începu să explice sergentul. Era greu de văzut cu claritate. El a tras în mine. Acolo sus, pe drum, aproape de marginea crângului.

Cu o expresie de groază pe față, Laura se ridică și se duse la glasvand.

— A tras în mine de două ori, continuă sergentul, și a doua oară m-a nimerit în mână.

Domnișoara Bennet se ridică brusc și își duse mâna la gură.

— Am încercat să-i iau arma, dar mă stânjenea mâna, înțelegeți...

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Avea degetul pe trăgaci, gemu sergentul, și arma s-a descărcat. L-a împușcat în inimă. A murit.

CAPITOLUL XXI

Anunțul sergentului Cadwallader căzu ca o bombă în tăcerea ce se lăsase. Laura își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt, apoi se dădu încet cu spatele până la birou și se așeză pe scaun, cu ochii pironiți în podea. Doamna Warwick își coborî capul și se sprijini în baston. Starkwedder se plimba prin cameră, cu un aer absent.

— Ești sigur că a murit? Întrebă inspectorul.

— Absolut sigur, răspunse sergentul. Sărmanul flăcău, ce sfidător striga la mine, și cum a descărcat arma de parcă îi plăcea la nebunie să tragă!

Inspectorul se duse la glasvand.

— Unde e?

— Am să vin cu dumneavoastră să vă arăt, răspunse Cadwallader luptându-se să se ridice în picioare

— Nu, ai să rămâi aici.

— Acum mă simt bine, insistă sergentul. Am să mă descurc fără probleme până la secție.

Ieși pe terasă, clătinându-se ușor. Uitându-se înapoi la ceilalți, cu față nefericită, murmură:

— Moartea cuiva n-ar trebui să te înspăimânte”. Țsta-i Papa. Papa Alexandru.

Inspectorul se întoarse cu fața spre doamna Warwick și spre ceilalți.

— Regret mai mult decât pot spune, dar poate că e rezolvarea cea mai bună, spuse el și ieși în grădină, după sergent.

Doamna Warwick se uită în urma lui.

— Rezolvarea cea mai bună! Exclamă ea, pe jumătate mânioasă, pe jumătate disperată.

— Da, oftă domnișoara Bennett. Așa e cel mai bine. Acum a scăpat de toate, sârmanul băiat.

Se duse și o ajută pe doamna Warwick să se ridice.

— Veniți, draga mea doamnă, a fost o încercare prea grea pentru dumneavoastră.

Bătrâna doamnă se uita absentă la ea.

— Am... Am să mă duc să mă întind, îngână ea și porni spre ușă sprijinită de domnișoara Bennett.

Starkwedder le deschise ușa, apoi scoase un plic din buzunar și i-l întinse doamnei Warwick.

— Cred că e mai bine să vă luați înapoi asta, spuse el.

Ea se întoarse în prag și luă plicul.

— Da, acum nu mai e nevoie de el.

Doamna Warwick și domnișoara Bennett părăsiră încăperea.

Starkwedder era pe cale să închidă ușa în urma lor când îl observă pe Angell îndreptându-se către Laura care încă mai stătea la birou. Ea nu se întoarse la apropierea lui.

— Dați-mi voie să vă spun, doamnă, că îmi pare teribil de rău. Dacă pot să vă ajut cu ceva, nu trebuie decât...

Fără să ridice privirea, Laura îl întrerupse:

— Nu o să mai avem nevoie de ajutorul tău, Angell, spuse ea cu răceală. Vei primi un cec pentru salariu, și aș vrea să părăsești casa azi.

— Da, doamnă. Vă mulțumesc, doamnă, răspunse Angell aparent impasibil, apoi se întoarse și ieși din cameră.

Starkwedder închise ușa după el și se uită la Laura.

— N-ai să-l dai în judecată pentru șantaj? Întrebă el.

— Nu, răspunse placid Laura.

— Păcat!

Se duse la ea.

— Ei bine, cred că ar fi mai bine să plec. Am să-mi iau la revedere.

Se opri. Laura tot nu se uită la el.

— Nu fi prea supărată, adăugă el.

— Dar sunt supărată, răspunse cu aprindere Laura.

— Pentru că îl iubeai pe băiat?

Ea se întoarse spre el.

— Da. Și pentru că a fost vina mea. Vezi tu, Richard avea dreptate. Sârmanul Jan trebuia să fi fost trimis undeva. Trebuie să fi fost închis undeva

unde nu putea face nici un rău. Eu am fost cea care m-am opus. Așa că eu am fost de vină că Richard a fost împușcat.

— Ei hai, Laura, să nu cădem în sentimentalism, spuse cu asprime Starkwedder, venind mai aproape de ea. Richard a fost omorât din cauză că a căutat-o cu lumânarea. Putea să se poarte ceva mai frumos cu băiatul, nu-i așa? Nu te mai frământa. Ce ai acum de făcut este să fii fericită. Fericită până la adânci bătrânețe, cum se spune în basme.

— Fericită? Cu Julian? Întrebă cu amărăciune Laura. Mira-m-aș! Se încruntă. Vezi tu, acum nu mai e același lucru.

— Adică între tine și Farrar?

— Da. Când eu credeam că Julian îl omorâse pe Richard, pentru mine faptul n-a schimbat nimic. L-am iubit la fel. Am fost chiar gata să spun că eu l-am omorât pe Richard.

— Știu. Ai fost mai proastă. Femeilor le place să devină martire!

— Dar când Julian a crezut că eu o făcusem, s-a schimbat. Și-a schimbat total sentimentele față de mine. Oh, a fost gata să facă ceea ce era decent și să nu mă incrimineze. Dar asta a fost tot. N-a mai simțit același lucru pentru mine.

Starkwedder clătină din cap.

— Ascultă, Laura, bărbații și femeile nu reacționează la fel. În realitate, bărbații sunt sexul slab. Femeile sunt dure. Bărbații nu pot trece cu ușurință peste o crimă. Se pare că femeile pot. Treaba e că dacă un bărbat comite o crimă pentru o femeie, asta îl ridică în ochii ei. Un bărbat simte altfel.

Ea ridică ochii spre el.

— Tu n-ai simțit așa, spuse ea. Când tu ai crezut că eu îl împușcasem pe Richard, m-ai ajutat.

— Asta a fost alceva, spuse repede Starkwedder, ușor luat prin surprindere. Trebuia să te ajut.

— De ce trebuia să mă ajuți?

Starkwedder nu răspunse imediat. După o pauză, spuse liniștit:

— Încă vreau să te ajut.

— Nu vezi că am revenit de unde am plecat? Spuse Laura întorcându-se într-o parte. Într-un fel, eu l-am omorât pe Richard din cauză că... Din cauză că am fost atât de încăpățânată privitor la Jan.

Starkwedder trase taburetul și se așeză lângă ea.

— De fapt, asta te roade, nu-i așa? Întrebă el. Faptul că ai aflat că Jan a fost cel care l-a împușcat pe Richard. Dar nu e nevoie să fie adevărat, să știi. Nu e nevoie să crezi asta decât dacă vrei.

Laura îl privi cu atenție.

— Cum poți să spui una ca asta? Întrebă ea. Am auzit și eu și voi toți cum a recunoscut, cum s-a lăudat cu fapta lui.

— Da, știi asta. Dar ce cunoști tu despre puterea sugestiei?

Domnișoara Bennett a ta l-a jucat foarte bine pe Jan, l-a făcut să se monteze. Iar băiatul era în mod cert ușor de sugestionat. Asemeni multor adolescenți, i-a plăcut ideea de a fi considerat puternic, de a fi considerat, da criminal, dacă vrei. Benny a ta i-a agitat prin fața ochilor momeala, și el a înhățat-o. El

Îl împușcase pe Richard și avea o creștătură pe armă și era un erou! Dar tu nu știi – niciunul din noi nu știe, de fapt – dacă ce a spus el e adevărat.

— Dar, pentru Dumnezeu, l-a împușcat pe sergent! Argumentă Laura.

— Oh, da, era un potențial criminal, nici vorbă! Recunosc Starkwedder.

E foarte probabil ca el să-l fi împușcat pe Richard. Dar nu poți spune cu certitudine că el a făcut-o. Putea să fi fost... Ezită. Putea să fi fost altcineva.

Laura se uită la el cu neîncredere.

— Cine? Întrebă ea.

Starkwedder se gândi o clipă, apoi spuse:

— Poate domnișoara Bennett. La urma urmei, ține foarte mult la voi toți și s-a gândit că era cel mai bine așa. Sau, poate doamna Warwick, sau chiar iubitul tău Julian care după aceea a pretins că a crezut că tu o făcuseși. O mutare istețită care te-a înșelat total.

Laura își feri privirea.

— Nici tu nu crezi ce spui, îl mustră ea. Încerci doar să mă consolezi.

Starkwedder se arată disperat.

— Fată dragă, oricine putea să-l fi omorât pe Richard. Chiar și Macgregor.

— Macgregor? Întrebă Laura privindu-l lung. Dar Macgregor a murit.

— Sigur că a murit, răspunse Starkwedder. A trebuit să moară.

Se ridică și se duse spre canapea.

— Ascultă, pot emite o ipoteză foarte plauzibilă precum că Macgregor este criminalul. Să zicem că s-a hotărât să-l omoare pe Richard ca să răzbune moarte copilului său.

Starkwedder se așeză pe brațul canapelei și continuă:

— Ce face el? Păi primul lucru pe care trebuie să-l facă este să scape de propria-i identitate. Nu i-ar fi greu să aranjeze să fie dat drept mort în nu știu ce loc izolat din Alaska. L-ar costa ceva bani și câteva mărturii false, firește, dar lucrurile astea se pot aranja. Apoi își schimbă numele și își crează o nouă identitate într-o altă țară.

Laura se uită o clipă la el, apoi se ridică de la birou și se mută pe fotoliu. Închise ochii, inspiră adânc, apoi deschise ochii și se uită iar la el.

Starkwedder continuă:

— E mereu la curent cu ce se petrece aici, și când află că ați plecat din Norfolk și v-ați mutat în părțile astea își întocmește planul. Își rade barba, își vopsește părul, și chestii de genul ăsta. Apoi, într-o noapte cețoasă, vine aici. Acum, să spunem că treaba se petrece în felul următor. Să spunem că Macgregor îi zice lui Richard: „Și eu am armă, și tu ai. Număr până la trei și tragem amândoi. Am venit să te aranjez pentru moartea băiatului meu”.

Starkwedder se ridică și se duse spre glasvand unde rămase în picioare. Laura se uita la el uluită.

— Să știi, continuă Starkwedder, nu cred că soțul tău era sportivul grozav care credeai tu că e. Am eu o bănuială că s-ar putea să nu fi așteptat până la trei. Spui că era un trăgător al naibii de bun, dar de data asta a ratat iar glonte a ieșit pe aici – arată cu mâna în timp ce pași pe terasă – în grădină unde se află o mulțime de alte gloanțe. Dar Macgregor nu ratează. El

trage și ucide. Starkwedder reveni în cameră. Își aruncă arma lângă cadavru, ia arma lui Richard, iese pe ușa glasvandului și, la un moment dat, se întoarce.

— Se întoarce? Întrebă Laura. De ce?

Starkwedder se uită la ea câteva secunde fără să vorbească. Apoi, inspirând adânc, întrebă:

— Nu ghicești?

Laura îl privi întrebătoare și clătină din cap.

— Nu, n-am nici o idee, spuse ea.

El continuă să o privească drept, apoi începu să vorbească încet, rupând cuvintele.

— Ei bine, să presupunem că Macgregor are un accident cu mașina și nu poate pleca de aici. Ce poate să facă? Un singur lucru - vine în casă și descoperă cadavrul!

Laura șopti:

— Vorbești... Vorbești de parcă ai ști exact ce s-a întâmplat.

Starkwedder nu se mai putu abține.

— Bineînțeles că știu! Izbucni pătimaș. Nu înțelegi? Eu sunt Macgregor!

Laura se ridică, nevenindu-i să creadă, și înaintă spre el.

— Tu... Murmură ea. Tu...

Starkwedder îi veni încet în întâmpinare și rosti cu un glas răgușit de emoție.

— Niciodată nu m-am gândit că o să se întâmple asta. Adică... Să te găsesc, și să descopăr că ții la tine și că... Oh, Doamne, e fără speranță!

În timp ce ea se uita amețită la el, Starkwedder îi luă mâna și îi sărută palma.

— Adio, Laura, spuse el înăbușit.

Ieși repede pe ușa glasvandului și dispăru în noapte. Laura ieși în fugă pe terasă și strigă după el:

— Așteaptă! Întoarce-te!

Ceața venea în valuri iar sirena de alarmă începu să vuiască.

— Întoarce-te, Michael, întoarce-te! Strigă Laura. Nici un răspuns.

Întoarce-te, Michael. Te rog, întoarce-te! Și eu țin la tine!

Ascultă cu atenție, dar nu auzi decât zgomotul unei mașini care porni și o luă din loc. Sirena de ceață continua să vuiască în timp ce ea se prăbuși pe ușa și izbucni într-un plâns cu hohote.

SFÂRȘIT